

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

Січень

1

January

1966

Княжий Київ

Гравюра Г. В. Якутовича

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XXIII СІЧЕНЬ Ч. 1

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня
 Редагує Колегія — Лідія Бурачинська, Осипа Грабовенська, Олена Лотоцька, д-р Наталя Пазуняк, Ірина Пеленська, Марта Тарнавська і Марія Юркевич.
 Листування й передплату висилати на адресу:

4936 N. 13th St.
 Philadelphia 41, Pa.
 Tel DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді від січня 1963 \$5.00
 Піврічна передплата \$2.75
 Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.
 Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.
 Річна передплата у Франції 10 н. фр.
 В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.
 Поодинокі число 50 центів

Зміст:

М. Гармаш: Константині Малицькій
 Призабуті жертви
 С. Пушкар: На порозі Нового Року
 І. Рожанковська: Сила нашого поселення
 А. Книш: Погляд у минуле
 Г. Черінь: Сантименти
 Тета Дарка: Під Новий Рік
 О. Соневицька: Небуденна зустріч
 Перед Конгресом Міжнар. Жін. Ради
 Із звітів Окр. Рад СУА
 Нова анкета М.М.М.
 На чолі підприємства
 Д-р З. Ясінчук-Гріффо: Від чого залежить наше здоров'я?
 З. Терлецька: Зимове прийняття
 Вишиваний настільник
 О. Цегельська: Доркова пригода
 Р. Завадович: У церкві
 Н. Наркевич: Різдвяний дарунок для „гаски“
 Г. Черінь: Українська ляля
 Г. Лашенко: Зінаїда Мірна
 Our Resolutions
 С. Sharabura: Branch 72's Fourth Annual Musicale

На обгортці:

„Княжий Київ“, гравюра Г. В. Якутовича з видання Кочерги „Ярослав Мудрий“.

OUR LIFE

VOL. XXIII JANUARY No. 1

Edited by Editorial Board
 Monthly publication except August, of the Ukrainian National Women's

League of America, Inc.
 4936 N. 13th St.
 Philadelphia 41, Pa.
 Tel DA 4-7304

Subscription in the United States of America \$5.00 per year, half year \$2.50. Subscription in Canada \$5.00 per year, half year \$2.75. Subscription in England 1½ pound sterling, per year. Subscription in Australia 2 pound sterling per year. Subscription in France 10 n. fr. per year.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Penna., under the Act of March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
 245 Wigman Rd.
 Bilborough Estate
 Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
 49 Linden Gardens
 Notting Hill Gate
 London W. 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
 16a Prospect St.
 Glenroy, W9, Victoria
 Australia

ФРАНЦІЯ:

Дарія Мельникович
 с/о No. 7 887 93 de Paris
 26, rue de Torcy
 Paris 18-e
 France

On the Front Page:

“Ancient Kiev”, Carving by H. V. Yakutovich.

На терені СУА

2. січня 1966: Спільний Свят-Вечір — 42 Відділ СУА у Філадельфії
 15. січня 1966: Маланчин Вечір — 44 Відділ СУА у Філадельфії
 16. січня 1966: Щедрий Вечір — 40 Відділ СУА у Філадельфії
 6. лютого 1966: Вишивані Вечерниці — Окр. Рада СУА в Нью Йорку
 6. березня 1966: Окружний З'їзд — Окр. Рада СУА в Нью Йорку

КРІЗЬ НОВІ ФІЛЬМИ

АФРИКАНСЬКИЙ ЛЕВ — The African Lion. — Фільм Дізнея, що зображує короля звірів.

КИТАЙ — China. — Документальний фільм про теперішній Китай, що зладив англійський журналіст. Погляд на теперішнє життя в Китаю поверховний.

КОРОЛІВСЬКИЙ БАЛЕТ — An Evening with the Royal Ballet. — Показ найкращих танків балерини Маргон Фонтейн і Рудольфа Нурева.

ОБЛИЧЧЯ ФУ МАНЧУ — The Face of Fu Manchu. — Детективний фільм оснований на випадку із Скатленд Ярдом.

ВЕЛИКА БИТВА ІНДІЯН — The Great Sioux Massacre. — Індіанський фільм, опертий на історичній події.

ГЕРУМ-СКЕРУМ — Harum Scaram. — Пригодницький фільм із Ельвісом Преслі в головній ролі. Багато пісень.

ВТІКАЧІ — The Little Ones. — Два 9-літні хлопці втікають з дому через важкі умовини. Приязнь рятує їх.

МАВПАЧИЙ ДЯДЬКО — The Monkey's Uncle. — Комедія, що зображує експерименти талановитого студента в літаннях.

КАНЦЕЛЯРІЯ СУА

Поручає

п'еску Марійки Підгір'янки

В ЧУЖІМ ПІР'І

для дитячих вистав

Комплет (11 примірників для всіх роль) коштує 5.50 дол., разом із пересилкою.

Призабуті жертви

Константині Малицькій

письменниці, громадській діячці,
моїй незабутній Вчительці

Холодні вечорі листопадові,
Майже безлисті в парку дерева,
Горять на вулицях вже ліхтарі тазові,
Кленовим листям вкрилася трава.
Це вечорі такі в моїм далекому Львові,
В думках блукаю по знайомих вулицях,
Иду на Лісну, бо спомини чудові
Ведуть мене туди, де мешкала оця
Завзята і тверда і така ніжна пані,
Худенька постать в чорному убранні.
Мені здається: там вона і досі
Живе в малій кімнатці на горі,
А за вікном у мене чужа осінь
І вовком виє вітер на дворі
Та розвіває листя по саду мойому.
Думки ж далеко, коло того дому,
Де двері відчиняла пані Константина.
А де ж ділася ця мала дитина,
Що подавала їй червоні рожі?
Минули дні такі ясні, погожі,
Минуло літо... Осінь на дворі,
В душі палають лиш далекі ліхтарі.

Міра Гармаш

У потоці щоденного життя не зауважуємо роковин. І не раз знечевя бачимо, що вже проминуло стільки, а стільки літ від події і що вона злегка призабулась. Дарма, що в ній криється глибший зміст і велика цінність.

Власне наближуємось до таких роковин. У 1966 році минає 25 літ від вибуху німецько-советської війни і пов'язаної з тим масакри тюрем 1941 р. Відтягаючись поспішно, большевицькі окупанти України нищили весь склад в'язнів. Так сталося на західних землях у червні того року, а дещо пізніше і в містах центральної України. Згинуло тоді багато нашої ідейної молоді, зокрема дівчат-курієрок ОУН. Пропали дружини арештованих, громадські діячки, особи, що попались при переході границі та й пересічні громадянки, що мали нещастя розгнівати чимсь місцеву советську владу. А найвидатнішою жертвою цього насилля стала письменниця й громадська діячка — Людмила Старицька-Черняхівська з сестрою Оксаною Стешенко. Їх заарештували вночі при відступі з Києва і дальший слід обох загубився.

Гекатомби жертв позначили наш визвольний шлях. Це тільки чергова їх ланка, виписана кривавими буквами в історії наших змагань. Але велич її в тому, що це жертва безіменна. Поза вище згаданою постаттю не знаємо в ній майже ніякого наймення. Тут і там вириває в спогадах одна чи друга постать, але в цілому немає перегляду їх. Їх було надто багато, а неспокійний воєнний час не давав змоги на досліди. І так призабувся їх порив, недоцінена їх найвища жертва.

Настає час згадати її. Помолитись за призабуті душі тих „безіменних“, поклонитись їх пам'яті на наших сходах чи академіях. Адже багато з-поміж нас втратило тоді когось — своячку, приятельку чи знайому. Відгребаймо з пилу забуття їх постаті, поділімось спогадами про них!

Це допоможе нам встановити певну кількість прізвищ та слонук. В лютому й березні, коли складаємо поклін жінці-героїні, проведім також певну дослідну роботу. Допоможім відкрити чергову ланку жіноцтва у визвольній боротьбі нашого народу!

На порозі Нового Року

Чотири декади вже за нами. У них відзеркалена муравлина праця піонерок, що на Новій Землі шукали збереження свого рідного серед чужого моря і заклали свої організації, які їм у тому допомагали. В них відзеркалені також зусилля і стремління нової — бурхливої воєнної і післявоєнної доби — що наповнила організацію не тільки новим членством з різних частин розлеглої української землі, але і внесла нові проблеми, нові завдання, та нові вимоги до організації.

Остання Конвенція дала доказ, що СВА в короткому часі зумів перетопити в горнилі своєї організаційної праці розбіжності давніх і нових течій, та спрямував організаційне життя свого членства до об'єднаного вислову, до повного розуміння і правильної оцінки вкладу праці і насаги так членок-піонерок, як і новоприбулого членства. У висліді Ювілейна Конвенція нагородила почесними грамотами Відділи-основники СВА та виявила признание для безперервної, жертвенної праці довголітніх Відділів. Конвенція виявила також своє признание молодшим Відділам за допомогу у виховних питаннях матерів, особливо за організацію Дитячих Світличок. Тимто Конвенція дала вияв свого членства в пошані до минулого і з вірою в майбутнє. Ці два прийоми дають нам запоруку дальшого переможного розвитку нашої організації, що своєю конструктивною працею у всіх ділянках громадського життя веде до об'єднання всіх творчих сил українського жіноцтва, розкинутих на нових місцях поселення.

XIV Конвенція у своїх резолюціях намітила шлях, яким прямуватиме наша організація у майбутньому. На перше місце висувається проблема збереження української субстанції у вільному світі. Це велетенське завдання можливе тільки при

Екзекутива СВА з почесною головою п-ні О. Лотоцькою

Сидять зліва до права: пп. Лідія Бурачинська, містогорова, Стефанія Пушкар, голова, Олена Лотоцька, почесна голова, Анна Сивуляк, касієрка. Стоять зліва до права: пп. Ірина Качанівська, фін. секретарка, Ірина Пеленська, пресова референтка, Осипа Грабовенська, кор. секретарка.

UNWLA EXECUTIVE BOARD WITH HONORARY PRESIDENT

Seated from left to right: Mrs. Lydia Burachynska, Vice-President, Mrs. Stefania Pushkar, President, Mrs. Helen Lototsky, Honorary President, Mrs. Anna Sywulak, Treasurer. Standing from left to right: Mrs. Irene Kachanivsky, Fin. Secretary, Mrs. Irene Pelensky, Press Chairman, Mrs. Osypa Hrabowensky, Corr. Secretary

об'єднаних силах не тільки всіх виховно-громадських і церковних установ, але передусім при інтенсивній співпраці кожної української родини, особливо при співдії усіх матерів, що в першу чергу відповідальні за збереження своїх дітей для нашої спільноти. Союз Українок Америки ставить собі за завдання допомогти українській матері в її відповідальному і тяжкому завданні у вихованні української людини серед чужого довкілля.

Для тієї цілі Союз Українок намічує широкую програму праці, якою думає охопити якнайширші лави українського жіноцтва. У рядах організації ведеться продумана освітня дія, що має поширити світогляд української жінки, виявити її таланти і замилювання до народнього мистецтва. Воно й узброїть її до виступів на американському ґрунті. Тудю теж спрямовуємо свій погляд, свої сили. Адже ж ми стараємось здобути приятелів для нашої справи, освідомити американське громадянство про визвольну боротьбу

України та запізнати його з нашою стародавньою культурою.

Неменшої ваги також дія суспільної опіки. Українська людина в чужому оточенні потребує часто опіки й поради. З віком зростає в неї ця потреба. Тому Добровільна Жіноча Служба чи Доми для Старших стають konieczністю. Жіноче вичуття і розуміння чужого нещастя повинно послужити у цьому завданні.

Отже на порозі Нового Року бажаємо всім членкам СВА сили, витривалости, віри в свою організацію та багато успіхів у громадській праці, а все українське жіноцтво, що ще не включилося в організаційні ряди СВА — запрошуємо вступити в члени та стати співтворцем і співучасником українського громадського життя на новій землі.

Стефанія Пушкар

Чи Ви були на останніх ширших сходинах Відділу? Присвятить один вечір у місяці на ту зустріч!

Сила нашого поселення

З доповіді на XIV. Конвенції СУА

Дослідження проявів іміграційного життя входить у діяльність соціології. Це наука про людину та її відношення до суспільного життя. Займається вона постачанням і еволюцією суспільного ладу, досліджує форми і функції групового життя і на підставі зібраних матеріалів робить висновки та ставить прогнози. Висліди соціологічних дослідів знаходять практичне застосування в ділянках: виховній, суспільної опіки, державної адміністрації й економі, соціальної психології, промислу, поборювання злочинності й інших.

Якщо йде про іміграційні проблеми, соціологія ще не сказала останнього слова. Багато-мільйонові маси національних меншин існують не лише в З'єдинених Державах і Канаді, але також в Австралії та на інших континентах, і соціологи ще нині не можуть рішитися, чи остаточна розв'язка буде всюди однакова і чи буде це асиміляція, чи культурний плюралізм, тобто прийняття місцевого способу життя та задержання культурної окремішності. У противенстві до сусілих наук, де два і два є все чотири, а сполука означених хемічних складників дає все ту саму реакцію, суспільні науки мусять брати до уваги одну велику невідому, а саме людину, якої поступування, реакції, та почувань не все можна передбачити.

Наукові розвідки вказують, що на підставі расового походження, культурного рівня, релігії даної національної групи, її духового зв'язку і фізичного контакту з країною походження, як також розвиткових тенденцій громадського й особистого життя в Америці, можна дійти до точної прогнози про майбутнє цієї групи. Існують такі прикмети і такі обставини, що прискіплюють процес асиміляції, з другої сторони є умовини, що цей процес припізнають. Проблема ця складна і то-

му поверховна, суб'єктивна обсервація проявів іміграційного життя не дає підстави до поважних висновків. Це очевидно відноситься також до української національної спільноти. Інстинкт національного самозбереження, що дотепер кермував майже всіма нашими починами, вже не вистає, а емоційний підхід виключає раціональні висновки.

Поважна і об'єктивна аналіза помогла б нам побачити нашу іміграційну проблематику у властивій перспективі і звернула б увагу на загрозливі прояви та конечність акції у відповіднім напрямі. Певною дією, що могла б дати позитивний вислід, мусяла б бути базована на основнім дослідженні фактів, розвиткових тенденцій та брати до уваги реальні і потенційні можливості української спільноти, не лише в Америці, але і в усіх тих країнах, де знаходяться організовані скупчення української іміграції. Плянуючи на будуче в особистому чи суспільному житті, людина звичайно оглядається взад на колишні успіхи і невдачі, а також робить перегляд теперішньої ситуації, бо минуле, сучасне і майбутнє тісно пов'язане з собою в житті одиниць, громад, націй.

„Зберігаймо силу нашого поселення“ — клич, що його сьогодні видвигаємо, в інших словах означає: — заховуймо нашу релігію, мову, культурні надбання, організоване життя та подбаймо, щоб покоління, що прийде по нас, перебрало що спадщину і з черги передало її своїм дітям.

Перша генерація імігрантів піддержується цих засад, чи тому, що не знає чужої мови, обставин, людей і вм'є влаштувати своє життя лиш за давніми звичаями і традиціями, чи тому, що дорожить усім, що рідне. Для ілюстрації того наведу уступ із книжки Юзича „Українці в Манітобі“:

„В часах першого поселення не було важко українцям задержати їх-

ню культуру. Вони майже не мали ніякого зв'язку з англійськими школами, церквами, не стрічалися з англійцями в товариському житті чи при розвагах. Ці обставини змінилися, коли зачала підростати молода генерація, що стає перед скомплікованими життєвими проблемами. На їх виховання мали вплив домінуюча англо-саська культура та українська, в дійсності знаходимо в них елементи обох культур. Це створює духовий конфлікт і часто доводить до того, що молоді люди відрікаються своєї культури і громади, змінюють прізвища і не хочуть говорити по-українськи. Звичайно живуть вони між двома світами, бо український відкинули, а англійський їх не дуже радо приймає“.

При кінці 40-их років та на початку 50-их приїхало до Америки і Канади десятки тисяч політично свідомої української іміграції.

Сьогодні важко сказати чи і який вплив мала ця нова іміграція на дітей і внуків давніших імігрантів, бо на це не маємо майже ніяких даних, а досвід других національних груп вказує, що звичайно новоприбулі мають дуже малий зв'язок і майже ніякого впливу на генерації, народжені в Америці.

Натомість можемо ствердити, що вплив нових імігрантів скріпив існуючі організації, установи і пресу. Постали також нові організації для здійснення політичних і суспільних ідей, що їх привезли з собою нові поселенці. Приїхавши до Америки, нові імігранти мало скористали з досвіду дотеперішніх і з ентузіазмом почали писати історію української іміграції від себе. П'ятнадцять років пізніше нова іміграція може записати на своє конто багато проробленої праці, реалізацію деяких великих починів. Сьогодні на перший погляд здається, що все йде даліше своїм ходом. Одначе глибша аналіза вказує, що ентузіазм пригасає, деякі ілюзії

розвіялися, а час поволі нівелює різницю між проблемами давньої імміграції і нової.

Дозволю собі навести слова авторів, що в різному часі писали на цю тему. У своїй книжці про історію української імміграції в Америці, виданій 1937 р., Василь Галич пише:

„Взявши до уваги скоре темпо, в яким українці американізуються, легко предвидіти, що українська преса в Америці буде так довго існувати, доки житиме перше покоління іммігрантів. Друге покоління не може залишитися українцями, бо вони вже американці“.

Василь Софронів-Левецький у доповіді виголошеній на I З'їзді Українських Журналістів Америки і Канади, в жовтні 1965 р., говорить між іншим таке:

„Передплачують і читають українські часописи здебільшого іммігранти, уродженці і вихованці України, тобто т. зв. стара імміграція в першому поколінні і післявоєнна політична імміграція в першому поколінні. Як американські, так і канадські українці в другому й третьому поколінні тільки в малому відсотку читають, а ще в меншому передплачують нашу пресу, не тільки тому, що недостатньо знають українську мову, але тому, що справи обговорювані в нашій україномовній пресі, головню наші політичні проблеми, на жаль, мало їх цікавлять“.

Віра Лисенко в історії канадської імміграції п. н. „Люди в кожухах“ виданій в 1947 р. пояснює чому молодь не горнеться до організацій, що їх заложили батьки. Провід у них держать у своїх руках часто люди, що здобули американця не тому, що мали виїмкові кваліфікації, а тому, що були це нечисленні інтелігенти серед мало образованого загалу. Коли підросла молодша генерація, вони не хотіли зректися своїх позицій та передати провід молодим.

У статті з вересня 1965 р. п. н. „Де наша молодь“, Мирон Куропась пише, що українці знаходять багато причин, щоб не допускати молоді до проводу, кажучи, що вони замолоді, не знають ситуації, є наївні, а тоді коли старші вікці готові цей провід передати, молодь в міжчасі втратила охоту.

Таких порівнянь можна знайти більше. Може вони випадкові і не суттєві і самі собою є лише небезпечним узагальненням. З другої сторони вони можуть мати своє значення і вказувати на те, що добрі і злі прикмети даної спільноти мають тенденцію повторятися.

Є два важні аспекти асиміляційної проблеми. Перший — це наставлення самих іммігрантів, що скріплює або послаблює їх відпорність, другий — це імміграційна політика даної держави супроти національних меншин. Джуліюс Дракслер, що досліджував проблему мішаних подруж у Нью Йорку, у своїй праці, виданій у 1921 році, вважає, що національна група має змогу задержати свою окремішність, якщо:

1. Живе суцільною масою.
2. Має сильний політичний провід, що підтримує національну свідомість групи.
3. Має організації, що задовольняють духові, економічні, виховні і культурні потреби імміграційної групи і члени групи користуються ними.
4. Передає культурну спадщину молодому поколінню при допомозі сильної, систематичної виховної системи.
5. У відношенні до американського довкілля кермується науково опрацьованими напрямками.

Відсутність цих факторів, на його думку, прискіпує асиміляцію.

Навіть побіжна аналіза вказує, яке важне теоретичне і практичне розроблення програми, що має на меті задержати окремішність етнічної групи та допомогти їй протиставитися відосередочній силі, що безнастанно, часом незамітно тягне її в протилежному напрямі.

(Докінчення буде)

НОВІ КНИЖКИ

„ВИХОВНИЦЯ ПОКОЛІНЬ“, — Збірник у пошану Константини Малицької. Торонто 1965 р. Накладом СФУЖО. Із вступним словом Ірини Павликовської. Стор. 126. Ціна 2 дол.

Вісімнадцять літ по смерті цієї громадської діячки появилася збірник присвячений її пам'яті. Він

складається з її життєпису, характеристики її літературної і педагогічної творчості, власних її спогадів та спогадів сучасників про неї. Цей матеріал доповнений кількома відозвами й закликами пера К. Малицької і списом пожертв на книжку.

Треба радіти тим, що вдалось видати цю монографію. Українське жіноцтво мало поінформоване про життєвий шлях цієї видатної української жінки, а зібраний матеріал дає погляд на те. Тим більше, що вміщені також проби її власного пера.

Д-р І. М. Новосівський: УКРАЇНЬСЬКА ДЕРЖАВНА ВЛАДА НА БУКОВИНІ в 1918 р. Відбитка з „Правничого Вісника“, кн. 2. Нью Йорк, 1964. Стор. 56.

Листопадний чин на Буковині досі був навітлений тільки окремими статтями в пресі. Автор зібрав багатий матеріал із українських, німецьких і румунських джерел, зв'язко упорядкував і проглядно навітлив. На кінці надрукований статут Української Національної Ради і проклямація „До українського народу Буковини“. Поміж підписами видатних громадян цієї частини України видніють два жіночі — Михайлини Левецької і Ксені Добрянської, що були членами Української Національної Ради. **Л. Б.**

ЖІНКИ В РЕГІОНАЛЬНОМУ РУСІ

У регіональних з'їздах, що тепер так поширилися, великий вклад праці дає жіноцтво. Головою Комітету Чортківської округи є п-ні Ольга Солевицька, а активною членкою місцевого комітету у Вінніпегу є п-ні Стефанія Бубнюк. Комітет підготовляє свій збірник.

Головою Ред. Колегії Стрийського Комітету є п-ні Ірина Пеленська, що приготує збірник.

У Станіславському Комітеті співпрацюють пані: Д. Бойчук, О. Олінкевич, Л. Крушельницька й інші.

У Теревельському Комітеті покійна проф. Ганна Ракоча-Телепка була членом Ред. Колегії, коли передчасна смерть забрала її. Пп. Н. Мохнацька, Ст. Залігана, Л. Столяр-Лугова, В. Маргінюк-Мельник написали цінні статті до збірника.

НАШЕ ЖИТТЯ -- СІЧЕНЬ, 1966

Погляд у минуле

В наукових нам доступних джерелах українських дослідників знаходимо багато даних про жіночий одяг у широкій діаспорі нашої історії, але не маємо праць, що обіймали б цілість цієї ділянки, як це зустрічаємо в інших народів з багато скромнішою культурною спадщиною.

Щоб цю, таку важну ділянку жіночої творчості відтворити в нашій пам'яті, а рівночасно дати почин до активізації цієї теми серед науковців та мистців — членки 64 Відділу СУА рішили її по своїй спроможності опрацювати та виступити з показом тих одягів на Ювілейному Конгресі зорганізованого українського жіноцтва Америки.

В цьому показі старались ми відтворити певні характеристичні типи одягу нашого минулого так вірно, як нам на це дозволили доступні джерела. Крім українських авторів, як Грушевський Пастернак, ми користувались вказівками наших мистців, як Оксани Вікул, Антона Малюци та Святослава Гординського. Користувались ми також і чужими авторами.

Головний натиск клали ми на найдавніші одяги тому, що про них є відносно мало докладних відомостей і тим самим здавалось нам, вони є більш цікаві для загалу. На 10 історичних стрій, що ми їх виводимо, 7 припадає на початки нашої історії до XII століття включно, а 3 на час нашого державного відродження — козаччину.

Складний комплекс жіночого одягу, взуття та прикрас творився протягом століть. Про одяги жінок, що жили на теперішніх українських землях в часах ранньої кам'яної доби, немає докладних даних. Жили вони в печерах та правдоподібно одягалися в шкури. Перші відомості про тканини знаходимо в пізній кам'яній добі, т. зв. Трипільської культури. Однак одягу тієї доби відтворити не можна.

Перші вичерпні дані про жіночу ношу знаходимо в південній Україні у могильниках з часів Скитів та Сарматів. Завдячуємо це фак-

тові, що вірили вони в позагробове життя та хоронили померлих в святочних одягах та вибагливих прикрасах. Вже тоді, а саме від 5. стол. перед Христом були тканини з полотна, вовни та шовку. Замітні є тут виразно впливи грецько-римської культури, завдяки торговельним зв'язкам.

Первісна слов'янська ноша з часів княжої доби, знайдена в розкопках сіверянських, деревлянських та волинських могил, має тканини з полотна, вовни і шовку. Головною прикрасою крім вишивки, була мальованка, взір якої відбивали на тканині деревяною плоско-різьбою. Була вона в ужитку всіх верств тодішнього населення. Дані про одяги з часів розселення слов'ян ціхує невибагливість та брак пишноти в порівнянні до Скитсько-Сарматської доби. Причиною була мандрівка народів, що нищила місцеву людність та її добробут.

Основним джерелом вивчення одягу з княжих часів є мініятюри, фрески та орнаментальні букви в літописах. Змальовують вони князів, дружинників та бояр. Ілюстрації одягу простолюддя не збереглися тому, що, мабуть, не було воно предметом зацікавлення мистців даного часу. В часі княжої доби багатство одягу вищих верств як дворян, дружинників та купецтва, доходить до небуденних вершин. Київ X. і XI віків був одним із найбагатших центрів Європи. Крім місцевих різноманітних тканин спроваджувалося дорогоцінні ткацькі вироби з Європи та з Азії. До розквіту доходить золотництво, що було вже раніше задомовлене на українських землях. Окрему групу творять жіночі прикраси як чільця-діядеми, завушники, ковтки, намиста, бурми-ланцюги, браслети та перстені. Прикрашені були пів-шляхетними самоцвітами, жемчугами, емалією та інкрустаціями.

В одягах галицько-волинської доби стрічаємо злуку елементів західних і східних. Жіночі ювелірні прикраси, знайдені в Крилосі, потверджують тісну зв'язь Галичини з Київщиною.

Із показу історичних стрій
64 Відділу:

Історичний стрій княгині Ольги. На голові княже „чільце“ й білий завій заміжньої жінки. Стрій складається з довгої шовкової сорочки, парчевої княжої сукні і княжого плаща „корзна“. На ногах шкіряне, прикрашене ззуття. Моделює п-ні Наташка Глоба.

From the Fashion Show of Ukrainian Costumes at the XIV UNWLA Convention: Costume of Kievan Queen Olga

До другої групи історичних одягів до-козацької доби, належить відмітити її відрубність від Москви. Жінки багатих полковників вбирали плахти, запаски, як також корсетки і спідниці, що були прийняті із західної Європи. Шляхта мала своєрідний тип одягу тодішнього заходу, що його міщани старалися наслідувати. Одяги переважно шиті з дорогих, привезених тканин та прикрашені чи підбиті хутрами.

Нашою ціллю було, щоб ця спроба стала тільки початком для ширшого заінтересування та докладного опрацювання цієї ділянки.

Реалізація проекту цього пока-

Сантименти

(Переклад, нагороджений на 6. Літературному Конкурсі СФУЖО)

Ох, вези мене, куди хочеш. Мені байдуже — аби їхати...

В таксі краще, ніж пішки. Блукати вулицями для мене зле. Завжди можна побачити в натовпі когось, що схожий на нього: когось із розмахом плечей, або в шапці набакир, як він носив. І тоді мені здається, що це він, що він вернувся. Тоді моє серце кричить, мов ошпарене, і будинки хитаються перед моїми очима... Ні, краще в таксі! Якби ж тільки водій мчав так швидко, щоб перехожі зливались у невиразну мерехтливу масу, щоб я не зауважила ні розмаху плечей, ні шапки набакир.

Як на зло, ми зупиняємось у цій метушні. Люди переходять дорогу так повільно, мов на показ. І одним із перехожих може бути... Ні, ні, це виключено. Я в цій певна. Але все ж — це можливе.

І люди можуть бачити мене в світлі. Вони можуть бачити, як я плачу. Ну й нехай собі дивляться — мені однаково, будь воно все прокляте.

Що ж, дивіться на мене. І ти дивись, бідна, незграбна, втомлена жінко! Бачиш, якого я маю гарного капелюха? На те я його й маю, щоб люди дивилися... Тому то він такий великий, червоний і новий, з великими соковитими маками. А твій злидений

зу була в руках великої ентузіастки історичної української ноші пані Христини Воевідки. Вона подала ідею показу і тримаючи ініціативу у своїх руках, провела дуже велику роботу в пошукуванні джерел, матеріалів та проєктуванні одягів.

Посидинські одяги цього показу виготовили пані: Люба Артимишин, Христина Воевідка, Анна Гореча, Розина Захарченко, Наврцька Христина, Марія Савицька та Неоніля Тершаковець, які посвятили багато часу для відтворення старовинних історичних одягів.

А. Книш
голова 64 ВідділуСУА

капелюх уже зносився на шмаття. Він схожий на дохлого kota, що його переймали й лишили на бруці. Ти б напевно хотіла бути на моїм місці і купувати новий капелюх, коли забанеться? Тоді б ти ходила швидко, з гордо піднесеною головою, жваво прямуючи по хіднику в дорозі по новий гарний капелюх, такий капелюх, що вартий всіх твоїх теперішніх достатків... Але думаю, що ти б не вибрала такий, як у мене. Бо скажу я тобі, що червоне — це колір жалоби. Пурпурово-червоне — для кохання, що холодне... Чи знаєш ти про це?

Її вже нема. Таксі їде далі, а жінка лишилася позаду. Цікаво, що вона думала, коли наші очі і наше життя зустрілися... Чи вона справді заздрила, що я така елегантна, молода і безпечна? Чи може вона відчула, що я без вагань віддала б усе на світі, аби лиш мати в грудях таке глухе, мертве серце, як у неї. Вона не знає ні почуття, ні бажань. Вона вже більш не мріє і не горить, якщо вона взагалі будь-коли була здатна на порив і бажання. Оце якраз те, що мені потрібно. Її надії і сподівання скінчилися, якщо вона взагалі... А капелюшок такий гарний... Цікаво, чи тепер вона пішла трохи жвавіше, чи навпаки, зовсім охляла, побачивши, що є люди ще більш нещасні від неї.

Він не любив цієї риси в моїй вдачі. Я знаю, що б він тепер сказав: „О, бійся Бога,“ — сказав би. — „Покинь ці дурні сантименти. Нащо це тобі потрібно? Нащо ти цього шукаєш? Як вже тобі на вулиці зустрілася стара прибиральниця, це не значить, що ти над нею мусиш рюмсати. Нічого їй не бракує. Їй добре“... „Коли зустрілись наші погляди й життя...“ — Що ти фантазуєш? Вона тебе навіть не побачила. А її „глухе, мертве серце“ — дурниця! Вона напевне йшла купити пляшку дешевого джину і збиралася нею гарненько підвеселитися. Як ти можеш запевняти, що комусь сумно? Чому ти така сен-

timentальна? Не будь такою, Розаліє!“ Я знаю, що саме так він би сказав.

Але в тім то й справа, що більш він мені цього не скаже, і взагалі нічого більш не скаже. Вже більш нічого, солодкого чи гіркого... Він пішов і не повернеться. „Звісно ж, я повернуся“, — сказав він. — „Не можу сказати, коли — я ж тобі вже казав, Розаліє, щоб ти не робила з цього національної трагедії... Може це візьме кілька місяців — та ж часом люди мусять одне від одного відпочити. І нема чого ридати, я вернусь. Я не покидаю Нью Йорку навіки“.

Але я добре знала... Знала, бо ще перед від'їздом він був уже далеко від мене. Він поїхав і не повернеться... Поїхав і не повернеться — поїхав і не повернеться ніколи.

Так говорять колеса, знов і знов. Це теж сантименти: колеса нічого не кажуть, бо вони не можуть говорити. Але я їх чую.

Хотіла б я знати, чому не можна бути сентиментальною? Люди звикли ховати свої почуття... „Ніхто не повинен бачити, як я сиджу й тужу“, — кажуть вони. Під тугою вони розуміють спогади. І тому вони такі горді, коли здатні не згадувати про минуле. А я не можу зрозуміти, як то можна хвалитися, що ти забув про свої невдачі. „Я нічого не беру серйозно“, — кажуть люди. „Уявити не можу, як можна дозволити собі захопитися настільки, щоб потім було боляче“. Або ще кажуть так: „Ніхто для мене стільки не вартий“. І чому люди вважають, що це справедливо?

Хто правий, хто винний — і хто може судити?! Може я вгадала правду про ту прибиральницю. Вона таки, мабуть, була втомлена, з оглушлим серцем, і можливо, хоч на хвилину, вона пізнала мене. І зовсім не обов'язково було з нею все гаразд, ніби то вона любенько собі прямувала до крамниці купити пляшку джину.

(Закінчення на ст. 8)

На Новий Рік

Дорога Мотре! Гарно дякую Тобі за привітання на Новий Рік! Карточка в телеграфічному стилі нині більш вартує, як колись чотиристоріжковий лист. При нинішньому темпі життя писати до старої тети — це так тяжко, як, наприклад, мити вікна. Але я Тебе розумію, хоч Ви нас не розумієте. Може і ми так колись наших мамів не розуміли.

Ти знаєш, що я належу до генерації між двома світовими війнами. До генерації, яка в цьому столітті дізнала найбільших психічних та матеріальних ударів. Тому, що ми жили між двома світовими катастрофами — ми мусіли спішитися, якщо хотіли до чогось дійти. Друга війна нами не була передбачена, але, що „щось“ мусить статися — це ми бачили.

Безробіття найбільш вдарило по молоді. Ми ще не жили, навіть не почали жити, а вже стали зайвими на тому світі. Отже треба було шукати нових доріг — безробіття давало багато часу до думання — так ми багато думали. Коли хто не хотів займатися плитками „товариськими“ гутірками, мусів роздумувати над новим світовим устроєм, бо в існуючій атмосфері неможливо було жити. Молоді шукали різних доріг, а на них ляміною сунулися різні ліві і праві напрями. Не всім вдавалося самому найти силу і устійнити кудою йти. Але ми були свідомі, що старі погляди втратили свою життєву вартість: любов — гра природи, подружжя — часто зле полагоджена комерційна справа, заздрість — неетичне бажання привласнити чуже добро, гроші — брудний папір, родинні зв'язки — припадок, традиція — здержання поступу і т. д. Тому, що хотілося чогось найкращого, найдоцільнішого — відкидалося все старе — і зле, і добре.

Ми, дівчата старалися загартувати наші „ніжні, жіночі прикмети“, бо хотіли стати „людиною“, а не „жіночкою“. Ми обтягли довге волосся, нашу жіночу силветку почали формувати на „хлоп'ячу“ моду. Ми з погордою дивилися на наших мамів, які з великою

терпеливістю ждали своїх чоловіків, щоб дати „обід на стіл“. Ми взяли керму нашого життя в наші руки. Передусім почали масово студіювати і вишколювати різні фахи, хоч знали, що не дістанемо зайняття за фахом і платні будемо як некваліфіковані сили, як загалом „щось“ дістанемо. Але ми спрімголов кинулись здобувати освіту і фахи. Ми були готові зі сміхом приймати всі кпини і невдачі, біль зносити з затиснутими зубами, а всі любовні невдачі заспокоїти романтично-сатиричними пісеньками-„шлягерами“. Переважно не мали ми грошей — голодували, одяг мусіли власними руками шити, прикрасити, зі старого зробити нове. Розуміється, що кожна з нас хотіла бути „гарною“, але це „гарне“ не могло бути визиваючим і не впадати в очі. Ми пудрилися, але незаметно, про макіяж не могло бути і мови. Також уважали за вказане молодим чоловікам показувати нашу байдужість (не „кидатися зараз на шию“) — бо ми з ними були рівновартісні і рівноправні. Між дівчатами і молодими чоловіками витворювалися товариські взаємини, які часами кінчалися подружжям, але тут у першу чергу відоравала роллю спільна мета, ідеї, а не гроші і матеріальні можливості.

І так ми увійшли у другу світову війну, яка поставила жорстокі вимоги не лиш до чоловіків, але й до жінок в рівній мірі. Війна нас замучила, бути героєм стало непоплатним — ми почали шукати відпочинку, солідної життєвої бази для нас і нашої родини.

І тоді прийшли Ви. Ми старалися Вами добре опікуватися, може за добре, і дійсно Ви вирости на голову вище від нас і маєте в руках добрі фахи, забезпечене існування, за яке ми з такими зусиллями мусіли боротися. Але, Ви не можете точно уявити собі те, що ми мусіли пройти, уважаєте нас за „припорошених пилом“ — ну! скажім так ніжно — за людей дещо комічних, дещо дивних, щоб не назвати це прямо — за відсталих. Ви почуваете себе за-

тишно і впевнено, бо для Вас економічна криза і війна це лиш сторінка в підручнику історії.

Ви вважаєте, що нашли „нову“ гру життя та почали на перше місце висувати „жіночість“. Ви прикороцуете Ваші спіднички, любуетесь в обтиснених пуловерах і любите чванитися „жіночою ніжністю“, щоб молоді чоловіки могли себе почувати як Ваша оборонна гвардія. Ви стараєтесь приподобатися, здобути їх для себе в якому-сь, який нас вражає. Але чоловіки не все йдуть за Вашим покликом. Як сини батьків, обтяжених різними неуспіхами минулого, прийшли вони на світ змучені і не хочуть бути героями, лицарями, можна сказати не хочуть бути дорослими. Часто треба багато зусиль, щоб розбудити їх із того зачарованого сну — хіба скорою їздою автотом, алькоголем, „сексом“. Вони передають Вам раді всю відвічальність життя у Ваші руки — виховання дітей і заробіткову працю, уважають, що Ви мусите бути все свіжою, усміненою і причепуреною, але і всю домашню роботу виконувати. Побіч плянування, знання, дипломатії жадають від Вас передбачення шкідливих і неприємних кроків, вирозуміння і мовчання.

І так Ви стаєте до боротьби, і хочете, чи ні, мусите розпочати там, де ми закінчили. Бідні, сильні дівчата проти своєї волі! Ми, старі піонерки, в цьому Новому Році бажаємо Вам багато щастя і краших успіхів, як ми мали, бо вже наступає за Вами молодше покоління — Ваші діти, які дивляться на Вас, як на — „дещо комічних, дещо дивних“ і т. д.

З Новим Роком!

Тета Дарка

САНТИМЕНТИ

(Докінчення зі ст. 6)

Це він так казав... Ох, я забула: він цього не сказав, його при цьому не було. Його немає... Це тільки я уявляла, що б він міг сказати. І мені здавалось, що я чула його голос. Я завжди відчувала його з собою — його красу і його жорстокість. Але більше його не буде, і я повинна про нього не думати. Отже — не думати про нього! Так. І не дихати. І не чути. І не бачити нічого. І зупинити кров у жилах.

Це неможливо. Я не можу, я не можу! Не можу перенести цього гострого жалю. Якби я знала, що через день, чи за кілька місяців, чи як пройде рік, цьому настане кінець, я б ще пережила. Навіть якщо часами биль втихає, а часами збурюється, ще можна витримати. Але коли ввесь час те саме, і не видно кінця...

Самота, важка, як лід,
В серце глухо б'є.
Іншим хоч вві сні від бід
Відпочинок є.
Та не спиниться й на мить,
Без кінця болить, болить
Серденько моє...

А як далі цей вірш? Та-та, та-та, та-та-та, шось до рими із „вдягну“... В якийсь разі, кінчається так:

І думки повільні й сірі...
Дні безжалісні, мов звірі.
І не знаю, і не дбаю,
Що я взую, що вдягну...

Так сказано у вірші. І так воно є насправді. Яка різниця, що я вдягну? Ось пішла й купила собі великий червоний капелюх із маками — може це розвеселить. Купила — і ненавиджу його. Як можна далі жити так, сидячи і дивлячись у безмежжя і купувати великі червоні капелюхи, щоб потім їх ненавидіти? А тоді сидіти і знов дивитись у безмежжя, і так день-у-день, день-у-день! Завтра, і післязавтра, і після-післязавтра... Як можна витримати таке існування?!

А що іншого мені робити? „Йди розважатися з друзями“, — радять люди. — „Не сиди й драматизуй своє нещастя“. Драматизація! Якщо відчуття безупинного дощу, що б'є об моє серце, є

драма — тоді я справді драматизую. Милкі люди, маленькі люди — чи ж можуть вони розуміти страждання? Ніщо не поранить їх грубі серця. Хіба ж ці безсердечні дурні можуть зрозуміти, що я більше не можу зустрічатися з нашими спільними друзями і навіть не можу більше ходити в ті місця, де ми бували з ним? Бо він пішов — і все пропало. Коли все скінчено, тільки ті місця, де пережито смуток, мають до вас стійчуття. А коли б піти на місце, де ви колись були щасливі, серце може розірватися з болю.

Мабуть, і це сантименти. Відчувати, що ти не в силі бачити місця, де колись тобі було так гарно, а тепер вони мучать згадками про втрачену насолоду — це, мабуть, також сентиментальність.

Туга — це щастя в спогадах. Це, врешті, добре. Згадка в пощуттях — це теж непогана версія. Якби я могла йому це сказати... Але йому я вже нічого не скажу, ніколи, більш ніколи. Він пішов, і все скінчено, і я не хочу думати про мертво минуле. Мої думки мусять бути повільні й сірі, і я мушу...

О ні, ні! Ох, водій не мусів би їхати цією вулицею! Це ж була наша вулиця, місце нашого кохання й радощів. Цього я не можу перенести, не можу, не можу! Я заб'юся в куток і щільно затулю очі долоньями, так щільно, щоб я не могла нічого бачити.

Мушу затиснути серце і бути як інші маленькі, плюгаві, черстві люди, що горді із свого уміння забувати минуле.

Але я бачу, бачу все, навіть із заплонченими очима. Якби я зовсім не мала очей, моє серце пізнало б цю вулицю серед усіх на світі вулиць. Мені вона знайома, як моє власне лице, як мої п'ять пальців. О, чом я не можу вмертити отут, на цій вулиці?!

Тепер ми маємо бути перед квітничарнею на розі. Тут він купував для мене примули, маленькі, жовті примули, зв'язані в тугу китицю, оторочені навколо листям, срібним зі слоду. Чисті, прохолодні і ніжні. Він казав, що орхідеї й камелії — це не мої квіти. І коли це не була весна, і примул не продавали, він приносив мені

конвалії, веселі маленькі розетки, резеду і небесно-сині волошки. Він казав, що не може уявити мене без квітів, інакше би світ перевернувся.

А тепер я терпіти не можу квітів... А старенький сивий квітничар завжди був такий зацікавлений і привітний, і одного дня назвав мене „мадам“...

Ох, як боляче, як боляче...

А тепер ми маємо бути перед великим будинком із огрядним роззолоченим служником при дверях. Увечері той служник водив на великим довгим ланцюжку чудове цуценятко, і ми спинялися, щоб побачитись із песиком. А служник брав на руки цуценятко і пестив його, і тільки тоді можна було побачити його усмішку.

А далі будинок, де жила маленька дівчинка. Він завжди здіймав капелюха і урочисто вклонявся цій дівчинці, і часом дитина подавала йому свою маленьку розчепірену ручку.

А там росте дерево в залізній поржавілій загороді. Коло цього дерева він спинявся і махав до мене рукою, а я вихилялася з вікна, щоб його побачити. На нього дивились люди... Люди завжди дивились на нього, але він не помічав. Він казав, що це — наше дерево і що воно не має права належати комусь іншому. Він казав, що в місті мало хто має своє власне дерево... Чи ж не правда, що це — щастя?

А там — будинок лікаря, за ним три миршавих сірих дімочки, а тоді... О, Боже, тепер ми мусимо бути біля нашого дому. Наш дім, хоч ми займали тільки горішній поверх. Я так любила довгі, темні сходи, бо по них він щовечора підіймався нагору. І наші чистенькі рожеві завіски на вікнах, і вазони з рожевими гераніями, що добре для мене росли. І вузенькі двері, і кумедна поштова скринька, і його спеціальний дзвінок. А я чекала на нього з приємкою, думаючи, що він може ніколи не прийти. І це чекання було насолодою. А тоді я відчиняла йому двері — , ні, ні, ні! Далі я не можу. Цього вже ніхто не зміг би витерпіти.

О, чому, чому ми мусіли їхати сюди? Яка ще гірша може бути

Небуденна зустріч

Чомусь так буває, що коли ква-пишся кудись, а ще на цікаву зустріч, тоді якраз підземка сунеться черепахою, щось там кланцає, стогне, пристає що кроку і в висліді тратиш отримання на 14-й вулиці. Так було недавно зо мною, коли я поспішала на давно очікувану зустріч із нашим мистцем, Катериною Кричевською. Ніколи в житті я не мала приємності бачити віч-на-віч пані Катрусю, а фотознімка дає нам часом дуже неясне поняття. Аж телефон із Торонта, куди пані Катерина поїхала була в гості до знайомих, о пів до 12 вночі повідомив мене, що вона на другий день приїде на кілька годин до Нью Йорку і рада б побачитися та познайомитися особисто зі мною. Отже нарешті лізнам одну вітку славної родини мистців-малювальників Кричевських, пані Катрусю, якої акварелі і олії від двох років є в мене в галерії в Нью Йорку та втішаються небуденним зацікавленням публіки.

А тим часом підземка, як на гріх, готова мені перешкодити в нашій зустрічі, назначеній між год. 10 і пів 11 ранку коло Літературно-Мистецького Клубу. Таки вже підбігаю через площу Астора, біжу 10-ю вулицею і весь час думаю, як пізнам нашу мисткиню, чи така вона, як на знімках, що їх мені час від часу

мука? Краще відтулити очі й подивитися. Нехай я ще раз побачу наше дерево і наш дім, щоб серце моє розірвалося і я вмерла. Я подивлюсь, я подивлюсь!

Але де ж наше дерево? Чи його зрізали — наше дерево?! А де ж той будиночок, де колись ми з ним жили в комірному? А де ж та квітникарня? А де ж подівся наш дім, де...

— Що це за вулиця, шофере? Шістдесят п'ята?! О... ні, ні, все гаразд. Я думала, що це шістдесят перша...

З англійської мови переклала
Ганна Чернінь

присилає. Слава Богу, точно в 10 годині приходжу в сам час. І що бачу? Під будинком, де міститься Літ.-Мистецький Клуб, стоїть стружка постать елегантно зодягненої жінки, що, підходячи до мене усміхнена, з розкритими руками, каже:

Катерина Кричевська з донею Ладюю.
Painter Katherine Krychevsky with daughter

— А я вас відразу пізнала! Ви — пані Соневицька!

— Катрусю дорога, яка ж ви чарівна жінка! — кличу широко, спонтанно. — Яка я надзвичайно рада, що вас бачу. Чи я аж так спізнилася, чи ви такі дуже точні?

— От, бачите, літак прилетів вчасно, я відразу попала на автобус і так ще перед умовленою годиною була на цьому місці.

Входимо до галерії. По такій немилосердній жарі на вулицях почувалося тут, як в охолодженому приміщенні. Сідаємо. Передо мною молода жінка. В її очах золоті відблиски. Темне, хвилясте волосся обрамовує овальне класичне обличчя. Відразу дістаю погідний настрій від її вигляду. Чи ми познайомилися дійсно перед пів годиною? Ні, ні! Здається, ми знаємось багато-багато літ.

Маємо так багато спільних знайомих, маємо так багато розказати собі.

— Катрусю, скажіть, розповідьте про себе, про своє життя в Каліфорнії, про свою мистецьку працю. А в першу чергу про свою доню. Чи буде вона продовжувати традиції роду мистців Кричевських?

— Ох, і не питайте про мою Ладю. Це не дитина, а електрика. І я маюю лише тоді, як вона

спить, та ще раз на тиждень чотири години, коли моя сусідка за нею дивиться. Малювати з нею — це кара Божа: вона наїлася вже декілька разів фарби; як не догляну вчас, вона „поправляє“ мої акварелі і паспарту. Чи ж можу сконцентруватися над малюванням, коли мушу весь час стежити за нею?

І ми сердечно розсміялись над фантазіями малого нащадка мистецького роду.

— Але ви все таки малюєте і виставляєте — кажу. — Принаймні годі, як ваша Лада спить. Одначе розкажіть мені дещо про себе і про свої студії.

— Що ж, народилась я в сім'ї українських малярів. Спершу почала малювати під керівництвом батьків Василя Васильовича та Олени Євгенівни Кричевських.

Перед Конгресом Міжнар. Жін. Ради

У 1966 р. Міжнародна Жіноча Рада скликає свій Конгрес у Тегерані. Ця велика міжнародна центральна стягне знов на себе увагу цілого світу. Не тільки делегатки з около 60 країн прибудуть туди для нарад і дискусій, але й представниці Комісії Статусу Жінки при ООН та інших міжнародних установ. Недаром цей Конгрес зветься популярно „жіночим парламентом“!

Темою цьогорічного Конгресу буде „Давні цінності в модерному приміненні“. Місце Конгресу в одній з азійських країн, де жінки щойно не-

Великий вплив на дальший розвиток мали дід Василь Григорович Кричевський та дядько Микола Васильович Кричевський, що жив увесь час у Парижі. Студіювала колись у мистецько-промислової школі в чеській Празі і в університеті в Гейдельберзі в Німеччині. По приїзді до Америки брала участь у багатьох групових та індивідуальних виставках Америки і Канади, як от недавно в спільній виставці з батьком у Пальмо Альто. Постійно проживаю в Каліфорнії з чоловіком і донькою.

Насуваються нові питання, ще і ще. Як дає собі раду дружина, молода пані дому і одночасно мистець-малює, що мусить творити, бо відчуває підсвідомо що потребує?

Проминуло кілька годин, а ми ще не наговорились.

— Одне тільки прошу вас, дорога пані Катруся, зараз по приїзді присилайте мені до галерії ваші картини. Бачите, що з попередніх вже майже нічого не залишилось. І попросіть батька, Василя Васильовича, нехай не зволікає, а присилає обіцяні картини, бо хочу в новому сезоні мати і його мистецькі праці.

Прощаюся з дорогою гостею. Дістаю сердечне запрошення відвідати їх у Каліфорнії, де вічна весна, де в їх садку повно всяких дерев, зокрема помаранч і морель. І чудські кольори південних квітів. Обіцяю обов'язково відвідати дім славних мистців Кричевських у Каліфорнії.

Ольга Соневицька

давно тому дістали громадські права, вимагало такої постави. Це ж бо від жінок залежить у великій мірі піднесення побуту відсталих країн. Тому й такі Конгреси відбуваються на їх терені, щоб унаглядити їм потребу поступу, вказати їм шлях до кращого завтра.

Від ряду літ Союз Українок Америки бере участь у Конгресах Міжнародної Жіночої Ради. Попередній Конгрес відбувся у Вашингтоні з огляду на 75-літній ювілей МЖРади. Але в 1954 р. його скликано в Гельсінкі, Фінляндія, де була присутня п-ні О. Лотоцька, в 1957 р. у Монреалі з численною українською делегацією, в 1960 р. в Істамбулі, де США репрезентувала п-ні Анастасія Вокер, а в 1963 р. у Вашингтоні, де були окрім п-ні О. Лотоцької — пп. А. Вокер і М. Душник. Українські представниці вже стали „своїми людьми“ на тому терені. Хоч вони входять у рамки американської делегації, проте їх національна приналежність є завжди підкреслювана.

Отже й цього року змагаємо до того, щоб представниця США була на Конгресі в Тегерані. Ця подорож вимагає певних фондів, що їх повинні зложити Відділи США. Конгрес відбудеться від 14. до 26. травня 1966 року. Часу вже небагато, тому прагнемо надсилати пожертви на Фонд Зв'язків і Репрезентації. Допоможімо Централі вдержати контакт із цим важливим міжнародним ґрунтом!

УКРАЇНЬКА ПИСАНЧАРКА В ЛОНДОНІ

В українській пресі появилася вістка про те, що в Лондоні вже від ряду літ п-ні Олена Єнкала пише і виставляє писанки. Виявляється, що вона відбула кілька показів перед англійською публікою і після численних вісток у провінційній і фаховій пресі про неї заговорив найстарший британський тижневик „Ді Обзервер“. Від того часу з передсвяточному часі п-ні Єнкала відвідують кореспонденти різних часописів, щоб провести інтерв'ю та поробити світлина писанок. Дальшим її кроком стали виступи на телевізії. П-ні Єнкала демонструвала писання писанок у телевізії міст Ньюкестл, Глезгов, Нотінгем, Манчестер

і Брістоль. Завдяки тому тисячі й мільйони британських глядачів познайомились із цим виробом нашого народнього мистецтва — писанкою.

Недавно тому засяг інформацій п-ні Єнкала поширився. У журналі „Павлтрі Ворлд“ із березня 1962 р. поданий огляд українських вишивок, що ними прикрашене її мешкання.

ЖУРНАЛ ДЛЯ БАБУСИ

Для старших жінок, розкинутих у різних осередках Європи, наш журнал є лучником з українським світом. Тому вони вдячні тим, що вже цілими роками дбають про те, щоб журнал до них доходив. Між ними є й такі, що вже кілька літ фундують для них передплату.

Недавно тому 55 Відділ США з Лос Анджелесу надіслав нам удруге передплату для „бабуси“, а новостворений 88 Відділ у Філадельфії вперше оплатив її. З-поміж прихильниць журналу — п-ні Марія Дзюблик із Лейквуду вже втретє відновила її. Окрім неї уфундували передплати ін. Теодозія Коцик із Рочестеру, Олександра Копач із Торонто, інж. Валентина Єрмоленко з Мінеаполісу. Щире Спасибі!

ЗВІТНІ ЛИСТКИ

В канцелярії США опрацьовуються звітні листки за 1965 р. Вони будуть незабаром розіслані Відділам США у трьох примірниках. По виповненні Відділ один примірник повинен вислати до Централі, другий до Окружної Ради, а третій залишити собі для евіденції.

Звітні листки дають повну картину праці Відділу, тому точне виповнення їх має велике значення.

УСМІХНИСЯ!

„Малий“ недогляд

До кабінету модерного косметичного хірурга входить жінка, яку лікар уже на порозі вітає:

— О, добрий день! Як ви тепер почуваетесь? Бачу, що ваш носик має тепер прекрасну форму! Чи ви вдоволені з операції?

— Дуже, пане докторе. Тільки прошу вас, зробіть мені дві дірочки в носі, так, як мають інші пані...

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1966

Із звітів Окружних Рад СУА

Шість років працюють наші Окружні Ради за новим статутом. Впродовж того часу вони вже увійшли у своє нове призначення — стати посереднім звеном між Централєю і Відділами. Цього року вперше на Конвенції подано спільне звітлення їх. Воно було зладжене за однією схемою — внутрішньої й зовнішньої дії, виконаних імпрез та окремих починів.

Окружні Ради різні своїм розміром і складом. Могутня Окружна Рада Філадельфії (20 Відділів) має інші можливості, як недавно заснована Окружна Рада, Шикаго (6 Відділів). Окружні Ради, що діють в одній місцевості, як наприклад, у Дітройті, краще можуть охопити своїм впливом членство, як Окружна Рада Рочестера, якої Відділи розкинені на просторі до 200 миль.

Тому й діяльність Окружних Рад різна. І різниця не лежить у спроможності їх, а в різному підході до своїх завдань.

Найбільшим полем діяльності Окружних Рад — це імпрези. Хоч здавалось би, що це не є й суттєвим завданням, проте їх громадське становище цього від них вимагає. Свято Жінки-Героїні стало всенародним завдяки тому, що Централя це впровадила, а Окружні Ради це виконали. У звітному часі було ще відзначення 15-ліття СФУЖО і 20-ліття „Нашого Життя“. Майже всі Окружні Ради провели це у себе. Дві Окружні Ради (Нью Йорк і Філадельфія) влаштували кожного року Зустрічі Градуантів. П'ять Окружних Рад виконало кілька виступів і програм для американської публіки, як участь у фестивалях, Зустріч на Світовій Виставі, покази писання писанок, виставки нар. мистецтва, Різдвяну програму і т. д. Одна Окружна Рада (Ньюарк) влаштує День Союзянки у формі пікніку.

Це є великий громадський осяг, але й велике навантаження. Всі ці свята й виступи свідчать про зрозуміння своєї ролі у громаді і потребу вияву жіночих культурних сил. Окружні Ради розвива-

ють цю ділянку в міру своєї спромоги.

Але чи не терпить на тому внутрішня дія? Отой контакт із Відділами, що складається з конференцій, нарад, зустрічей і відвідин?

Він виглядає скромніше, як попередня ділянка. Окружні З'їзди й відвідини Відділів відбуваються всюди з більшим або меншим успіхом. Але Конференції Референток виконано тільки в чотирьох Окр. Радах (Філадельфія, Нью Йорк, Рочестер, Шикаго) з тим, що в окрузі Ньюарк цю конференцію заступає об'їздка голови. Комісії засновано тільки в двох Окружних Радах, а саме — Філадельфії — сусп. опіки, а в Нью Йорку — виховну. У Шикаго творено комітет підготовки до Конвенції. Здається, що для внутрішньої праці в організації зроблено не надто багато.

Однак й тут зауважуємо цікаві почини. Окружна Рада у Філадельфії, що має 20 Відділів, розкинених докруги міста, дала ініціативу до конференції трьох Відділів у Честері, Па., під проводом голови Окр. Ради. Така спільна нарада — це уліпшена форма відвідин і може в майбутньому розвинути. Знов Окружна Рада в Шикаго впровадила раз у році спільний обід Окр. Ради з членством для запізнення й товариського зв'язку. Ця Окружна Рада видає також обіжники до своїх Відділів.

Сюди належать також зв'язки. Це є оті постійні контакти, що впливають із репрезентаційного становища Окр. Ради. Дві Окр. Ради є членами Федерації Жін. Клюбів (Філадельфія, Дітройт), одна Окр. Рада вдержує контакт із Нац. Радою Жінок Америки (Нью Йорк), три є членами Інтернаціональних Інститутів (Філадельфія, Дітройт, Клівленд), одна Окр. Рада організувала участь у поході Тижня Поневолевих Націй (Шикаго).

Не згадуючи вже про участь у численних подіях та імпрезах нашої громади. У звітному часі відбулись дві річниці крайового зна-

Із Виставки Жіночої Творчості у Нью Йорку:

Сукня проекту і вишивки п-ні Наталії Рицар

From the Exhibit of Women's Arts & Handicrafts at the XIV UNWLA Convention in New York City: Embroidered dress designed by Mrs. Nathaly Rycar of Union, N. J.

чення: відслонення пам'ятника Т. Шевченка і 50-ліття змаршу УСС-ів. В обох подіях видатно проявили себе Окружні Ради участю і грошевиими жертвами.

Окружні Ради проявили себе ще й іншими починами. Це свідчить про те, що в цьому гурті працює громадська думка і діє ініціатива. Хоч би згадати давніші почини, як Фонд Будови Дому у Дітройті, Гурток „Наша Батьківщина“ у Рочестері, Стипендійний Фонд ім. Олени Гординської у Ньюарку. До того прибули нові — Комісія створення Дому для Старших у Рочестері, гурток Добровільної Жіночої Служби у Дітройті, радіопередача у Клівленді. Такі акції, коли узгіднені з Централєю СУА, можуть принести користь для цілої організації.

Отаким переглядом праці Окружних Рад. Вони вже стали тим важливим другим ступенем в організації, що спікується безпосередньо Відділами СУА та репрезентує її в наших осередках. В більшості задовільно виконали це своє завдання і можна сподіватись, що в дальшому закріплять і поширять свої осяги.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БРУКЛИН, Н. Й.

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що дня 12. червня 1965 по короткій, а важкій недузї відійшла у вічність бл. п. **Тетяна Сусол**. Народилася 6. травня 1927 р. у с. Мала Вишня, пов. Яворів, а до Америки приїхала в 1949 р. Того самого року вписалася до нашого Відділу, де була дуже працьовитою членкою. На імпрезах брала на себе обов'язок праці, дуже часто в буфеті. Впродовж трьох років виконувала працю секретарки.

Полишила у важкому смутку чоловіка і трое дітей — Марусю 14 років, Осипа 10 р. і Петруся 4 р. Похоронна відправа відбулася 15. червня 1965 у церкві Св. Духа в Брукліні. Членки віддали їй останню прислугу, прибувши в великому числі на панахиду й похорон та стоячи в жалобних лентах при домовині. Покійну прощали також діти двох клас американської католицької школи із своїми Сестрами-вчительками, де ходить двоє діток Покійної. Ця картина ще більше усвідомила присутнім велику втрату, що її діти зазнали. Службу Богу відправив о. декан Андрушків. З жалем членки СУА провели Покійну в останню дорогу. Заходами родини відбулися поминки, на які запрошено приятелів і членок Відділу. Збірка 37.40 дол. пішла на цілі української парохіяльної школи Св. Духа.

Спи спокійно, дорога Сестро, нехай земля Вашингтона буде Тоді легкою!

Марія Стефанишин, прес. реф.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

На українському цвинтарі, поміж сотнями гробів, прибавився в серпні 1965 гріб ще одної материнки-громадянки, покійної **Івани Войтович-Бобинської**.

Знеможена зотяжною недугою відійшла від свого чоловіка, недовго після благословення під вінець Зірки, своєї єдиної дочки. Єдиний, що їй дала життя, але одній з-поміж численних, що їм

дала виховання, дала частину себе.

Іванка була живим виразником своєї доби. Її життя і щоденна наполеглива, часто непосильна праця, це типовий показник зро-

Бл. п. Іванна Бобинська

Late Iwanna Bobynska, member of UNWLA Branch 10 in Philadelphia, Pa.

сту української самосвідомості. Вона прийшла на світ у Львові, напередодні І. світової війни. В тей історичний момент, що його передбачав Т. Шевченко, коли „Україну окрадену збудили“, вона якраз пізнавала світ очима дитини шкільного віку. Майже дитиною, по втраті матері, вона мусіла займатися веденням домашнього господарства, а через те дуже скоро зустрілася із твердими законами життя. В її світогляді зовсім виразно і ясно утривалилось розуміння, що затрата національності в містах — це була основна причина програної битви за самостійність народу. Навчена життям знала, що вдержання національної свідомості, це тяжка, щоденна безпереривна праця. Тому з повною самопосягтою працювала в читальні, в кружку Рідної Школи. Однак найбільше серця, найбільше здоров'я вона вкладала в працю в садочках, в працю Т-за „Українська Захоронка“. Вчила і виховувала десятки

і сотні будучих львовян-українців. Для шкільних дітей були ведені літні півоселі, де вона уміла виполовувати деструктивні впливи польської вулиці. З рядів тих школярів і тих дітей вийшли пізніші українські патріоти. Вистане згадати хоч би одного Шмігельського, пізнішого неперевершеного в тактиці боротьби проти німців і проти більшовиків, командира УПА. Про перешкоди і труднощі із якими приходилося Покійній ті садки і півоселі організувати і провадити, не приходиться згадувати. Однак вона це приймала в переконанні, що виконує свій громадський обов'язок.

В роки 2. світової війни, витрунута із рідного міста внаслідок участі її чоловіка в боях під Бродами, вона перейшла всі емігрантські злидні, опікуючися дитиною і батьком. При тому уділяла свою працю в таборових садочках і школах. Також була активною в організаціях місця свого нового поселення.

Нехай цих кілька незначних слів від земляків про її безпереривне виконання обов'язків, будуть скромною подякою за незвичайно важливу і велику щоденну працю її життя. Нехай пам'ять про неї буде прикладом будучим матерям-громадянкам. Молим Господа, щоб її стократно винагородив за всі її добрі діла.

Катря Хом'як

ДЕНВЕР, КОЛО.

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що дня 2. жовтня 1965 згинула у трагічному випадку наша членка **Анна Олексієнко**. Цікавилась життям нашого Відділу і радо жертвувала на його цілі. Була членкою від початку його заснування і в рр. 1963/64 його містоголовою. Залишила по собі жаль у серцях тих, хто її ближче знав і з нею співпрацював. Вічна їй пам'ять.

Стефанія Левченко, голова

Відділам — 10, 21 і 75 та рідні Покійних шире співчуття висловлює

Екзекутива СУА

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1966

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ВІСІМНАДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО ПЕРШЕ

ПІД ЗНАКОМ 80-ЛІТТЯ

Складові організації СФУЖО проявили в минулому році поживлену діяльність. На це вплинули дві причини — факт, що більшість тих організацій обходила в 1965 р. свої Ювілеї і те, що з ініціативи Централі СФУЖО в тому році відбувалися відзначення 80-ліття укр. жіночого руху.

Ювілейні святкування організацій в країнах давнього поселення як от в ЗДА — СУА (Союз Українок Америки), чи в Канаді ОУК (Організація Українок Канади), відбувалися не вперше і оцінювано ріст і розвиток тих організацій з перспективи довгих літ праці і здобутих в них осягів. СУА обходив 40-літній Ювілей, а ОУК відзначила своє 35-ліття. В країнах нового поселення української еміграції як от Австралія, Велика Британія чи Бельгія, жіночі організації відзначили 15-ліття, а Союз Українок Франції 20-ліття свого існування.

Деякі з тих ювілейних святкувань підготовлялися особливо урочисто і рівночасно включали програму відзначення 80-ліття жіночого руху. В інших складових організаціях СФУЖО присвячено цій події окремі імпрези з різnorodним підходом і програмами так в самих Централях, як і у їх Відділах.

Впродовж минулого року в міру того, як відбувалися ті святкування в окремих країнах, були про них короткі згадки у Вістях СФУЖО чи в „Українці в Світі“.

Тут хочемо лиш згадати, що ці імпрези усвідомили жіноцтву важливу роль у житті спільноти та спонукали до поживлення праці. Це зауважується як у розрості членства, так і в поширенні програми. Цим поодиноким проявам життя складових організацій присвятимо окрему увагу.

Нова анкета М. М. М.

Світовий Рух Матерів (М.М.М) часто збирав дослідний матеріал при допомозі анкет. Дотепер ми їх кілька виконали. Хоч складові організації СФУЖО розсіпані по різних континентах, проте членки їх — це те саме українське покоління з однаковим психічним складом і подібним минулим. Тому відповіді на анкету давали повний погляд на життя і потреби української матері.

Теперішня анкета дещо йнакша. Основною темою її — це підготовка до подружнього життя. І то підготовка не тільки молодого покоління, що до подружжя готується. Але також матерів, що мають те покоління до подружжя підготувати.

Тому анкета поділена на дві частини. Перша призначена для матерів, а друга для їх дочок або синів. Питання в обох анкетах дуже подібні. Але суто різниться підхід до справ подружжя в одних і других.

І справді — коли переглянути перші чотири питання в анкеті для матерів, то бачимо з них, що дослідник хоче довідатись про підготовку й наставлення матерів до подружжя. Звідкіля дістали вони свою думку про подружжя? Що вплинуло на вибір нареченого? Чи була мати колись пригтована до своїх подружніх обов'язків? Чи її погляд на подружжя інший, як його мала в молоді роки? Дальші питання стосуються свідції батька у виховних завданнях. Кінцева частина (третина питань) вияснює, чи мати займається підготовкою своїх дітей до подружжя, чи ні.

Подібні питання поставлені в анкеті для молоді. Тільки тут вони розгорнені більш подрібно. Наприклад — на запит „чому хочеш

одружитися?“ є в відповідях аж 16 сугестій молода людина потребує їх уставити за важливістю. Так само додані ще питання про флірт, кохання й вік одруження. Але підготовка до подружжя, себто погляди на цю справу, та роль матері в цій підготові — головна суть цієї анкети. Погляд на подружжя теж має аж 15 сугестій, як на нього відповісти. А запити про те, як дана мати сповняє цю роль — складаються з 15 точок. Чи твоя мати дбає про твою підготовку до подружжя? Чи говорить вона з тобою про ставтеві проблеми? Чи говорить вона тобі про прикмети, необхідні для згоди між чоловіком і жінкою? Такі подібні питання слідують.

У них охоплена вся підготовна програма. Кожна молода людина, що буде їх виповнювати, засвідчить про те, чи її батьки й середовище (церква, школа) задовільно дбають про те, щоб вона зрозуміла вагу цієї життєвої постанови.

Анкетні листки незабаром будуть розіслані нашим складовим організаціям. Ми свідомі того, що відповіді на ці питання особистого характеру нелегко буде зібрати між нашими членками. Однак ми повинні пам'ятати, що наші відповіді послужать у майбутньому важливим досліддам. Скріплення й перебудова родини вимагають від нас такого зусилля. Тим більше, що відповіді будуть анонімні, а тільки позначенні найменням організації, що їх збирає.

Та куди більшу прислугу зробить нам ця анкета у власному організованому житті. Вона уложена за всіма правилами сучасного суспільного дослідництва, має стисло окреслені питання й сугестії відповідей. На підставі

П-ні Ірина Малицька, член-добродій СФУЖО

Mrs. Irene Malitska, founder and President of Donut House Co., Ltd. in Toronto, Canada

НА ЧОЛІ ПІДПРИЄМСТВА

Небагато маємо в нас жінок-підприємців. Однією з них є п-ні Ірина Малицька з Торонто, що провадить там власне виробництво пампушків. Це є виріб печива („донат“), незвичайно популярний на американському континенті.

П-ні Ірина Малицька походить із Борщева на Поділлі. Її юність припала на бурхливі 30-ті роки, коли молодь шукала власного шляху. Ірина Малицька скоро зрозуміла вагу економічного чинника і стала працювати в Повітовому Союзі, як скупщиця збіжжя. За зв'язки з ОУН вона попала в 1939 р. до польської тюрми. Слїдувала втеча на Чехословаччину, поворот до краю і новий вихід на еміграцію. У 1949 р. переїхала до Канади.

Тут рухлива влада і знання людей

тих самих питань можна уложити програму підготовки до подружжя. Сама анкета як така, може нам дати підставу до обговорення цієї теми.

І врешті — зібрані відповіді від наших складових організацій можуть бути використані й на власному терені. Із них зможемо пізнати, наскільки наші матері справляються з цим завданням і наскільки наша молодь дістає цю підготову в родинному домі. Це може стати джерелом для дальших виховних заходів у наших жіночих організаціях.

штовхнули її знов на підприємство. Разом із матір'ю вони зважились виробляти пампушки, що їх тут виконують фабричним способом. Окрім запалу й невеличкої готівки в них не було досвіду в тій ділянці. Але по різних невдачах удалось налагодити виробництво. Треба зазначити, що мати виконувала в підприємстві різні важні функції, як приймання і виплату робітникам, пильнування рахунків і продажу у крамниці. А п-ні Ірина дбала про виробництво від початку процесу аж до кінця. Бувало й так, що сама розвозила автом товар до відборців, працюючи нарівні з двома водіями. Багато завдячує в тому своїй матері, що все додавала їй охоти й віри в себе.

Тепер її підприємство вже є признаною виробнею в Торонто, що у власному домі zatrudнює 38 робітників і має 6 вантажних авт до розвоження товару. Має телефоністку, книговода, отже й власниця може уділити більше часу громадським справам. Ще в Рідному Краю, у співпраці з Харитею Кононенко усвідомила собі вагу й значення жіночої організації. Вступила тут до Ліги Укр. Катол. Жінок Канади і з площини цієї складової організації зрозуміла вагу і значення СФУЖО. Тоді й стала членом-добродієм, жертвуючи 100 дол. на його цілі.

Радіємо з такого вияву розуміння наших потреб. Тим більше, що походить від небуденної жінки-підприємця, що зуміла розбудувати своє діло серед несприятливих обставин.

ДО 7. ЛІТЕРАТУРНОГО КОНКУРСУ СФУЖО

У листопаді 1965 ми проголосили 7-ий Літературний Конкурс СФУЖО. Предметом Літ. Конкурсу є гуморескз або гумористичне оповідання.

Реченець Конкурсу — 31. березня 1966 р.

Надслані твори розгляне Мистецьке Жюрі у складі: Ірина Книш, д-р М. Мандрика і Євдокія Стахів.

Конкурсіві твори слід надсилати у трьох примірниках під псевдонімом, подаючи справжнє прізвище авторки у запечатаній коверті на адресу „Жіночого Світу“ з допискою „Для Комітету Літературної Нагоди“.

Woman's World

P.O. Box 791, Winnipeg, Man.

НАД МОГИЛОЮ ПРЕЗИДЕНТА

Через опізнення січневого числа Нашого Життя (грудневї Вісті СФУЖО були англомовні) не можна було дати посмертної оповістки про бл. п. Президента д-ра Степана Витвицького. Але в смутку поклонились ми його пам'яті, а місто голова СФУЖО в ЗДА п-ні Олена Лотоцька віддала пошану його тлінним останкам на похороні в Бавнд Бруку.

Бл. п. д-р Степан Витвицький був видатним громадським і політичним діячем Зах. України. Свій громадський шлях він започаткував, як секретар Української Національної Ради в 1919 р. Повний відповідальности й посвяти, він здобув авторитет не тільки в прихильників, але й у противників. Шлях цей завершився вибором його на Президента Українського Державного Центру в 1954 р.

Родині бл. п. Президента висловлює щире співчуття

УПРАВА СФУЖО

НА ФОНД П'ЯТСОТ

Комітет Жіночих Організацій міста Шикаго переслав суму 73.85 дол., як дохід із Свята Жінки-Героїні на Фонд П'ятсот. На цю суму зложилися — жертва співачки Лі Мацук у сумі 50 дол., як неприйнятний гонорар, жертва проф. Шутя, акомпаніятора, як неприйнятний гонорар у сумі 15 дол., та чистий дохід у сумі 8.85 дол. Щиро дякуємо Комітетові й мистцям!

ФОНД ІМ. К. ГАРДЕЦЬКОЇ

На Фонд ім. К. Гардецької зложили в останньому часі: д-р Наталя Пазуляк 50 дол., Гурток членок-прихильниць СФУЖО в Монтреалі 26.40 дол. Щире Спасибі!

ВКЛАДКИ ДО СФУЖО

В останніх місяцях 1965 р. вплатили свою вкладку до СФУЖО: Союз Українок Америки 315 дол. і Об'єднання Жінок Ліги Визволення України 125 дол. Щире Спасибі!

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської, матері нашої членки п-ні Лідії Бурачинської, складаємо 10 дол. на видавничий фонд СФУЖО і висловлюємо її дочці наше глибоке співчуття.

Комісія Нар. Мистецтва СФУЖО у Саскатуні

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1966

- Ukrainian Woman -

BEFORE THE GFWC CONVENTION

In the midst of our Convention, we were informed that the General Federation of Women's Clubs will observe its Diamond Jubilee in Chicago, in June of 1966. This important American women's organization was founded in Chicago in 1890, and by 1892 its membership included 185 women's clubs. Today, it encompasses 15,000 clubs united in 51 state federations.

This phenomenal growth is indicative of the great popularity of the GFWC. Its 11 million members and its many major attainments have made it an important force in American life.

There is not a community with an active women's club that cannot point to some tangible product of this club's activity. It may be the public library, a hospital, a clinic, a school, or a community center. The achievements of the GFWC go back to the time of its founding. The General Federation began its campaign against child labor in 1896 and in 1904 approved "the creation of a National Bureau to obtain and record information about children and dumb animals." In 1906 it asked Congress to authorize the Secretary of Commerce and Labor to "investigate and report upon the industrial, social, moral, educational and physical condition of women and child laborers in the United States." Six years later the Children's Bureau was established.

We had the pleasure of hosting Mrs. William Hasebrook, the President of the General Federation at our November Convention. In a recent letter Mrs. Hasebrook greeted the UNWLA on its 40th anniversary, and expressed her admiration for its fine work. The letter was a distinct honor, and we are looking forward to taking part in the jubilee of the GFWC in the summer of this year.

Our Resolutions

In this issue of our magazine we are publishing the list of resolutions which were ratified at the XIV UNWLA Convention. They encompass — in addition to the greetings and recommendations — a complete program of activities for the new term.

It has happened in the past that resolutions are not discussed at the meetings of our English-speaking Branches. The general consensus is that these resolutions are not pertinent to our problems, and since they are written in Ukrainian, they are somewhat difficult to interpret satisfactorily, and thus best ignored. We tend to conduct our programs according to older plans or look for new goals without having ever really looked into those proposed by the UNWLA resolutions. In time, we notice that there is little enthusiasm among our members, and that we have trouble in recruiting new ones.

How much easier it would be for us, if we would only take the time and effort to become acquainted with the UNWLA program! In its variety of proposed activities we would undoubtedly find some which could easily be incorporated into our own programs. In undertaking these activities we would join in the civic work being done by thousands of other Ukrainian women in the U. S.

Let us, therefore, become acquainted with the UNWLA resolutions! In the general session the UNWLA Convention issued greetings to the Prelates of our Churches in the U.S., and especially to the Archbishop-Major, His Eminence Joseph Cardinal Slipyj in Rome. It also greeted the Ukrainian people behind the Iron Curtain, and particularly the women, who have taken upon themselves the difficult

task of safeguarding the religious and national beliefs of their families. The Ukrainian Congress Committee of America, which for many years has stood in the forefront of Ukrainian life in the U. S. was greeted on its 25th anniversary. Special greetings were extended to the President of the WFUWO, Mrs. Helen Zalizniak, the President of UNWLA, Mrs. Helen Lototsky, and to Mrs. Hanna Dmyterko-Ratyck, a former officer in the Ukrainian Legion. The Convention also paid tribute to UNWLA Branches 1, 2, 3, and 4, which are the founding Branches which have been active in the UNWLA for over 30 years.

The resolutions did not end here, however. The Convention appealed to Ukrainian religious and civic institutions which are engaged in educational work — to cooperate with Ukrainian mothers in their important task of safeguarding the Ukrainian sensibility of the younger generation by fostering religious and national traditions and the Ukrainian language in churches and schools. They also called upon these same religious and educational institutions to unite and co-ordinate their efforts for the general benefit of the Ukrainian community and our youth.

The concluding resolutions are directed to Ukrainian women. The Convention called upon all Ukrainian mothers to protect the Ukrainian family, which is the foundation of religious and national tradition and culture. The Convention also appealed to the officers and members of the UNWLA to foster the spirit of unity within the Ukrainian community and to strive for a unification of our civic and political agencies. And finally, the Convention issued an invitation to all Ukrainian women who are

UNWLA Resolutions

Organizational

1. To encourage all non-members to join the ranks of the UNWLA, whether as members of the already-existing Branches or of new ones. Our special attention should be directed toward the younger generation of Ukrainian women.

2. To arise the standards of organizational training through practice sessions in parliamentary procedures, thus insuring well-trained civic and community leaders.

3. To increase contacts among the Committee Chairmen of the Executive Board, the Regional Boards, and local UNWLA Branches. Frequent co-operative affairs and meetings between neighboring Branches will insure a better understanding of the work of the organization as a whole.

4. An important factor in strengthening organizational ties is the acquisition of a club-room. Regional Councils and Branches should exert every effort to acquire such quarters for their business meetings and special programs.

5. To attract Ukrainian girls who do not belong to Ukrainian organizations to participate in community affairs through the presentation of various special programs and social functions.

Cultural

1. To continue to observe Ukrainian Heroine's Day as a tribute to all Ukrainian women who took part in their country's

not members of the UNWLA to join its ranks.

These were the general resolutions adopted by the Convention. The more specific ones which map out the work of the UNWLA for the next 3 years will be published in English in the next few issues. The first of these resolutions which pertain to organizational and cultural matters appear in this issue of "Our Life."

struggle for independence. To promote the joint observance of this Day in all Regional Councils, and to encourage all Branches to mark the anniversary with appropriate programs.

2. To foster the founding of Book Clubs and schedule more lectures and discussions on literary topics, in the local Branches.

3. To strive for higher standards in lectures and discussions by attracting professional speakers and subject specialists.

4. To continue to acquaint the public with Ukrainian native customs through the presentation of exhibits, lectures, and the like.

5. To organize, in co-operation with the Executive Board, a traveling exhibit of Ukraine native and historic costumes, and to enlist UNWLA Regional Councils to help with its presentation and upkeep.

6. To establish libraries of the products of women's creativity and cultural-educational materials in the Regional Councils for the benefit of local UNWLA Branches.

7. To enlist bi-lingual UNWLA members to translate various valuable lectures for the English-speaking Branches.

8. To organize Ukrainian language courses for the English-speaking Branches.

ST. OLGA'S INSTITUTE IN CURITIBA, BRAZIL

St. Olga's Institute in Curitiba, founded by the lay teaching order of the Sacred Heart, has been in existence for over 10 years. The Institute houses a school of Home Economics and a dormitory for girls who attend schools in the city. The Institute is conducted in Ukrainian in order that the girls will become better acquainted with the language of their parents. All Brazilian schools are conducted in Portuguese, the national language.

GREETINGS AND CONGRATULATIONS

I.

Dear Mrs. Lototsky:

It affords me much pleasure to send cordial greetings to all present at the 40th anniversary convention of the Ukrainian National Women's League.

With this I tender my congratulations to you upon your successful administration as president of this organization for the past 25 years.

My best wishes for a happy celebration.

Sincerely

Nelson A. Rockefeller

II.

Mrs. Walter Dushnyck
Brooklyn, N. Y.

Warmest congratulations to you on reaching this important milestone. My sincere best wishes for another successful 40 years.

Clare Boothe Luce

CONVENTION GUESTS

The banquet of the XIV UNWLA Convention, held on November 27, 1965 in New York City, attracted many prominent women, among them Mrs. William Hasebrook, President of the General Federation of Women's Clubs, who honored us with her presence. Her short biography was published in our pre-Convention issue. In our last issue we featured an article on Lady Malcolm Douglas Hamilton, who was the main speaker at the banquet, and reprinted excerpts from her address. We were delighted to greet Mrs. Harold V. Milligan, Vice Chairman of the American Council for Nationalities Service and President of the Golden Rule Foundation, one of our longtime friends who has attended many previous UNWLA Conventions.

We also noted with pleasure the presence of prominent women of Baltic descent. Mrs. Lygia Bielukas, President of the Federation of Lithuanian Women's Clubs, represented both the FLWC and Women for Freedom,

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1966

BRANCH 72's FOURTH ANNUAL "MUSICALE" FEATURED JULLIARD STUDENTS

Photographed by Andrew Malan, Astora

Pictured above are the guest artists and members of Branch 72, Soyuz Ukrainok, Ukrainian National Women's League of America, at the highly successful annual Musicale sponsored by Branch 72. The event was held at the Ukrainian Institute of America, 2 East 79th St., New York City, on Nov. 14, 1965.

Seated in the first row from the left are: Mr. Mary Lesawyer, chairman of the Musicale, Miss Martha Cybyk, pianist, Madame Galli-Campi, accompanist to Miss Marusevych, Miss Denise Marusevych, soprano, Miss Eugenia Volz, accompanist to Mr. Woshakiwsky, Mr. George Woshakiwsky, violinist and Mrs. Stella Dzus, co-chairman of the event. Standing in the second row, center, above Miss Marusevych is Mrs. Mae Demey, President of Branch 72.

The Musicale is an annual event devoted to the presentation of highly talented youthful artists. A reception, prepared by the members of the branch, followed the evening's entertainment.

PARLIAMENTARIAN AT LEADERSHIP COURSE

Mrs. Rachel Vixman, a member of the American Institute of Parliamentarians and director of leadership institutes, was the speaker at the third lecture in the Branch 72 leadership workshop series, held on October 6 at the Ukrainian Institute of America in New York. An associate director of the national Hadasah of Canada and an early founder of the American Hadasah in the U.S., Mrs. Vixman has conducted leadership courses

Inc. Mrs. Galia Zilionis, member of the Presidium of the Baltic Women's Council and Mrs. Olga Gulbis, President of the American Latvian Women's Association also attended our banquet.

at which parliamentary rules are taught and is a firm believer in strengthening organizational life through better knowledge of parliamentary procedures.

Invited by Mrs. Mary Dushnyck, Br. 72 Cultural Chairman, to address the members, Mrs. Vixman proved a most interesting and stimulating lecturer. The members found her talk not only instructive but amusing, as she used many anecdotes, especially relating to women's groups, to illustrate certain points. At the conclusion of the lecture, many questions were put to Mrs. Vixman by the members, and she expressed a hope that they would pursue the study of parliamentary procedure further in their quest for organizational leadership.

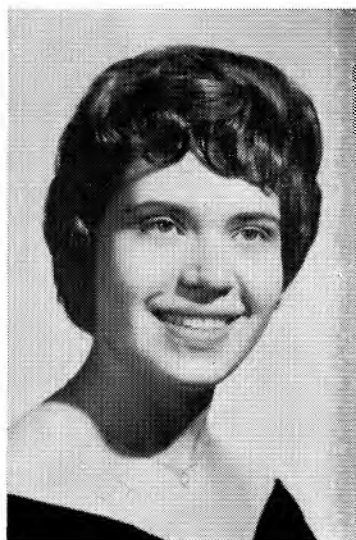
FROM LETTERS TO THE EDITOR

In the July issue of OUR LIFE (page 26) there was a recipe for a layer sheet torte. Upon reading it (I was preparing to bake it), I discovered that there was mention of yolks in the instruction but not in the ingredients. Could you give me the correct ingredients, please?

Katherine Kuziw
Somerset, N. J.

After inquiry with the ladies of UNWLA Branch 87 in Canton, Ohio, who sent us this recipe, we learned that the lacking ingredients were 3 yolks. Our apologies for the error.

The Editor

Martha Cybyk

YOUNG PIANIST

Pianist Martha Cybyk rendered **Papillons, Op. 2**, by Schumann, **Nocturne, Op. 72** by Chopin and a Ukrainian folk theme by Lysenko, **Rhapsody, Op. 18, No. 2** in the afternoon's dramatic opening. Miss Cybyk began her musical studies at the Ukrainian Music Institute in Newark where she studied with Prof. Halya Klym. In 1964-5, Miss Cybyk was a scholarship student of Beatrice Allen at Juilliard. Since 1965, she has been a student of Prof. James Friskin, a Bach specialist, at Juilliard. She has appeared as soloist at numerous concerts and in 1961, held a benefit solo recital for the building fund of St. John the Baptist Ukrainian Catholic Church in Newark, N. J.

Simply and plainly defined, a leader is one who has followers. A leader deserves to have followers if he has earned recognition. Authority alone is no longer enough to command respect.

Denise Marusevych

YOUNG SINGER

Twelve-year-old Denise Marusevych charmed the audience with her delightful interpretations of **Blue Flowerette** and **Across the Stream** by Hayvoronsky. She also sang **O Mio Babbino Caro** by Puccini and **Non, Je N'Irai Plus au Bois**, an 18th century Pastoral. Miss Marusevych has appeared on stage, screen and television and received her early musical training at the Nassau Conservatory of Music. She is presently studying voice with Elizabeth Bishop and Madame Galli-Campi, well-known Broadway coach and voice teacher, who accompanied her on the piano. Miss Marusevych is currently attending Juilliard and the Nassau Conservatory where she is studying piano and violin.

OUR LIFE

Edited by Editorial Board
Published by the Ukrainian
National Women's League
of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

George Woshakiwsky

YOUNG VIOLINIST

Mr. George Woshakiwsky, a violinist, received his early musical training at the Ukrainian Music Institute in New York under Prof. Walter Cisyk. Mr. Woshakiwsky has appeared in many benefits and concerts as a soloist, including his appearance with the Institute's String Ensemble in New York for the benefit of the Shevchenko Monument in Washington, D. C. He is presently studying with Prof. Ivan Galamian of the Juilliard School of Music. Mr. Woshakiwsky closed the Musicale's enjoyable evening with his colorful renditions of **Ciaconna, G Minor** by Vitali, **Suite, A Minor** by Sinding and **Symphony Espagnol** by Lalo. His accompanist was Eugenia Volz, a past Musicale guest artist.

Catherine A. Shabatura

A leader is a great servant. The Master of Men expressed the ideal of leadership in a democracy when He said: "And whosoever will be chief among you, let him be your servant."

На сторожі здоров'я

Д-р Зоря Ясінчук-Гріффо

Від чого залежить наше здоров'я?

II.*)

Уряд рільництва пережив досліди над відживою і повідомляє, що шістдесят відсотків юначок, а сорок відсотків юнаків середньо-школьного віку — недостаточно відживлені. Бракує їм вітамінів, мінералів та протеїнів. Ясно, що тут не розходиться про брак продуктів, бо живемо в найбагатшій та в найбільше технічно розвиненій країні світу, але про легковаження засад відживлювання широким мас суспільності. Панує переконання, що можемо існувати на зубожених продуктах та що одна або дві пілюлі вітамінів і кусник м'яса можуть налагодити всі наші цілоденні потреби. Однак це помилковий погляд, бо наші модерно приладжені харчові продукти крім калорій, що їх і так більшість людей має забагато, не мають повної здорової вартості, а для доброго здоров'я мусимо привчитися послідовно споживати високовартісну відживу, а уникати зубожених продуктів. Також не сміємо забувати, що т. зв. „найменша денна вимога“ вітамінів зaledво що злпобігає проявам недуг, тоді коли максимальна скількість, що найкраще впливає на організм, не є устійнена.

Щоб зрозуміти суть речі, застановімся над наслідками споживання одного типу зубоженої їжі, а саме зернистих продуктів та цукрів. У наших часах усувається з них якраз найбільше корисні частини, що знаходяться в лушпинні та кільцях і є багаті на різні вітаміни, головню вітаміни з групи „В“. Усувається лушпиння і кільці тому, бо вони, мовляв, замало смачні і непримамливі на око. Наслідком того цей продукт зубожений. І хоч часто читаємо на обгортках різних мучних про-

дуктів, що вони збагачені вітамінами, то це означає тільки, що виробники старалися повернути у штучній формі і в недостаточній скількості те, що в перерібі відкинено. І дійсно такі продукти не досягають вартості природних тому, що не додається до них вповні того, що вони при чищенні втратили.

Природно, цукрові та збіжжіві рослини і їхні зерна є багаті в вітаміни із групи „В“, що разом ще з іншими групами вітамінів перетворюють їжу в будову нашого тіла або на постачання енергії для життєвої чинності наших органів. Без цього ні рослини, ні звірята, ні людство не могло б існувати.

До групи „В“ належить понад п'ятнадцять родів вітамінів, а правдоподібно зчасом відкривють їх ще більше. У цій статті ми обговоримо тільки один із них, а іменню вітамін В₁, або т. зв. тіямін. Вперше відкрив його голландський лікар у полові рижі при досліджуванні хвороби бері-бері в Індіях. Недостаток цього вітаміну спричинює цю недугу, що дуже поширена в країнах, де люди відживляються переважно чищенням рижом. При бері-бері в першій мірі терпить нервова система і то не тільки мозок, але й периферні нерви. Людина відчуває ослаблення м'язів і тому втрачає координацію рухів. Запалення периферних нервів і їхня дегенерація викликають великі болі. Недостаток тіяміну може проявлятися також серцевою недугою, що характеризується опухненням тіла, а передусім ніг та часто кінчається передчасною смертю.

Менші недостачі тіяміну, що в Америці дуже часто трапляються, проявляються психічними змінами — як депресія, дразливість, сварливість, боязливість та склон-

ність до журби, як також заворушенням кормового провдоду, браком апетиту та недостаточним травленням. Серце також терпить і людина може нагло померти. Отже не дивно, що в нас телерсерцеві недуги та смертність від того незвичайно поширені, тим більше, що крім інших причин їдження цукрів та мучних страв, окрадених із вітамінів, у великій мірі до цього причинюється.

На частинний брак тіяміну найбільше терплять старші люди та доростаюча молодь. Старші люди мабуть із браку сил чи то через байдужність залюбки користуються готськими та цукровими продуктами, що є дуже вбогі в вітаміни „В“, а якраз старші люди потребують багато більше вітамінів ніж молодші. А знов доростаюча молодь занадто грішить всякими солодженними напитками та невідповідними перекусками між їдженнями, а тим самим зуживає забаго вуглеводнів, зубожених у тіямін, коли панує засада, що чим більше споживається вуглеводнів — тим більше заходить потреба тіяміну.

Найбагатшими джерелами тіяміну є пивні дріжджі та пшеничні кільця. Опісля досить багаті в тіямін є соя, бразилійські оріхи, худе свиняче м'ясо, пккани, горох, фасоля та зв'язані платки. Хоч цей вітамін є відпорний на горяч, все таки при довгому варенні розпускається у воді, а з нею опісля відливається. Тому із огляду не тільки на тіямін, але й на інші вітаміни, добре є варити городину дуже коротко та вживати до того якнайменше води, а найкраще все, що тільки можна, їсти незварене.

Брак тіяміну легко направити пивними дріжджами, що їх задля смаку виробляють також у таблетках. Все таки найуспішніше є не їсти вибілованих мучних продуктів і цукрів, а на їх місце включати вище згадані продукти, з природи багаті в вітаміни „В“

Кожна організована громадянка знає, що своєчасно внесена передплата на журнал є здоровою фінансовою підставою для розвитку видавництва.

*) Гл. Н. Ж. ч. 6, 1965 р.

Користаймо з досвіду

Зеновія Терлецька

Зимове прийняття

Зимою хочеться з'їсти більш калорійну їжу. Розглянемо між стравами, що здорові, але не надто ситні. До того ще плянуємо невелику гостину. Що маємо подати, щоб було смачне й нове? Ось стравоспис такого прийняття, уложений із різних складників.

Стравоспис:

Крупник (горілка) теплий
Паштетики з калустою, гл. ч. 6, 1962
Грибова юшка з пульпетами, гл. ч. 9, 1961
Студжена риба (корсп) з городиною
Теляча печеня в сметановій підливі
Помідори начинювані рижом
Каляфіор
Помаранчевий торт
Чорна кава, вино

Студжений короп із городиною

Потрібно:

5—6 ф коропа
городина (петрушка, 4 цибулі, кунсьє салери, морква, морожений горошок, зубок часнику)
коріння (англ. і звичайний перець, лавровий листок)
кілька печеричок (маленькі шапочки)
1 пачка желатини

Підварити городину, окремо варити горошок і печерички. Рибу помити, почистити з луски, порізати на кусні й поставити варити разом із городиною на повільному вогні около 40 хвилин. Уважати, що не розварилась. Перецідити, вийняти ости з риби, зняти шкірку, а м'ясо покроїти в грубі кубики. Також покроїти моркву, змішати з горошком і вимішати з рибним м'ясом. Виложити до посудини (салатниці), прибрати зверху головками печеричок. Тепер переціджену юшку посолити до смаку, додати пачечку желатини, розпушену у літній воді і з нею ще раз заварити. Коли трохи прохолоне, залляти тим рибне м'ясо у салатниці. По-

ставити до холодильника, щоб стужавіло.

Подається з цитриною.

Теляча печеня зі сметановою підливою

Потрібно:

4 ф телятини (такої, що годиться на печеню)
1 цитрина, сіль
1 цибуля
1 горнятко сметани
1 ложка масла

Обмити м'ясо, потовкти, посолити, скропити цитриновим соком. Лишити на годину, щоб постояло. Полляти розтопленим маслом і влжати до ринки. Покласти до печі на 350 ст. Коли м'ясо зрум'яниться з усіх боків, тоді вкинути до ринки цибулю, порізану на чвертки і прикрити покришкою. Пекти півтори години, поливаючи її соком, що його пустить, або й дрібною водою. Коли печеня вже м'яка, тоді вийняти її на полумисок і приладити підливу. Розколоти у сметані ложечку борошна (муки), влити до підливи, з огляду на цибулю перетерти через ситко. Заварити раз із сметаною. Покроїти м'ясо на полумиску і полляти його підливою.

Помаранчево-дактилевий торт

Потрібно на коржі:

12 білків
7½ унцій мигдалю змеленого
1¼ горнятка цукру-мучки (11 унц.)
7½ унцій дактилів
4 бісквіти (віденські)

Всі складники поділити на дві частини. Вбити білки на тугий шум із половиною цукру. Витертий стирочкою, але непарений мигдаль (змелений) і покроєні на тоненькі ласочки дактилі, з яких ми викинули всі шкірки — вимішати з бісквітом, перетертим через ситко. На кінці додати шум і легко вимішати. Виложити до

вимашеної тортівниці і вложити до вигрітої печі на 350 ст. Пекти около 25 хвилин.

Потрібно на начинку:

2 великі помаранчі
1½ горнятка піскового цукру (9 унцій)
½ горнятка води
1 горнятко меленого пареного мигдалю

Зварити соковик (сироп) із цукру й води впродовж 5 хвилин. Помаранчі втерти на терці. Пізніше помаранчі обібрати, поділити на частинки, почистити з плівок і вкинути їх на той соковик. Нехай покипить 10—15 хвилин. Тоді вийняти і виложити кожную частинку зосібна на тарілці, щоби простигла. До соковика додати шкірку з помаранч і горнятко змеленого мигдалю. Нехай покипить 4 хвилини.

Коли прохолоне — перекладати. Помастити долішній коржик мигдальною масою, укладати по ній віночком частинки помаранч і заглибинки між ними теж вповнити масою. Зверху прикрити другим коржилом.

Торт покрити білою склицею.

Примітка: Обидва коржі треба приготувати окремо. Коли б ми зладили масу нараз, тоді одна половина мусіла б чекати на печення і це дуже некорисно відбилося би на якості коржика.

На бажання Читачки з Клівленду подаємо припис дактилевого коржика.

Дактилевий коржик

Потрібно:

6 білків
1 ф цукру-мучки
¼ ф меленого мигдалю
½ ф дактилів
½ ф орхів
оплатки або вафлі (андрути)

Вбити білка на тугий шум. Додати до того цукор і втирати на мішалі (міксері) на ч. 4 5—10 хвилин. Змелений мигдаль, покраяні дактилі і покраяні або змелені орхі легко вимішати з масою. Лист (бляху) вимастити маслом і обсіпати мукою. Виложити спід і боки оплатками, а на оплатки вилляти масу. Пекти 40—45 хв. на 275°—300°. Дати вистигнути і краяти зимний. **О. С.**

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1966

Українська ВИШИВКА

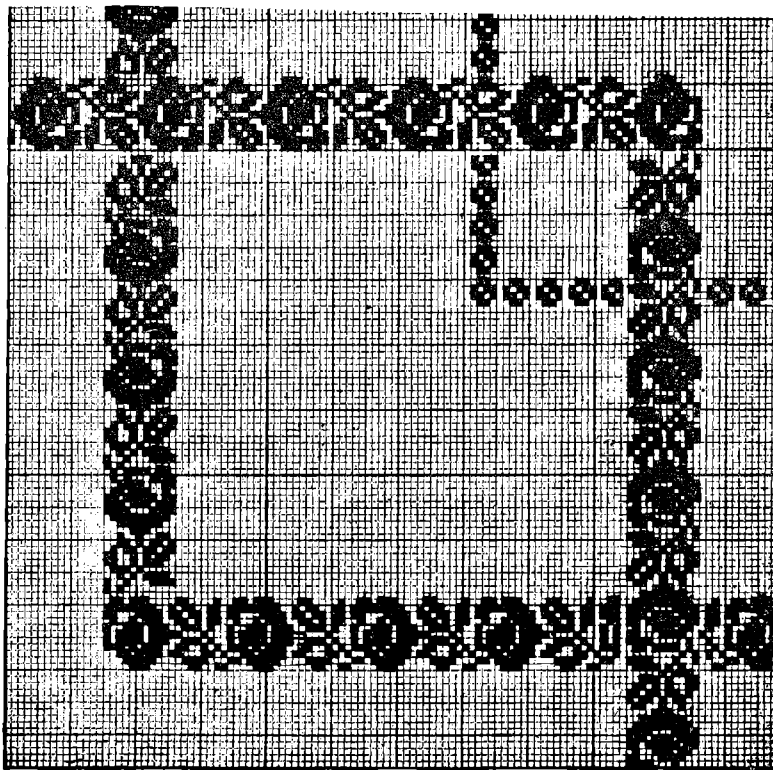
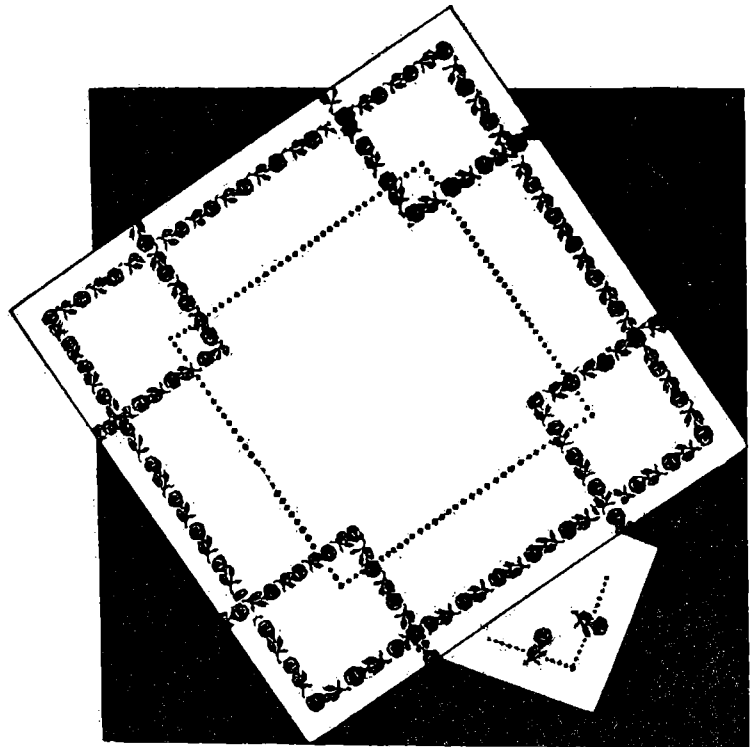
Вишиваний настільник

Новітні бойківські взори виказують багато квітчастих мотивів. Між ними улюблені „рожечки“. Їх можна цікаво примінити до різних предметів хатнього устаткування. Тут цей мотив використаний на настільнику.

Матеріал. На настільник уживаємо полотна або панамі. Чотирикутник розміру 18×18 інчів викінчити звичайним рубцем на 1 інч завширшки. Мерешки не робити, бо шов рубця прикриє вишивка.

Вишивка. Тяглим узором „рожечки“ обведений край настільника. На чотирьох рогах уміщений клин із узору так, що творить невеликі чотирикутники. Дрібний тяглий узір, відповідний до мотиву, вміщений по середині настільника. Це дає переглядну легку до виконання композицію.

Вишивка може бути виконана однією, себто вишневою краскою. Але її можна урізноманітнити також, ви-

шиваючи квіточки червоном, а листочки чорним.

На серветках вистачить покласти одну або дві квіточки в розі.

До вишивання вишивати ниток марки DMC. Коли користуємось однією краскою, тоді вишневою 814, а коли червоною і чорною, тоді ч. 321.

Цей настільник є прикладом вдалої композиції та ошадно примісного орнаменту.

НОВИЙ АЛЬБОМ УЗОРІВ Українські Народні Вишивки

Видання СУА

Серія 3

Десять таблиць узорів

Взори з Полтавщини, Київщини,
Буковини, Яворівщини, Гуцульщини

Ціна 2 дол.

Замовляти в Централі СУА

Городничий порадник

ТРИЛИВА РОСЛИНА

Чи кімнатна рослина *Diffenbachia* є трійлива? Це є досить висока рослина з великими листками, подібна до фікуса, тільки на листках має жовті плями. Боюсь, чи мала дитина могла б затроїтись, скоштуючи того листя?
Марія Г.

Теплярняна рослина *Diffenbachia*, трійлива. Особливо небезпечний її сок. Не належить до добору кімнатних рослин, однак вживають її для декорації виставових вікон, як напр. у перукарнях, задля гарного, неначе покропленого іншими кольорами листя. В помешканні, де є малі діти, в ніякому разі не слід її тримати.

ЧОМУ АРАВКАРІЯ НЕ РОСТЕ?

Перед двома роками я купила аравкарію около 13" висоти. Від того часу вона не росте вгору, але й не занепадає, натомість можна завважити незначний ріст ушир.

Лідія Я.

Аравкарія вимагає дуже дбайливого плекання. Тоді її гілочки укладаються поземі й рівномірно, неначе поверхи.

Потребує багато світла, навіть унизу і свіжого повітря, але не зносить прямого сонячного проміння. Улітку найкраще почуватися на городі в півтіні якогось дерева. Дуже добре зимує в холодній кімнаті. Коли заходить потреба, її треба весною пересадити. Найкраще це робити тоді, коли випускає нові гони. Вживати стерилізованої землі у складі: 2 частини листяної, 1 частина піску, 1 частина торфу (піт-мос). Садити лиш по корінну шийку. Коли посаджена за глибоко — не росте. Мабуть, цей випадок є у Вас. Рослина дуже вдячна за часте оприскування літньою водою. Потребує постійного підливання відстоялою водою, неточне підливання дуже відчуває.

Пересадіть Вашу аравкарію весною — але не за глибоко. Напевне буде рости вгору.
Роман Коцик

Чи Ваша приятелька вже має „Наше Життя“? Якщо ні, то подаруйте їй його з нагоди свят чи іменин!

ЧИЩЕННЯ ПЕЧІ

Ми вже писали про чищення вікон, ванни, посуду... Але найтрудніше з усього — це чищення печі. В її закамарках затримується стільки решток їжі, пригорілого товщу, іржі, що чищення стає справжньою мукою. Нераз забере й цілий день.

А час у нас дорогий! Я завзялась знайти простіший спосіб чищення й по якомусь часі знайшла згадку про те у часописі. Незабаром випробувала. Справді добрий! Тому й хочу поділитися з читачками Нашого Життя.

Одного дня під вечір, коли вже був виданий обід і помита посуда, я наповнила ванну гарячою водою і влила туди 2 горнятка мила до посуду. Вибрала з печі всі частини, що їх можна було рушити — всі підставки, висувні стінки і споди, верх кухні (в мене газова піч). Також дала всі закіпчені ринки й сковороди. Все те занурила у ванну, впевнившись, що ніхто ввечері не купатеться. Найкраще робити це під суботу, коли на другий день не треба поспішно ладити вранці снідання.

Тоді в печі залишились тільки голі стіни. Я їх помстила рідиною, що позбавляє плями зі ржі і лишила відкритою, щоб за ніч видихалось. Ще й відхилила на ніч вікно, щоб запах вивітрився.

Вранці я трохи раніш встала, щоб виполокати рідину з печі. Її вже не було чути. Спустила воду в ванні й сполокала двічі все чистою гарячою водою. Чудово все вимилось! Тут і там ще треба було дещо потерти. Але все блищало. І то справді досягнене невеликим заходом.

Спробуйте, чи вам це вдалось! Буду рада, коли й вам допоможе.

Тітка Марійка

ДРІБНІ ВКАЗІВКИ

Заки відчините пушку з юшкою, потрясіть нею добре, щоб усі складники вимішалися. Це вам значно краще властяться, коли пушка зачинена. Саме мішання ложкою потім того не зробить.

Щоби товщ вам не розприскувався по плиті, посипте сковороду дрібною солю. Побачите, як це його „втихомирить“. Найкраще зробити це ще заки вкинете товщ.

ПРИПИСИ НАШОГО ЖИТТЯ

У грудневого числі 1965 р. подали ми список приписів за родами страв. Цей список уміщений у практичній частині, щоб усі могли користуватись ним, коли вибирають для тієї цілі внутрішні чотири сторінки.

Цю практичну частину журналу „На сторожі здоров'я“ або „У нашій хаті“ — можна замовити окремо. Вона вміщає статті з ділянки гігієни або здоров'я, біля 40 приписів видатних фахівців домашнього господарства, зразки народних стрів або вишивок та різні практичні поради. Ціна такого комплекту — 1 дол.

ТРУДНОЩІ ПЕРЕХІДНОГО ВІКУ

Один американський лікар-гінеколог проголосив вислід своїх спостережень над жінками перехідного віку. На його думку, жінки з менш заможного середовища хворіють менше, а то й зовсім ні у тому часі. Зате в заможних кругах бувають поважні комплікації, пов'язані з перехідним віком жінки. Причиною тут, на його думку, матеріальний стан, що не дозволяє багатій жінці прислухатись до своїх недомогань.

ВИХОВНИЙ ВПЛИВ БАТЬКА

Хлопці з заможних родин, що звичайно поселені на окраїнах міста, замало відчують руку батька у вихованні, так твердять дослідники-соціологи. Батька цілий день немає дома, а в школі він теж попадає під вплив учительки. Тому вказана приналежність до молодечої організації, де проявився б вплив виховників.

КРЕМИ

ЄВГЕНІ ЯНКІВСЬКОЇ:

Крем Еліксір проти зморшок \$3.50

Підклад під пудер Еліксір (молочко) \$1.95

Крім вітамінний \$1.85

На порто й забезпечення додати по 20 ц. від штуки.

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1966

English Articles in 1966

BOOK REVIEW

	No.	p.
K. Antonovich: The Ukrainian Costume	4	18
M. Halun Bloch: Ukrainian Folk Tales	1	21
"The Mitten"	3	21

EDITORIALS

Convention Year	2	15
Creative Work	7	15
M. Dushnyek: Ukrainian Culture at the World's Fair	5	19
M. Dushnyek: More Unity Urgently Needed	10	19
In Perspective	9	19
International Cooperation Year	1	19
Letters to the Congressmen	4	15
H. Lototsky: The Federation of Lithuanian Women's Clubs	6	19
Our Possibilities	8	19
Some Convention Thoughts	11	15
Ukrainian Easter Traditions	3	19

FEATURES

Day Centers for Children	4	18
A Double Jubilee	4	15
M. Dushnyek: NCW Biennial Meeting	2	16
M.D.: Women's Hall of Fame	7	25
The Grand Lady of Tennis	11	16
New UNWLA Branch	8	19
Our English Session	9	19
Our List of Graduates	7	15
Our Pamphlets	1	19
The President of GFWC	10	21
A.V.: Report on the 74th Annual Convention	7	16

FASHIONS

O.L.S.: Springtime in Fashions	2	18
O.L.S.: New Breed of Dresses	6	21
O.L.S.: Surf 'n Sand	7	26
O.L.S.: The Young Look	9	21

FOLK ART

Head Coverings	8	21
Ann Kushner: Ukrainian Fashion Show	11	25
Our Readers Ask	2	17

GRADUATES

Mary Ann Bochey	9	20
Oksana Lukashevych	7	26
Survey of Ukrainian Graduates	3	19

LETTERS

Efrosine Bojczuk: Mother Belonged to UNWLA	4	18
Ann Pyndyk: She Contributed the Most	3	20
Ann Hawrylak: I Receive Your Magazine	5	21
Mrs. William Hasebrook	11	16

OBITUARY

Maria Cheryba	2	18
Antonina Kulchycka	6	21

POETRY

Collect	6	19
T. Shevchuk: Christmas Eve	11	15

PROFILES

Lady Malcom Douglas Hamilton	11	16
------------------------------	----	----

J. Draginda: Our Young Talent 1964	4	17
Malvina Leshok	4	23

SUCCESSFUL WOMEN

Mary Beck	9	21
Amelia Bochey	4	18
Oksana Borushenko	5	20
Mary Dushnyek	8	21
Oresta Karalash	10	20
Myroslava Mak	5	20
Eugenie Mosgova	4	23
Dr. Ludmila Pochynok	4	23
Alexandra Riznyk	5	21
Anne Strokon	2	18
Mary Suchorsky	9	20
Kay Symchik	6	20

UNWLA ACTIVITY

Help Us Burn the UNWLA Mortgage	8	20
Sofia Kotyk: UNWLA New York Regional Council	4	16
I. Padoch: Convention Committee News No. 9 p. 21	10	21
A. Volker: UNWLA Report at the GFWC Convention	8	20
Branch 20	2	15
Branch 37, Detroit	2	16
Branch 52, Philadelphia	3	20
Branch 53, Astoria No. 5 p. 21	11	25
Branch 58, Detroit	10	20
Branch 61, Whippany	9	20
Branch 72 New York No. 4 p. 16, No. 5 p. 20	8	21
Branch 73, Bridgeport	2	23
Branch 78, Washington	11	26
Branch 81, Detroit	1	21
Branch 85, Carteret No. 1 p. 20, No. 5 p. 19	6	20
Branch 87, Canton No. 6 p. 21	7	26
Branch 89, Kerhokson	8	19
A. Wasylowsky: Portrayal of Christmas Traditions	1	20

NEW RECIPES

We have received another wonderful cake recipe from UNWLA Branch 87 in Canton, Ohio. We certainly hope that you will try it, and we encourage all our readers to send in their special recipes for publication.

Walnut-Almond Torte

Here is a recipe for a luscious layered nut torte, the queen of all tortes, which immigrated to America with the contributor after the Second World War. It is made of two different batter mixtures, and features a wonderful filling.

(Walnut Layers)

8	eggs, separated
1½	cups confectioners' sugar
4	tablespoons fine bread crumbs
2	cups walnuts, ground

Beat the egg yolks until light. Add the sugar gradually and beat until thick and fluffy. Stir in the nuts and bread crumbs. Beat the egg whites until stiff and fold gently into the mixture. Butter 2 deep layer pans (shallow pans may cause the batter to run over in the oven) with soft butter and sprinkle with fine bread crumbs. Spoon the batter into the pans. Bake in a moderate oven (350° F.) for 30 to 35 minutes, or until done when tested. Remove from the pans and place on a cake rack.

(Almond Layers)

3	to 4 eggs, separated
2/3	cup confectioners' sugar
1	teaspoon grated lemon rind
2/3	cup almonds, blanched and ground
2	tablespoons fine bread crumbs
1	tablespoon lemon juice

Beat the egg yolks until light. Add the sugar gradually and beat until thick and fluffy. Beat in the lemon rind and juice. Stir in the almonds and bread crumbs. Beat the whites until stiff and fold gently into the mixture. Spoon the batter into a deep, buttered layer cake pan sprinkled with bread crumbs. Bake in a moderate oven (350° F.) for 30 to 35 minutes, or until done. Remove from the pan and place on a cake rack. Prepare the following filling.

1/3	cup butter
1/2	cup confectioners' sugar
2/3	cup almonds, blanched and ground
1	teaspoon instant coffee
1	teaspoon hot water
	Thick (heavy) cream

Cream the butter and sugar together. Stir in the nuts. Dissolve the coffee in the water, cool slightly and stir into the mixture. Add enough cream to give a spreading consistency. Some lemon juice may be added for tartness, if desired. Mix until smooth. Reserve some of the filling for the sides of the torte. Spread the rest between the layers, placing the almond layer in the center. Cover the sides with the reserved filling and ice the top as desired. Decorate the top and the sides with lightly toasted, slivered almonds.

НАШИМ МАЛЯТАМ

Олена Цегельська

Доркова пригода

Дорко був хлопчик цікавий, не лінький, добре вчився, але при тому був дуже розсіяний. В кожний час він чомусь спшився, кудись біг, щось забував — робив довкола себе галас і замішання. А вже ніяк не міг звикнути складати свої речі в порядку: тут розложив книжки, побіч одяг, або заболочені черевики на килимі лишив. То спер на стіл лещета, то на підлозі лишив недокінчений малюнок і фарби. Потім забувши про те, напотемки вбігав до кімнати, все це перевертав, а зачепившись за крісло чи стілець, падав і набивав собі гудза. Все робив поспішно на галай — на балай! Тому товариші і назвали його вітрогоном...

У батьків Дорка була дуже гарна хата. Довкола хати великий город із травниками, грядками квітів, деревами. Весело тут улітку жилось хлопчиків. А тепер прийшла осінь, похолодніло, все пожовкло, під деревами і на травниках повно зів'ялого листя.

— Листопад, — сказав тато до Дорка, коли він сьогодні прийшов зі школи — мусимо, синку, зробити з листям порядок у городі! Ходи, будеш мені помагати!

І почалась робота. Граблями згрібали з травників листя і складали на купки. Тато вилами клав листя на малий візок і вивозив до скрині на кінці саду. Дорко у всім помагав. Вже смеркалось, коли татко сказав:

— Ну, годі, робота скінчена! Тепер Дорку, позбирай усе знаряддя і до гаражу з ним! Чуєш? Вже мама кличуть на вечерю! Буде нам смакувати!

Хлопчик на скору руку все поховав і з поспіхом вбіг до хати. Ледве помив руки, як уже борщ парував на столі. По вечері батьки пішли до театру, а Дорко лишився дома зі своїм, багатого старшим, братом Андрієм.

Поважний брат Андрій відразу заглибився у свої книжки. А Дорко складав свої шкільні причандали у торбину на завтра до школи. Вже збирався йти спати, коли нагло пригадав собі, що лишив у саду свій светер, на лавчині. А він же йому на завтра потрібний. Миттю побіг до заднього виходу крізь кухню і темні сіни. Відчинив двері на двір і лише вспів зробити один крок... як його щось нагло і несподівано зі всієї сили вдарило, мабуть палицею, в чоло. Хлопчик захитався, крикнув з болю і миттю завернув назад до сіней. Та хоч від удару почув біль і заворот голови, вспів прибігти до брата. Припав до нього без духу з плачем:

— Ан-Ан-Андрію! Розбійники! Бандити! О, як страшно! Дивись! — і показав на чоло, де вже вибігла отака гуля!

Брат зірвався на рівні ноги:

— Що? Де? Хто тебе вдарив?

А Дорко:

— Отам, за дверима хтось е! Телефонуй по поліцію! Але Андрій став перше прислухатись. Скрізь тихо! Тоді свиснув на собаку:

— Неро! До ноги! — і випустив його на двір. — Лови, лови Неро!

Але Неро чомусь ні разу не забрехав і по хвилині спокійно вернувся. Видно не стрінув нікого. Тоді Андрій взяв ліхтарку, побіг на другий поверх і обережно по під завіски у вікнах освітив цілий город і подвір'я.

— Ніде ні живої душі, — сказав до Дорка. — Наші сусіди спокійно гуторять собі на веранді. То ходім ще на задні двері!

І пішли. Андрій попереду світлячи ліхтаркою, а Дорко назирцем за ним. Брат відхилив двері обережно зразу лиш на малу щілину, потім ширше. Посвітив. А тоді відразу давай свистати:

— Фюю, фюю!

На це Дорко з плачем:

— То ти собі свищеш, а мені розбійник голову розбив! То ти такий брат!

— Цить Дорку! Я свищу, бо радий, що знайшов розбійника.

— Де ж він? — наблизився хлопчик. — Покажи і мені!

— Ось, поглянь! — так Андрій і підняв щось тяжкого із землі.

— Та це ж граблі! — крикнув Дорко — ніякий робійник!

— Так, — сказав брат, — ці граблі ти покинув сьогодні під порогом, зубцями до гори. Ну, і коли ти недавно поночі вибіг і з розмахом станув ногою на зубці — держало граблів, себто палка, миттю піднялась угору і зі всієї сили вдарила тебе в чоло. Це сталося у миг ока. Ось і твій розбійник. Ой ти! Ти!

Дорко стояв хвилину здивований, задуманий. Так, це була правда, признав у душі. Потім сказав:

— Андрію, я знаю, що ти хотів би ще назвати мене „вітрогоном“ Але це вже більше не буде потрібне. Від сьогодні вже я таким „вітрогоном“ не буду.

І додержав слова.

У ЦЕРКОВЦІ

У неділю та у свято
Кажуть мама, кажуть тато:
„Підем, діти, по дорозі
Ген, до церковці, до Бозі!“

Дуже я люблю у свято
Із сестричкою і братом
В нашій церковці молитись,
На Ісусика дивитись.

А з-під бані янголята,
Білі, наче голуб'ята,
На трубах тихенько грають
І до мене все моргають.

Р. Завадович

Різдвяний дарунок для „гаски“

Цього року Тарасик виїхав із батьками на північ до Аляски. Там Тарасиків тато дістав працю лікаря в одному з ескімоських поселень. У цьому поселенні була школа й лікарня, при яких і мешкали Тарасові батьки.

Все було тут нове й незвичайне для хлопця; безмежні снігові рівнини і дуже короткі дні, і пізнічне сьйиво, і довгі собачі валки, що тягнули по снігу санки з тягарями. Тарасик певолі став звикати до всього: і до холоду, і до довгих ночей, полюбив він північних собак, що тут їх звали „гаски“.

В школі, де вчився Тарасик було мало дітей англійських, а більшість то були діти ескімосів з поселення. Деякотрі жили далеко та їх привозили батьки до школи, а деякотрі прийїжджали до школи на лещатах. Ці діти були дуже привітні, веселі. Особливо потоваришував Тарасик з одним хлопчиком-ескімосом, що жив недалеко від школи. Його звали „Інуко“. Хлопці ніколи не нудилися разом: в школі робили разом свої завдання, а після навчання бавилися дуже весело. Часом розповідали вони один другому про себе, свою родину, про свою країну.

Та ось останній час Інуко став відмозлятися бавитися з Тарасиком після закінчення навчання. Швиденько Інуко покидав клясу й біг додому.

— Слухай Інуко, чому ти тепер не лишаєшся зо мною, чом усе посішаєш кудись?

— Та, бачиш, вже незабаром Різдво, отже я готую дарунки, тому нема в мене часу бавитися — поважно відповів Інуко.

— Які ж то дарунки? Може б я тобі допоміг їх робити? — запитав Тарасик. — Я ж бо все приготував для своїх: і для тата, і для мами, і для Марусі.

— Бачиш, — хлопець трохи завтагався, а тоді додав тихіше, — ти не смійся, це не для тата і мами. Для них я вже давно все приготував, а це для наших собак.

Тарасик аж підстрибнув від несподіванки.

— Для собак?! То що ж то ти придумав їм зробити? Що забірає в тебе стільки часу?

— А вже не багато, Тарасику, — відповів Інуко. — Я шию їм маклакси (черевики)... не смійся! Їм дуже потрібне взуття, ще більше ніж нам. А тиж знаєш, що кожнєму з них потрібно дві пари. Ми ж мємо дев'ять собак. Ото ж і порахуй скільки цих черевичок треба зробити. А тоді додав тихіше: — Тато хворіє. Тепер лежить у лікарні, а мамі теж треба допомогти. Ми хочемо зробити дарунок нашим песикам до Різдва. Старі маклакси вже потопталися. А взимку босим нідин пес не буде бігти. Поміж пальцями набивається сніг, від тепла їхнього тана, а як сильний мороз, то слідом замерзає, а ці кусники льоду ріжуть ноги бідним тваринкам. Тоді вони не можуть далеко бігти.

Тарасик з цікавістю вистулав сповідання свого приятеля, а тоді поспрохав його навчитися робити взуття для песиків. Цього ж вечора він пішов до вбогої оселі Інуко. Там він почав вчитися шити собачі черевички. Це йому було легко, бо ще в місті, коли він ходив до школи, їх учили там робити різні шкіряні вироби. Тарас тішився, що може допомогти своєму товаришові та чекав нетерпляче Різдва, щоб побачити песиків у новому взутті. В цій роботі та навчанні в школі швидко проминув час.

За три дні до Різдвяних Свят Тарасик і його сестричка Маруся дістали з міста пакунок від бабусі. Там були пахучі гілочки справжньої ялинки, блискучі ланцюжки, зірочки, та гарні дарунки для обох дітей. Діти тішилися дарунками, а тоді кожне з них постановило щось відділити зі своїх дарунків та віднести новому приятелеві.

Тарасик подарував Інуко одну з книжок про чужоземні країни, що їх прислала йому бабуня, а Марусенька виплела для Інуко теплі рукавиці з возни від бабуні. До того діти додали гілочку з ялинки та ласощі в блискучих папірцях.

На Свят-Вечір повернувся з лікарні Інуків тато. Разом з Інуко (Докінчення на обгортці)

НАПЕРСТОК

Голка вишила два кола,
Голка пальчик наколола
Тут наперсток, як прибіг
Та на бідний пальчик пліг!
Каже голці: Шити — ший,
А колотися не смій!

УКРАЇНЬСЬКА ЛЯЛЯ

Галочці Бринь

Як снігу скрізь багато!
Он білка — стриб! О! О!
Нема на світі свята
Такого, як Різдво.

Ввесь рік була я чемна,
І всі хвалили Галю.
За це мені Хрищена
Подарувала лялю.

Прибігла вранці-рано
По лялю під ялинку...
Хрищена лялю вбрала,
Як справжню українку:
У вишиту сорочку
Й червоні черевички.
І квіти на віночку,
І як веселка, стрічки...

Ходити буду всюди
Із лялькою гуляти.
Як нас побачать люди,
Почнуть мене питати.
Вони питають: „Хто ти?
Ця ляля в тебе звідки?
Багато тут роботи!
Які барвисті нитки!“
„Мое наймення — Галю! —
Скажу я сміло й дзвінко. —
І я сама, і ляля, —
Обидві українки!“

Ганна Черинь

Вісті з Централі

У цьому числі є вміщені резолюції XIV. Конвенції СУА. Це є слово нашої організації, висловлене на закінчення 40-літнього шляху. Тому радимо йому присвятити особливу увагу, відчитавши резолюції на ширших сходах кожного Відділу. Це дасть змогу членкам запізнатись із ними й вияснити запитами подробиці.

Розсилаємо до Відділів Річний Листок, що вміщує відомості про Управу Відділу, його членство та потрібні нам адреси. Прохаємо негайно його виповнити й повернути. Коли це не станеться, тоді при зміні Управи листування йде часто на давні адреси й припізнює контакт нової Управи з Централю.

Приєднуючи членок до Відділу, треба відразу подбати про те, щоб вони стали передплатниками нашого журналу. Це є завданням пресових референток, а де їх немає, то членок Управи Відділу. Показуючи число Нашого Життя й підкреслюючи користі, що їх матиме членка з нього, напевне спонукаємо її до того.

Конвенційна Книжка дає нам перегляд нашого 40-літнього шляху. Там є вичерпна історія СУА, звіт праці всіх Окружних Рад і більшості Відділів СУА. Кожна членка СУА повинна придбати цю книжку на те, щоб запізнатись із її змістом. Незабаром розішлемо певну кількість книжок Відділам до розпродажі.

Звідомлення про Річні Збори до Нашого Життя слід писати чітко на одній сторінці паперу. Висилати прохаємо негайно після відбуття зборів, щоб не появлялись надто пізно. При писанні звіту радимо придержуватись схеми, впровадженої в нашому журналі.

Екзекутива СУА

Коли в Вашій місцевості немає Відділу СУА, зберіть гурт жінок, щоб його заснувати. Для цього потрібно 10 одиниць, що хочуть жити організованим життям.

Починаємо новий рік у нашій організації. У 1965 р. прибуло нам кілька нових Відділів і разом із тим нових членок. Привітаймо їх у нашому гурті!

Як звичайно у січні подаємо новоприєднаних членок в окрузі Філадельфії. Не всі Відділи відгукнулись нам на час. Але більшість надіслала свої списки і їх тут подаємо. Зокрема раді ми новозаснованим Відділам — 88 на Френкфорді і 90 у Філадельфії.

Вітайте, нам, Союзянки!

10 ВІДДІЛ СУА, ФИЛАДЕЛФІЯ:

Софія Квасниця
Неонія Кравців
Ольга Левицька
Галина Філінська

13 ВІДДІЛ СУА, ЧЕСТЕР:

Емілія Павлюк

20 ВІДДІЛ СУА, ФИЛАДЕЛФІЯ:

Теодозія Гаврилів

43 ВІДДІЛ СУА, ФИЛАДЕЛФІЯ:

Лідія Артимів
Ольга Головецька
Оксана Гораецька
Ярослав Кравчук
Оксана Колінко
Олександра Коновал
Марія Лисяк
Ольга Лукасевич
Софія Налукова
Ярослава Онуферко

54 ВІДДІЛ СУА, ВИЛМІНГТОН:

Ольга Айгорн
Марія Гавришук
Катерина Петеш
Марія Річ

88 ВІДДІЛ СУА, ФРЕНКФОРД:

Катерина Богдан
Стефанія Бучинська
Марія Волошин
Анна Гарасим
Євгенія Гаманик
Стефанія Грам'як
Стефанія Грет
Анна Дуда
Дарія Зазуляк
Стефанія Колодій
Софія Курилець
Софія Кусень
Євгенія Леськів
Софія Леськів
Віоля Логин
Софія Манько
Н. Назар
Марія Нишит
Марія Павлусь

Олександра Палко
Софія Пилип'юк
Стефанія Плоскіна
Анна Сенік
Марія Смочило
Марія Стасюрак
Параскева Щерба
Н. Терлецька
Євгенія Тот
Софія Труш
Ольга Тисак
Марія Харина
Ольга Фацієвич
Марія Юрїник
Марія Яременко

90 ВІДДІЛ СУА, ФИЛАДЕЛФІЯ:

Володимира Василюшин
Ляля Галушка
Наталія Даниленко
Христина Іжак
Калина Козак
Лідія Криль
Христина Лазор
Надія Лучанко
Леся Мацьків
Ірина Мадай
Лада Прокоп
Роксоляна Сіра
Надія Слободян
Олександра Терлецька
Марія Чижович
Дарія Шуст

ЕКЗЕКУТИВА СУА

НАШЕ СПІВЧУТТЯ

Не можу особисто з рамени товариств „Жіноча Громада“ та „Мироносиці“ в Чернівцях зложити квітів на свіжку могилу нашої заслуженої і незабутньої членки бл. п. Олени Бурачинської, то ж пересилаю 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя. Редакторці журналу Лідії Бурачинській від імени обох товариств складаю найщиріше співчуття.

Ольга Онуфрак, Мец, Франція

По Конвенції СУА

Резолюції XIV. Конвенції СУА

ПРИВІТИ:

1. Конвенція прийняла з глибоким зворушенням і вдячністю привіт від Верховного Архиепископа Кардинала Йосифа Сліпого та бажає йому завершення його найвищих задумів та починів на церковній і національній ниві. Молимо Всевишнього, щоб піднята на Вселенському Соборі ідея патріярхату була здійснена для добра Української Католицької Церкви.

2. Конвенція вітає найвищих духовників нашої ієрархії — Митрополита Кир Амвросія і Митрополита Кир Йоана, Архиепископа Мстислава та Єпископів Кир Йосифа і Кир Ярослава.

3. Конвенція вітає український народ, а зокрема жіноцтво на рідних землях, яке — хоч поневолене — стоїть в обороні релігійної і націо-

нальної свідомости української родини.

4. Вітаємо голову СФУЖО Олену Залізник із почесним членством СУА, Управу СФУЖО та його складові організації, з якими удержуємо сестрині взаємини та спільно йдемо до однієї мети.

5. Вітаємо Український Конгресовий Комітет, що вже 25 років стоїть у проводі нашого громадсько-політичного життя.

6. Вітаємо почесну голову СУА Олену Лотоську та висловлюємо їй подяку за її 40-літню громадську працю.

7. Вітаємо почесну членку СУА Ганну Дмитерко-Ратич, жінку-воєнку УСС, носія традицій січового воєцтва у наших рядах.

8. Вітаємо Відділи 1, 3, і 4, що є

основниками СУА, вітаємо 26 відзначених Відділів, що мають більш як 30 років праці в організації і все членство, об'єднане в рядах СУА.

КОНВЕНЦІЯ ПРОСИТЬ:

1. Українські церковні і світські установи, що мають виховні завдання —

а) допомогти українській матері зберегти українську духовність молодого покоління, плакаючи рідні релігійно-національні традиції та рідну мову в церквах і школах;

б) звернути більшу увагу на плекання і поширення рідної культури, основи й передумови самобутності нації;

в) йти назустріч потребі і зверненням української студіюючої молоді, для якої цінності і прояви української культури є найкращою зброєю в боротьбі за українську справу.

КОНВЕНЦІЯ ЗАКЛИКАЄ:

1. Українську матір на чужині — зберігати силу нашого поселення, його життєву і духову здатність та хоронити українську родину — остою релігійної і національної культури й традиції.

2. Провід і членок СУА — плекати духа єдності української спільноти на чужині та змагати до об'єднання наших громадсько-політичних сил для створення одного центру українського життя в діяспорі.

3. Українське жіноцтво в Америці, що стоїть поза рамками організованого життя — включитися в ряди СУА, що впродовж 40 літ дав великий вклад у культурну і громадську розбудову української спільноти.

РЕЗОЛЮЦІЇ ОРГАНІЗАЦІЙНІ:

1. Охоплювати неорганізоване жіноцтво, приєднуючи його до вже існуючих Відділів або творити нові Відділи, з окремою увагою до молодшого покоління жінок.

2. Змагати до підвищення організаційного рівня членок, що згодом дасть бажану кількість громадських діячок.

3. Посилити контакти референток Централі, Окружних Рад і Відділів

У змагу за Наше Життя

Вступаючи у 22-ий рік видання нашого журналу, хочемо найперш подякувати тим пресовим референткам і прихильницям, що впродовж того часу дбали про його поширення. Зокрема дякуємо всім тим, що в 20-ліття Нашого Життя і 40-ліття нашої організації взяли участь у ювілейному змагу і допомогли піднести стан читачок.

Наше Життя вносить рідне слово, свій орнамент і рідну страву в українську хату. Пам'ятайте про те, коли приходиться заохочувати нових читачок до передплати! Кожна українська мати знайде там духовий корм для дошкільної дівчорі. Тому продовжуйте заходи коло поширення нашого журналу! Тим допомагаєте не лиш нашої організації, але українській справі.

В останньому часі приєднали передплатниць:

Стефанія Берегуляк, Австралія	20	Софія Мельник, Честер (13 Відд.)	1
Анна Богачевська, Філадельфія (43 Відд.)	1	Христина Навроцька, Квінвіл (64 Відд.)	1
Наталія Білинська, Ньюарк	1	Євгенія Остап'юк, Маямі (17 В.)	2
А. Бардин, Торонто	1	Емілія Панасюк, Трентон (11 В.)	1
Наталія Дума, Нью Йорк (83 В.)	2	М. Процінська, Гайнсвіл (78 Відд.)	1
Анна Гогоша, Коговз (34 Відд.)	1	Б. Романів, Бріджпорт (73 Відд.)	1
Анна Гавдяк, Ньюарк	1	Мирослава Скасків, Вашингтон (78 Відд.)	1
Іванна Геродиська, Шикаго (22 В.)	1	Емілія Стасюк, Бофало (49 Відд.)	1
Лукія Гриців, Філад. (43 Відд.)	1	Є. Світенко, Нью Йорк	1
Стефанія Іванчук, Бінгемтон	2	О. Стеткевич, Нью Йорк	1
Дора Колтунюк, Денвер (75 Відд.)	1	О. Саноцька, Бруклін (21 Відд.)	1
Ірина Кальба, Денвер	1	О. Сердюк, Клементон (44 Відд.)	1
Єлисавета Казимира, Ріджайна	1	Марія Садівник, Рутфорд (71 В.)	1
Стефанія Левченко, Денвер (75 В.)	1		
Євдокія Лисько, Бронкс (82 Відд.)	1		

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

США. Частіші зустрічі та спільні імпresi сусідніх Відділів скріплять взаємини та почуття приналежності до великої організації.

4. Важним чинником для скріплення організаційної праці є власна домівка. Окружні Ради й Відділи повинні до неї змагати.

5. Звернути увагу на неорганізовану жіночу молодь і створити для неї українське товариське середовище.

РЕЗОЛЮЦІЇ КУЛЬТ.-ОСВІТНІ:

1. Продовжувати свято Жінки-Героїні, встановлене в лютому-березні для поклону жінкам, що брали чинну участь у визвольній боротьбі. Змагати до того, щоб Окружні Ради відзначили це спільним святом, але й у Відділах відчитати доповідь або спогад, присвячений тому.

2. Змагати до заснування Гуртків Книголюбів і влаштовувати літературні вечори.

3. Підняти рівень доповідей та дискусій і притягати до доповідей фахових людей із кожної ділянки.

4. Продовжувати пізнання стилевого народного строю при допомозі показів, а також вяснити різні відміни народного вбрання.

5. Оснувати в Централі мандрівну виставку і притягати до співпраці при цьому кожну округу США.

6. Створити при Окружних Радах бібліотеку жіночої творчості і культ. освітніх матеріалів для користання Відділам США.

7. Знайти в округах людей, що могли б виконувати переклади цінних доповідей для англомовних Відділів США.

8. Зорганізувати курси української мови в англомовних Відділах.

9. Провести новий Конкурс, що дав би матеріал для культ.-освітньої праці Відділів.

РЕЗОЛЮЦІЇ ВИХОВНІ:

1. При кожному Відділі повинна бути виховна референтка.

2. Скріпити акцію заснування Дітячих Світличок і присвятити більшу увагу існуючим.

3. Для кращої розбудови Світличок провести курс садівничок.

4. Звернути увагу на дітвору шкільного віку, неохоплену молодечими організаціями, влаштовуючи для неї курси самодіяльності, як хори, курси танків, образотворчого й народного мистецтва, книголюбів.

5. Продовжувати Градуаційні Зустрічі, а де їх ще не було — впровадити їх.

6. Продовжувати співпрацю з молодечими організаціями.

7. Закликати постійно батьків до співпраці з виховними чинниками, як українськими, так американськими (П. Т. А.).

РЕЗОЛЮЦІЇ СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ:

1. Скріпити моральну та матеріальну опіку потребуючим родинам та старшим самотнім особам, як також відвідувати і допомагати хворим вдома й по шпиталях, не обмежуючись до членства США.

2. Приступити до створення першого Дому для Старших у Філадельфії та розглянути можливість для створення таких Домів по округах діяльності США.

3. Створити при Окружних Радах Комісію Суспільної Опіки і Добровільну Жіночу Службу. Заохотити Відділи до створення Фонду Наглої Потреби.

РЕЗОЛЮЦІЇ ПРЕСОВІ:

1. Продовжувати в „Нашому Житті“ статті на організаційні теми, обговорюючи поодинокі ділянки праці.

Також продовжувати поміщування проблемних і дискусійних статей.

2. Присвячувати менше місця дописам про особисті ювілеї, а більше проблемам і діяльності молодих у рамках США, та змагати до окремої сторінки молоді.

3. Побільшити „Наше Життя“ до 40 сторінок на постійне, і то якнайскоріше, бо того вимагають потреби організації.

4 Скріпити кампанію за збільшенням передплатниць „Нашого Життя“ і посилити Пресовий Фонд.

5. Встановити в кожному Відділі пресову референтуру.

РЕЗОЛЮЦІЇ ГОСПОДАРСЬКІ:

1. Проводити в життя клич „Свій до свого“ та засвоювати його нашої дітвори й молоді.

2. Куховарські приписи „Нашого Життя“ видати окремою книжкою.

3. Інформувати про можливості перевишколу української жінки, що підносили б її кваліфікацію.

Ухвалено на XIV. КОНВЕНЦІЇ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ, що відбулась у днях 26—28 листопада 1965 року, в готелі Статлер Гилтон у Нью Йорку.

Виставка Жіночої Творчості

Вже третій раз влаштовується під час Конвенції Виставка Жіночої Творчості. Першу спробу — влаштувати перегляд мистецьких жіночих осягів — проведено вже під час XI. Конвенції Союзу Українок Америки у Філадельфії. Тоді в 1955 р. виставлено картини образотворчих мисткинь із Філадельфії і влаштовано кімнату в українському стилі. Цей скромний початок розгорнувся під час XII. Конвенції США в Нью Йорку в 1959 році у справжню Виставку Жіночої Творчості. Тут виставлено окрім картин образотворчих мисткинь також перегляд книжок жіночого пера та повний вияв народних мисткинь — вишивальниць, керамікарки і писанчарки. Чергова Конвенція США у Філадельфії в 1962 р. дала також повний перегляд жіночих мистецьких сил. Тоді вперше видано каталог, що обіймав книжки жіночого пера і список картин. А теперішня Виставка Жіночої Творчості з нагоди XIV-ої Конвенції США в Нью Йорку обмежи-

лась до виставки книжок жіночого пера і перегляду творчості народних мисткинь.

Виставку Жіночої Творчості відкрито в часі Конвенції дня 26. листопада 1965 разом із Музейною Виставкою США. Влаштуванням виставки займалась п-ні Марія Ржепечька, референтка нар. мистецтва Гол. Управи. Відкриття довершила п-ні Стефанія Пушкар, тодішня містоголова США. Вона вказала на те, що „не тільки жіноцтво, що виросло на рідних землях та засвоїло собі велику традицію, але вже й молодше покоління, що приїхало тут дитьми, перебрало від своїх матерів любов та вміння народного виробництва. Українське народне мистецтво — це живе свідоцтво віковичної культури нашого народу. Тому з нагоди нашої Конвенції робимо перегляд тих творчих сил, щоб їх запрезентувати нашої громаді та заохотити до дальшої творчості“.

Вироби народного мистецтва були

розложені в двох великих кімнатах **Українського Інституту Америки**. Тут рівночасно започаткувалась також **Музейна Виставка США**, що запланована як постійна. Отже треба було розмежувати, але й сполучити з собою ці два почини. Мистець-декоратор Роман Васишин із Філадельфії, що погодився провести це діло, дуже влучно розв'язав це. Музейні експонати були розложені вздовж стін, а сучасні вироби лежали на столах по середині залу. Суміжна менша кімната всеціло була призначена для експонатів Виставки Жіночої Творчості і книжок жіночого пера.

Виставка книжок за рр. 1962-65 обняла — згідно з каталогом — 47 творів. Там було 19 книжок гарного письменства, 5 перекладів, 14 творів із ділянки науки й публіцистики, 7 ювілейних збірників і 2 книжки, написані про жінок. Okремо виставлено книжки жіночого пера для дітей, що їх вийшло 14 впродовж останніх трьох літ. Подаємо список авторок у поазбучному порядку: Христя Алчевська, Емма Андіївська, Катерина Антонович, Софія Будко, Лідія Бурачинська, д-р Наталія Василенко-Полонська, Ольга Войценко, Марія Галун-Блак, Антоніна Горохович, Докія Гуменна, Марія Дейко, Діма, Оксана Лучимінська, Оксана Жерч, Ірина Книш, Людмила Коваленко, Наталія Лиса, Ганна Мандрика, Ніна Мудрик-Мриц, Ірина Наріжна, Ярослава Острук, Софія Парфанович, Марія Пастернакова, Любов Поврозник, Віра Річ, Іванна Савицька, Марія Струтинська, Олександра Тацюн, Леся Храплива, д-р Соломія Цьорох, Ганна Чернінь, Марта Чиж, Іванна Чорнобривець, Тетяна Шевчук, Івга Шугай. Переклади виконали — Віра Вовк, Анна Галя Горбач і Марта Калитовська.

Виставку книжок влаштувала п-ні Наталія Чапленко, культ.-освітня референтка Гол. Управи США. Творчість цих письменниць і фахівців буде обговорена окремо. Зокрема поручаємо ці твори до пізнання й обговорення нашим Гурткам Книголюбів.

Ділянку ужиткового мистецтва поділено на 4 частини — вишивки, кераміку, писанки і ляльки. В кожній із них проявили себе місцеві талановиті сили, а було декілька і з дальших місцевостей.

В ділянці **вишивок** виставлено одяг,

Із Виставки Жіночої Творчості у Нью Йорку:

Кераміка з полтавськими мотивами у виконанні п-ні Ярослава Сена з Дітройту.

Ceramics made by Mrs. Yaroslava Sena of Detroit

прикрашений вишивкою — жіночий, дитячий та предмети хатнього устаткування, як скатерки, рушники, доріжки, подушки. Технічне виконання взорів стоїть на високому рівні, матеріал добре підібраний. Взорі і шви переважно західньо-українські, дуже мало спроб користуватись узорами і швами з центральних земель. Також є тенденція до перевантаження вишивкою, особливо малих площин.

У цій частині виставляли — Ірина Запаранюк, Ютика, Ірина Мадай, Філадельфія, Марія Мельник, Філадельфія, Олена Назар, Нью Йорк, Наталія Рицар, Юніон, Марія Чижович, Філадельфія. Велике зацікавлення викликав дбайливо впорядкований альбом-збірник Таїси Децик, Колрейн. Такі збірники повинні резервувати нашу вишивку на кожній виставці народного мистецтва.

У ділянці **кераміки** виставлено декоративні й ужиткові предмети хатнього устаткування — тарілки, вази, свічки, миски, попельнички. Мисткині згурувались здебільшого на кераміці гуцульського типу, хоча було багато зразків трипільського орнаменту, а також спроби примінути керамічні взори Полтавщини. Одна керамікарка взяла за взір візантійські мотиви із наших розкопів у Галичі. На жаль, дуже мало мисткинь старалось виконати власні форми, а здебільша живляють купних, готових. А до них значно трудніше примінути влучно українські мотиви.

Виставляли мисткині — Ярослава Загайкевич, Стефанія Решетука, Нью Йорк, Наталія Рицар, Юніон, Ярослава Сена, Дітройт, Наталія Стефанів,

Нью Йорк, Марія Хомин, Філадельфія. Okремо треба згадати виріб порцелянових статуеток у народньому стилі виробні „Маруся“ в Нью Джерзі. Виробництво власних форм виказала тільки Наталія Стефанів з Нью Йорку.

У ділянці **писанок** не було багато учасниць, бо пора року для писанок мало відповідна. Виступили відомі майстри того діла, даючи свої питомі зразки. Серед них найбільша тенденція до писанок гуцульського типу, з інших околиць України менше пошуквані. Цікава спроба відтворити писанки трипільського часу. А було б добре дати повний перегляд наших писанок!

Виставляли мисткині — Оксана Вікул, Нью Йорк, Марія Гаврих, Вільямсавн, Ірина Мадай, Філадельфія, Наталія Масюк, Філадельфія, Олена Осідач, Гадсон, Розалія Захарченко, Нью Йорк.

Ляльки в українському народньому вбранні також були менше заступлені. Але намагання — відтворити особливість наших регіональних відмін — є помітне й від часу, коли можна згуруватись на альбомі Олени Кульчицької, дає добрий вислід.

Виставляли мисткині — Ірина Запаранюк, Ютика, Дарія Колатало, Пасейк і Марія Хомин, Філадельфія.

Були ще спроби **різного виробництва** з приміненням народніх узорів. Цікаве малювання на дереві виконала Оксана Вікул, малювання куль на Різдвяну ялинку Дарія Колатало, клейноти з народніми мотивами — Таїса Децик. Про це буде ще мова окремо.

Виставка Жіночої Творчості була

ДІТРОЙТ, МИШ.

Зустріч з Іриною Павликовською

Дня 8. вересня 1965 запрошено до Дітройту фін. референтку СФУЖО Ірину Павликовську. Вона, як голова Ліги Католицьких Жінок у Канаді, гостювала в сусідньому Віндзорі. Голова Українського Золотого Хреста й містогорова СФУЖО Марія Квітковська, в порозумінні з головою Окр. Ради Анастасією Вокер, запросили її. Час був короткий, бо тільки один день, але повідомлено всі Відділи й організації. Велику прислугу зробили п-во Козаченки, що привезли нашу гостю й зайнялися нею в часі її побуту в Дітройті.

На означений час зібралось багато членок, а особливо із старшої еміграції. Їх симпатія для неї датується ще з часу, коли вона їздила на Конгрес США, а опісля об'їздила всі більші скупчення українців в Америці, з ціллю провирити можливості переселення українців до цієї країни. Особливо вона старалася про самітніх жінок із дітьми. І багато вона тоді зробила для нашої справи.

Крім членок США і УЗХ, були представники УККА, ред. М. Бажанський (Метрополіт. Відділ) і інж. В. Тустанівський (Відд. Гемтремк і Дітройт Схід), від преси д-р О. Марітчак (Укр. Дітройтські Вісті).

Сама лоява гості викликала енту-

відкрита до 16. січня 1966 р. Під час її перебігу відбулася вперше спроба **обговорити виставлені твори**. Її провів мистець Антін Малюца дня 19-го грудня 1965. Про це повідомлено всіх народніх мисткинь із Нью Йорку й околиці, що виставляли. Того дня зійшовся невеликий гурт людей, що їх привітала нововибрана голова США п-ні Стефанія Пушкар. Зустріч підготувала п-ні Марія Ржепечька, референтка нар. мистецтва Гол. Управи.

Проф. Антін Малюца дав огляд кожної ділянки народнього мистецтва і для прикладу користувався виставленими експонатами. Свої висновки з Виставки Жіночої Творчости він обіцяв з'ясувати у загальній пресі. А ми подамо перебіг його гутірки в черговому числі.

зіязм серед привяних, а членка 5 Відділу Феся Сіділо продеклямувала власний вірш, спеціально уложений на її честь. Від Комісії СФУЖО в Дітройті висловила привіт Олена Климишин. Вона також прочитала листа від М. Квітковської, яка з незалежних від неї причин, не могла бути присутньою.

Від Укр. Зол. Хреста вітала містогорова А. Левкут, від Окр. Ради А. Вокер, від членок США п-ні Козаченко. Вечором проводила п-ні А. Вокер.

У своїй короткій, але дуже змістовній промові гостя запізнала присутніх із працею СФУЖО. Це світова організація українського жіноцтва, що існує вже 17 років та об'єднує 14 жіночих організацій, розкинутих по цілому світі. Гарно йде праця в Європі, гірше представляється Південна Америка, а головно Аргентина. Важкі умовини життя впливають на це, та СФУЖО над цим застановляється. Оповіла про труднощі Світового Конгресу Українців, а він конечно потрібний. Таке об'єднання поможе приєднати молодь, що наразі сторонить, бачучи такі розбіжності серед старшої громади. Оповіла, як виглядає праця жіночих організацій у Канаді, дещо відмінно, як у ЗДА.

В дискусії брали участь: Д. Бойчук, Ол. Ковальська, ред. М. Бажанський.

Вечір закінчено милою гутіркою при чаю і солодкому.

Мирослава Зубаль
пресова референтка

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Окружний З'їзд

Дня 31. жовтня 1965 р. голова п-ні Марія Когутяк відкрила наради і привітала делегаток. З'їзд є ювілейний, бо відзначає 10 років праці Окружної Ради. Відмовивши молитву, присутні вибрали до президії — п-ні д-р Євгену Єржківську на голову, а пп. М. Когутяк і С. Онуфрик на містоголов. Секретарками стали пп. Люба Шот і К. Залітач.

Слідували **звіти Відділів**. П-ні Н. Фіглюс (49 Відділ у Бофало) розказала, що Відділ улаштував 7 дохідних імпрез, окрім того бере участь у всіх парохіяльних імпрезах. Спів-

працює з Відділом УККА і місцевими організаціями.

П-ні Літинська (57 Відділ у Ютиці) звітувала, що окрім звичної своєї діяльності в цьому році, Відділ улаштував виставку нар. мистецтва під час відкриття авдиторії та включив показ модерної української кімнати із застосуванням народнього мистецтва. При Відділі постав Гурток Книголюбів.

П-ні Гудзяк (68 Відділ у Сиракюзах) подала вістку про доповіді, що були відчитані на ширших сходах Відділу. Влаштовано також авторський вечір Лесі Храпливої. На допомогу до Парагваю, Польщі і в Україну вислано 116 дол.

П-ні С. Онуфрик (6 Відділ у Рочестері) звітувала, що Відділ складається із старших і хворих членок, отже не може платити повних зобов'язань до Централі. Прохає висловити на Конвенції їх бажання, щоб їх частинно від них звільнити.

П-ні Анна Капітан (47 Відділ у Рочестері) згадала про вишивкарський курс під проводом п-ні Люби Луцької, що відбувся в тому році і про Дитячу Світличку, що її засновано. Спільно з Укр. Студ. Громадою влаштовано Вишивані Вечерниці.

За 19 Відділ в Амстердамі звітувала голова Окр. Ради п-ні Когутяк. По довшій перерві Відділ знову ставнув до праці, згуртував членок та навіть зорганізував Дитячу Світличку.

Слідував обід, що його приготували місцеві Відділи. Стіни залі були прикрашені картинами членок та їх дітей. Окрім того влаштовано **Виставку Жіночої Творчости** (вишивок, кераміки й писанок), що їх виконали членки. В часі обіду виступив із кількома піснями квартет „Верховина“ під керуванням п-ні Орисі Костинюк. П-ні Ніля Стецьків із Бофало виголосила сатирично-гумористичний нарис. До обіду подавали студентки, діти членок.

Слідували **звіти голов Окружної Ради**. Ними були по черзі п-ні Марія Крамарчук, Софія Онуфрик і Марія Когутяк. Осідок Управи Окр. Ради був спершу в Рочестері, а від 1962 р. його перенесено до Ютики.

Діяльність Окр. Ради проявлялась у всіх ділянках організаційного життя. Приріст нового членства та відновлення діяльності 19 Відділу США — це досягнення організаційної референтури. Просліджуються умовини

до створення нових Відділів у Бінгемптоні і Сиракузах. Відбуто три Конференції Референток, а саме — культ.-освітніх, виховних, сусп. опіки і пресових. Відділи Округи розкнинені від себе на віддалі 200—250 миль, але помимо цієї перешкоди вдалося згуртувати їх в одну цілість.

В культ.-освітній діяльності Окр. Рада влаштувала 13 академій, як Свято Жінки-Героїні, концерт у честь Т. Шевченка, Свято СФУЖО. Із доповідями виступали — пп. О. Залізник, О. Лотоцька, М. Біляк, М. Квітковська, Маруся Бек, Л. Бурачинська, О. Бойко-Сулима, Ганна Черінь, Ірина Пеленська, Ганна Дмитерко-Ратич, Кекилія Гардецька, д-р Євгена Єржківська. В імпрезах приймали участь визначні мистецькі сили, як оперні співачки Галина Колодуб-Тимочко, Люба Німців і Ганна Ширей, співачки-солістки як Мері Клімів, Енна Парута, Людмила Волянська, піяністи Люба Цегельська, А. Сорохтей і мгр. Зенон Савицький, скрипалька Оксана Ленець, мистці слова, як Ірина Лаврівська, Леся Лисак, Ніля Стецьків і Володимира Смик. Виступали рівнож два квартети — „Верховина“ з Ютики під проводом проф. Олени Кокодинської і „Верховина“ з Рочестеру під проводом проф. Орісі Костинюк.

У виховній діяльності проведено Виховний Семінар для батьків у Рочестері й засновано три Дитячі Світлички в Окрузі, а саме в Ютиці, Амстердамі й Рочестері. В них навчається 43 дітей. Плянється заснування Вих. Комісії при Окр. Раді.

В діяльності сусп. опіки ведуться заходи для придбання Дому для Старших у Рочестері. Створено окрему Комісію, що працює під проводом п-ні Софії Онуфрик.

Музейна збірка „Наша Батьківщина“ — це гордість Округи. Опікується нею знавць народнього мистецтва п-ні Оріся Костинюк.

Після перерви вив'язалась ширша дискусія над звітами. Вона торкалась обнижки вкладок для пенсіонерок та Гуртка Книголюбів у Ютиці.

Згодом голова Контр. Комісії п-ні Анна Капітан подала до відома, що книги Окр. Ради знаходяться в повному порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одноголосно уділили. На внесок голови Контр. Комісії одноголосно вибрано

Управу Округної Ради в такому самому складі.

Слідували інформації про поодинокі почини Округної Ради. П-ні С. Онуфрик звітувала про працю Комітету Дому для Старших. Комітет уже зв'язався з міською суспільною опікою, оглянув кілька захистів, а в тому і Дім для Старших ім. І. Франка в Торонто. Тепер Комітет працює над правним оформленням цього товариства.

П-ні О. Костинюк розказала про стан музейної збірки „Наша Батьківщина“. Збірка виказує гарний вислід, але не має приміщення й можливости показати її ширшій публиці. Врешті ухвалено внесок передати збірку Централі США, не перериваючи дальшої збіркової акції.

З черги відбулась Конференція Пресових Референток. Дбайливу опрацьовану доповідь відчитала п-ні С. Онуфрик. Темою доповіді була жіноча преса, зокрема „Наше Життя“, його зміст і його духові цінності. Дальше розглянено можливости поширення журналу між українським жіноцтвом, головню між не-членками США.

На закінчення п-ні Марія Когуток, голова Окр. Ради, подякувала всім делегаткам за звіти, а Відділам із Рочестеру за гостину, студенткам за дбайливу обслугу гостей і закрила Округний З'їзд.

УХВАЛИ ОКРУЖНОГО З'ЇЗДУ:

1. Окр. З'їзд вітає всіх членок-основниць США, що 40 років тому згуртували свідоме українське жіноцтво у першу самостійну жіночу організацію — Союз Українок Америки.

2. Окр. З'їзд вітає сердечно заслужену голову СФУЖО п-ні Олену Залізник та віддану нашу провідницю п-ні Олену Лотоцьку.

3. У 40-ліття нашої жіночої організації і 10-ліття нашої Округної Ради закликаємо членство нашої Округи до збільшення активності в усіх ділянках праці.

4. Окр. З'їзд пригадує, що Союз Українок Америки об'єднує всіх українських жінок, без різниці визнання і партійної приналежності. Відділи повинні посилити свою працю над приєднанням нового членства, а при тому звернути особливу увагу на молоде жіноцтво і доростаючу молодь. Зв'язки із студентською

молоддю й молодечими організаціями допоможуть нам у тому.

5. Одним з обов'язків нашої організації є піднесення культурного рівня жінки. Допоможуть нам у тому імпрези, доповіді, бібліотеки при Відділах та Гуртки Книголюбів.

6. Окр. З'їзд звертає особливу увагу на пожвавлення виховної праці в скругах. Доручає створити Виховну Комісію при Окр. Раді, що допомогла б Відділам у виховній праці. Доручає зорганізувати Вих. Семінари для матерей, що спільно з педагогами й лікарями поглибили б їхнє знання. Звернути особливу увагу на створення рідного середовища для наших дітей та допомагати іншим організаціям у їх виховній праці.

7. Окр. З'їзд звертає увагу на велике значення жіночої преси, як чинника, що впливає на розвиток ідеї і громадської думки та насвітлює прояви збірного життя. Поширюймо жіночу пресу між жіноцтвом і висилаймо точно і часто звіти до „Нашого Життя“.

Люба Шот — Марія Залізач
секретарки

МИЛВОКІ, ВИСК.

Округна Рада США відідала 51 Відділ США

Дня 31. жовтня 1965 р. 51 Відділ США в Милвокі відбув сходини з нагоди заповіджних відвідин представниць Округної Ради в Шикаго. Нашими гістьми були пані Шандра, Турула, Васильовська, Струтинська та Чуба.

По привітанні і представленні гостей та місцевих членок, промовляла до присутніх голова Окр. Ради п-ні Шандра. Вона зложила признання місцевому Відділові США за його активну й успішну працю. Погратулювала йому за постанову вислати делегатку на Конвенцію США, що з огляду на віддалі і малу скількість членок Відділу є неабияким досягненням. Рівнож зложила признання за те, що Відділ почав присилати своїх представниць на сходини Окр. Ради в Шикаго. Це є дуже відрадне явище і п-ні Шандра просила не занедбувати того і надалі. Це оживить співжиття між Відділами США і дасть нові ідеї в праці на місцевому терені.

Опісля п-ні Шандра відчитала дуже цікавий реферат на тему „Аналіза ді-

Із відвідин Окр. Ради в 51 Відділі СУА у Милвокі, Виск.

Перший ряд зліва: пп. А. Васильовська, О. Турула, Л. Шандра, всі з Шикаго. П-на М. Пискір, Милвокі, Н. Чуба і С. Струтинська з Шикаго. — Другий ряд зліва: Яр. Пискір, Яремко, Танін, Костюк, Анна Пискір, Сабат, Тишинська, Хамуляк, Місюрак і І. Олексюк. — Третій ряд: пп. Цибрівська, Ступницька, Кузьмінська, Сидір, Тарас, всі з Милвокі.

UNWLA Regional Council in Chicago, Ill. visited 51 Branch in Milwaukee, Wis.

яльності та творення організаційної схеми СУА з перспективи 40-ліття". Реферат був багатий інформацією про працю організації й її досяги. Ті інформації були дуже на часі, з огляду на близьку Конвенцію СУА.

Друга частина сходин була придумана для ширшого громадянства, що зійшлося з тієї нагоди досить численно. Ця частина була присвячена літературній спадщині Василя Стефаника. Реферат, про життя і творчість письменника, виголосила голова 51 Відділу п-ні Марія Пискір. П-ні Дідун прочитала його „Вечірню годину“, а п-ні Ірина Олексюк його „Сини“. Мистецькі відчитані твори зробили на присутніх велике враження.

На тім закінчено офіційну частину. Далше присутні провели час при перекусці і чаю та цікавій і приємній гутірці.

Мирослава Цибрівська
пресова референтка

НЮ ЙОРК, Н. Й.

З діяльності 1 Відділу СУА за друге півріччя 1965 р.

По двомісячній вакаційній перерві наш Відділ знову зійшовся на ширші сходи в місяці вересні, щоб намітити плян праці на друге півріччя.

Дня 9. жовтня наша культ.-освітня

референтка п-ні Н. Хоманчук виголосила доповідь на тему „80-річчя жіночого руху“. Доповідниця дала ширший огляд праці українського жіноцтва на рідних землях, починаючи Оленою Пчілкою і Лесею Українкою на Придніпрянщині, а в Галичині й Буковині Н. Кобринською та О. Кобилянською, і відзначила інші визначні жіночі постаті кінця 19. й 20. сторіччя. Доповідь була докладно й добре опрацьована. Після доповіді деякі членки поділились із присутніми споминами з праці краю, зупиняючись над невідрадними обставинами в часі ворожої окупації.

Дня 12. листопада 1965 р. відзначили ми Листопадовий Зрив із доповіддю й деклямаціями дітей наших членок. Із змістовним рефератом про „Значення Листопадового Чину“ виступила, як звичайно, наша неструджена п-ні Хоманчук. Нав'язуючи до підготовки Листопадового Зриву, героя Листопаду полк. Вітовського з його кличем „смерть або перемога“, з'ясувала бої за Львів, Чортківський пролом — одну з найкращих боєвих операцій — та вкінці його епілог за словами Б. Лепкого „встоялись не було сили“. Одначе на тому сумному акорді вона не закінчила, а перейшла до новіших часів, УВО, ОУН, УПА, і там віднайшла послідовників Листо-

паду. З гарно виголошеними деклямаціями виступили діти: В. Рудик, Марійка і Юрчик Гой та Оксана і Ярослав Шуль. Однохвилинною мовчанкою і піснею „Ой, та зажурились“ закінчено це свято.

Третім із черги був „Вечір гумору і сатири“ 11 грудня. Відкрила його голова Відділу п-ні Пелешок, а проводила ним п-ні Лозинська. Програма вечора складалася з таких точок: Маленький Ю. Гой виголосив веселий віршик „Собака“, а А. Лозинський віддеклямував сатиру Глібова „Цуцик“. Членки Відділу пп. Когут, Шуль, Семущак і Хоманчук відчитали політичну сатиру „Казка про трьох грішників“ пера п-ні Хоманчук. Остання теж відчитала кілька дотепів. Гумореску „Рада на селі“ власного авторства відчитала п-ні О. Сливка. Вона теж переповіла кілька дотепів. Обидві гуморески викликали веселий настрій у присутніх. Несподіванкою була ліцитація влаштована п-ні Когут із власних речей поодиноких членок, що розвеселила всіх присутніх та придбала до каси Відділу додаткові гроші. Була в нас і правдива циганка-ворожка, що її вміло відіграла п-ні Бенцаль, яка дала теж прибуток. До такого успішного Вечора причинилась теж господарська референтура, улаштуючи гарне прийняття, за що належиться подяка пп. Папузі, Рудик, Сливці, Палюх та іншим за працю, а за складаний буфет пп. Куровицькій, Сливці О., Лешко, Книш і іншим. Від 82 Відділу, що все співпрацює з нами, була представниця п-ні В. Шпонтанк. Можна сміло сказати, що Вечір пройшов з моральним і матеріальним успіхом.

М. Л., рес. референтка

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

Річні збори 16 Відділу СУА

Дата: 17. жовтня 1965.

Збори відкрила голова п-ні Мирослава Петришак спільною молитвою та заявила, що радісно вітає всіх по довгій перерві, спричиненій не від неї залежними обставинами, з надією в Бозі, що наша праця знову ввійде в нормальне русло. Метою нашого Відділу є оживлювати і скріплювати українську духовість, що є головною моральною основою наших родин.

Президія зборів: п-ні Люба Мен-

16 Відділ СУА у Міннеаполісі, Мінн.

Сидять зліва на право: М. Паньків, А. Михайльонка, К. Гуцал, Н. Дмитришин, М. Петришак, голова, О. Луцик, Н. Микуляк, М. Процай, О. Король, — Стоять зліва на право: І. Плювак, А. Артим, О. Березюк, Л. Менжега, А. Вовчак, Н. Колодницька, З. Крамарчук, А. Машталір, М. Тучапець, Н. Дорошак.

Board and members of 16 UNWLA Branch in Minneapolis, Minn.

жега, голова, п-ні Надія Дорошак, секретарка.

Звіти Управи зложили — голова, секретарка, скарбничка і референтки культ.-освітня й мистецька.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Управа працювала цілий час у неповному складі через вибуття трьох членок, однак праця Відділу йшла вперед. За звітний час було 13 засідань Управи і 5 ширших сходин. Відділ співпрацював із Відділами УККА у Твін-Ситі.

б) Культурно-освітня й імпрезова: Влаштовано дві забави і ряд ширших святочних сходин, а саме: 1. 50-ліття смерті Л. Українки і 15-ліття СФУ-ЖО; 2. 20-ліття журналу Наше Життя, при чому зібрано на пресовий фонд 14 дол. і додатково з каси Відділу вислано 20 дол. з привітом до редакції журналу; 3. відзначено 40-ліття смерті Ольги Басараб та відчитано спогад д-ра Марітчака про останні хвилини Біласа й Данилишина; 4. прощання для довголітньої і заслуженої скарбнички нашого Відділу п-ні Віри Гринишин у зв'язку з її виїздом із Твін-Ситі; 5. вшановано роковини Віри Бабенко, зв'язкової повстанчого штабу Катеринославщини у часі визвольних змагань; 50-ліття вимаршу УСС, при чому зібрано на листу Ювілейного Комітету 11 дол. Спільно з Відділом УККА влаштовано пікнік, а з місцевою станцією Пласту Веселий Вечір.

в) Сусп. Опіка: Членки Відділу відвідували хворих по шпиталях.

Контр. Комісія ствердила, що всі книги Відділу знайшла в порядку і запропонувала уділення абсолюторії уступаючій Управі, що збори одностановно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Мирослава Петришак, голова, п-ні Неоніля Дмитришин, містоголова, п-ні Ніна Микуляк, секретарка, п-ні Марія Паньків, скарбничка. Референтками стали: п-ні Ольга Луцик культ.-освітньою, п-ні Марія Процай мистецтва, п-ні Катря Гуцал пресовою, п-ні Анна Артим господарською.

Контр. Комісія: пп. Одарка Король, Анна Вовчак, Олена Березюк.

Делегатками Відділу на XIV. Конвенцію СУА вибрано пп. Ольгу Луцик і Одарку Король, що присутні прийняли з великим вдовolenням, бо вже довгі роки наш Відділ не був заступлений на Конвенціях.

Збори відкрила нововибрана голова. Потім зроблено світлину всіх присутніх для поміщення в Пропам'ятній Книзі.

Надія Дорошак
секретарка зборів.

МАЯМІ, ФЛОРИДА

Річні Збори 17 Відділу СУА

Дата: 14. листопада 1965.

Збори відкрила голова п-ні А. Рій.

Президія: п-ні О. Подубинська, голова зборів, п-ні М. Біляк, секр.

Протокол з попередніх річних зборів відчитала секретарка п-ні Л. Візняк.

Звіти зложили: п-ні А. Рій, голова, п-ні М. Венгльовська, містоголова, п-ні Л. Візняк, секретарка, п-ні М. Ждан, фін. секр., п-ні Р. Пусило, скарбничка. Референтки: п-ні Е. Остап'юк, культ.-осв. і пресова, п-ні О. Павлова, диригентка хору „Веселка“, п-ні Богданович „гостес“, п-ні Бойчук, делегатка для відвідування хворих, п-ні Загоруйко, господиня.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Впродовж року відбулося 12 ширших сходин та 6 засідань Управи. В звітному році прибуло 8 нових членок. Тепер Відділ начислює 50 членок і з цього половина є передплатницями „Нашого Життя“.

б) Культ.-освітня: На місячних зборах були відчитані доповіді на актуальні теми. Відділ влаштував такі імпрези: 50-літній ювілей Українських Січових Стрільців, Свято Героїнь, Посвячення надпрестольного образу, що його дарував Відділ українській католицькій церкві в Маямі, Зустріч Союзнок із північних стейтів ЗДА, кілька забав-вечерниць і один пікнік у Крендон парку над морем. Відділ брав активну участь у всіх концертах місцевого Центрального Комітету.

в) Виховна: По довгих перипетіях удалося цього року нашому Відділові урухомити Світличку-школу. Велику допомогу виявив нам о. парох Олексів, дозволяючи користуватись безплатно домівкою.

г) Суспільна опіка: Членки відвідували хворих у лічниціях і домах, посилаючи картки з побажаннями скорого видужання та квіти.

г) Господарська: На всіх імпрезах займалась влаштуванням буфету, обідів та вечер.

д) Фінансова: Відділ пожертвував 25 дол. на сироти, 20 дол. на пресовий фонд „Н. Життя“, 25 дол. на альманах УСС, 25 дол. на Служби Божі за померлих членок.

Контр. Комісія: Голова Контр. Комісії поставила внесок на уділення абсолюторії, що й загальні збори одностановно ухвалили.

Нова Управа Відділу: п-ні А. Рій, голова, п-ні М. Венгльовська, місто-голова, п-ні Л. Візняк, секретарка, п-ні М. Ждан, фін. секр., п-ні Е. Бойчук, касієрка. Референтками стали: п-ні Е. Остап'юк культ.-освітньою й пресовою, п-ні О. Подубинська ім-пресовою, пп. С. Микитка, А. Богданович і М. Мимрик опікунки хворих, пп. Д. Загоруйко, А. Любин і К. Івашко господині, пп. М. Венгльовська і О. Козира делегатки до Центрального Комітету, пп. Р. Пусило, А. Наконечна і М. Білецька члени Контр. Комісії.

Річні збори закінчено відспіванням гімну США.

Е. Остап'юк, культ.-осв. й пресова реф.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Літ. Вечір Конкурсу СФУЖО

Цього року вдруде 20 Відділ США взяв на себе завдання провести Літ. Вечір Конкурсу СФУЖО. Це вже увійшло в звичай з огляду на те, що д-р Наталія Ішук, член Комітету Літературної Нагороди СФУЖО, є рівночасно членкою нашого Відділу.

Як відомо, 6-ий Літературний Конкурс СФУЖО був проголошений на **переклад**. Мистецьке Жюрі дістало 18 творів різного жанру. З того нагороджено три — Веркора „А море мовчить“, переклад із французької мови Оксани Соловей, Дороти Паркер „Сантимиенти“, переклад з англійської мови Ганни Черинь і Вірджинії Вульф „Княгиня і ювелір“, переклад з англійської мови Ольги Литвин. Далше відзначено 4 твори, а саме: ліричні вірші південно-американських поетес, переклад з еспанської мови Віри Вовк, п'єсу Джорджа Бернаноса „Діялоги Кармеліток“, переклад із французької мови Катерини Штуль, оповідання Бляско Ібаньеса „Помста Мавра“, переклад з еспанської мови Оксани Керч і оповідання Віценса Креве „Антануків ранок“, переклад із литовської мови Тетяни Гринюк.

Підготовляючи Літ. Вечір цього Конкурсу, хотілося подати присутнім цікаві **зразки перекладу у мистецькому читанні**. До цього п-ні д-р Наталія Ішук притягнула студентську молодь. Підготовка зайняла багато часу. Відчитати твори, написані різними авторами та й подати їх в уривках так, щоб воно творило ці-

лість — це нелегке завдання. А найважливіше те, що хотілось віддати хід п'єси з поділеними ролями. А тут поодинокі і спільне читання вимагало великого вкладу праці.

Врешті настав день 10. грудня 1965 року. Вечір відкрила голова Відділу п-ні Вероніка Цегельська, привітавши присутніх. Окрему увагу звернула на молодих виконавців, що творили милу надхненну групу. Провід Вечора передала в руки п-ні д-р Наталії Ішук.

Першою точкою програми було **вступне слово** п-ні Лідії Бурачинської. Вона є теж членом Комітету Літературної Нагороди, отже вважала за відповідне пояснити суть того Конкурсу. Переклад — це важлива частина літературного процесу. Він уможлиблює нам пізнання чужих літератур, стає вікном у чужий літературний світ. У ділянці перекладів завжди відзначаються жінки. Тому Комітетові хотілося спонукати їх до вияву й відшукати нові таланти в тій ділянці. Вкінці треба було перевірити знання української мови, яка на чужині не має такої нагоди до розвитку.

З черги п-ні д-р Ішук покликала молодих виконавців до відчитування. Ліричні вірші Габрієлі Містраль відчитала Люба Ковалишин, а Хуани де Ібарбуру — Марія Шевчук і Надія Назаркевич. Молоді дівчата читали з глибоким розумінням і завдяки тому вірші дійшли до слухача.

Нагороджений переклад Веркора відчитав Марко Царинник. Оповідання „А море мовчить“ вийшло у Франції під час німецької окупації. Його темою є власне зустріч і кохання молодого чоловіка-німця і дівчини з окупованого народу. Кохання, що йому не було дано розцвісти в холодному підсонні війни. Тому, що оповідання надто довге до відчитання, молодий виконавець відчитував тільки уривки, а їх лучила поясненнями п-ні д-р Ішук. Так слухачі дістали повну картину літературного твору в знаменитому перекладі Оксани Соловей. Слухачі сприйняли вдячно витриману інтерпретацію М. Царинника.

Найцікавішою частиною вечора було відчитання **п'єси Джорджа Бернаноса „Діялоги Кармеліток“**. Ця інтелектуальна драма з часів французької революції, має за тему посвяту й героїство 16 черниць-кармеліток,

що згнули на ешафоті. Але в центрі їх стоїть монахиня Блянш, наймолодша і найбільш боязка, що в обличчі небезпеки виявила найбільшу відвагу. П'єсу відчитали поділеними ролями — Марія Витвицька (Блянш), Люба Ковалишин (мати Марія), Марія Шевчук (ігуменя) як головні виконавці, а Марія Rogozinska, Богдана Зеневич, Надія Назаркевич, Марія Бачинська, Віра Чайковська, Богдан Корженювський, Марко Царинник і Дора Варвара у менших ролях. Треба подивляти, як глибоко відчули молоді виконавці середовище й напругу дії! Присутні слідували з запертим віддыхом за „діялогами“, що відзеркалювали драматичні ситуації. Трохи бракувало того пов'язання між поодинокими діями, що його так майстерно опрацювала п-ні д-р Ішук у попередньому творі.

Під враженням цього глибокого драматичного твору та мистецької інтерпретації присутні зареагували рясними оплесками. П-ні Вероніка Цегельська подякувала учасникам Вечора за виступ.

Чудове враження лишається після такого Літ. Вечора! Найбільш радісна його прикмета — це та охоча до участі молодь, що з таким розумінням і вкладом праці звеличала його. Це нам вказує на дорогу, якою можна її притягнути й захопити до співдії.

Присутня

ОЗОН ПАРК, Н. Й.

Дня 10. жовтня 1965 членки нашого Відділу провели збірку під церквою на фонд „Мати й Дитина“. У висліді збрали ми 68.30 дол. Щиро дякуємо о. парохіві Мудрому за дозвіл, а всім жертводавцям нехай Господь Бог винагородить!

Анна Опарик, голова

ЛЕНСІНГ, МИШ.

Звіт із діяльності

Наш Відділ невеликий. При заснованні нас було 14 членок, а тепер нас залишилося 8. За статутом ми повинні вже не існувати, але що ми щиро й віддано працюємо для організації, то хочемо далше існувати. Недавно тому померла наша активна членка бл. п. Христина Пилипчук. Ми болюче відчули цю втрату. Тому й не могли нікого вислати на Конвен-

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1966

цію США, але духом були там. Впродовж 15 літ, що наш Відділ існує, ми вислали 2,200 дол. на громадські цілі. Окрім вилат до Централі США, жертвуємо на УККА, на фонд „Мати й Дитина“, на Українських Інвалідів, на будову пам'ятника Т. Шевченка у Вінніпегу й Вашингтоні, на пам'ятник Лесі Українки, на колегію і катедру у Вінніпегу та на пресовий фонд Нашого Життя. А тепер вислали ми 50 дол. на спалення моргеджу Дому США.

Тішить нас, що на Конвенції можна було привітати 90-ий Відділ США. Дай, Боже, щоб до 45-літнього ювілею організації об'єднались у США не 90 Відділів, а 90,000 нашого жіноцтва!

Анна Наконечна
голова.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Дітройт вшановує Софію Парфанович

Український Дітройт може пишатися тим, що в ньому живе, працює і творить видатна громадянка, лікарка і відома письменниця д-р Софія Парфанович. Уже сорок років вона працює і трудиться для добра української нації, чи то на Рідних Землях, чи в часі свого перебування за океаном. Трудно повірити, щоб одна особа для якої доля не завжди була ласкавою в родинному і в громадському житті, дала так багато для народу — як лікарка, суспільна діячка і як письменниця.

І тому добре сталося, що Громада Дітройту не забула про неї і неначе віддаючи свій довг — відзначила це 40-ліття такою гарною імпрезою, яких дійсно мало було в нашому місті. Цього завдання, що не було легким, піднявся знаний із своєї активності в Дітройті, 56 Відділ Союзу Українок Америки ім. Л. Старицької-Черняхівської, що його головою є діяльна п-ні Леся Воробкевич. Їй допомогли стали Управа й членки Відділу, а співучасть у влаштуванні вечора взяли: Українське Лікарське Т-во, Т-во Укр. Ветеринарних Лікарів та Т-во „Самопоміч“.

Вечір відбувся в неділю, 3 жовтня 1965 в залі Укр.-Амер. Осередку. При гарно заставлених столах засіло біля 200 осіб святочно настроєної публіки. При окремому президіяльному столі по-середині сиділа Ювілятка, а побіч неї радна м. Дітройту п-ні Маруся

Бек, голова Окр. Ради США п-ні Анастасія Вокер, священники обох Церков, о. М. Дубицький і о. митроф. Ол. Биковець, голова Т-ва Укр. Лікарів д-р П. Джуль із дружиною, голова Т-ва Укр. Вет. Лікарів д-р І. Янчишин і голова Т-ва „Самопоміч“ інж. Р. Воробкевич.

Короткою і широко промовою відкрила вечір п-ні Леся Воробкевич. Вона вітала Ювілятку та привітних зібраних гостей, а даліше ведення програми вечора передала імпрез. референтці п-ні О. Ковальській. Окремі місця при столах зайняли — родина (місцева й деякі приїхали з далекого

Д-р Софія Парфанович
Writer Sofia Parfanovich

Нью Йорку й Бофало), преса і представники багатьох товариств.

Про літературну діяльність Ювілятки із красномовністю та знанням справи реферувала п-ні Люба Маринюк. Письменниця не закопала своїх талантів, про що свідчить багатство її творчості. Її твори повні любови до рідного народу, окрім того в кожному розділі знаходимо замишування і любов до природи, до тварин і рослин. Переживання хворої людини — це нова тематика в нашій літературі. Цінним є опис Бойківщини, навіть бойківським говором (там була власна хата) й описи явищ природи. Це все читаємо в творах: „Ціна Життя“, „Загоріла Полонина“, „В Києві в 1940 році“, „На схрещених дорогах“, та в шедеврах нашої літератури „Вірний Приятель“, „Такий він був“. Життя лісника мабуть уперше так переконливо представлено в книжці „У лісничівці“. В творах „Люблю Діброву“ і „Чарівна Діброва“ читаємо прегарно поданий опис природи і життя деяких осіб на цій оселі. Стиль легкий, тема-

тика цікава, мова гарна, про що подають наші літературознавці. Появилось ще багато нарисів, новель, статей і репортажів у пресі.

Уривки „Ой, що ж нам їсти“, читала авторка, з оповідання „Карусь“ арт. К. Кривуцька, з недрукованої повісті „Серед бурі“ — п-ні Дарія Бойчук.

Вітали ще — д-р П. Джуль, п-ні А. Вокер, д-р І. Янчишин, радна М. Бек, о. О. Биковець, інж. Р. Воробкевич. Останній передав прегарно виконану грамоту, д-р Джуль писальну машинку (від своїх товаришів), п-ні М. Бек золотий ключик від міста.

П-ні Стефанія Дуб опрацювала громадську діяльність Ювілятки. Вона сягнула часу з-перед 40 років, коли закінчивши студії д-р С. Парфанович попри свою фахову працю, зуміла знайти час і для української жінки. Вона стала членкою Союзу Українок, організувала санітарні курси, вела по-радню, виїздила на села з рефератами, про гігієну жінки й ін. На еміграції продовжувала цю працю, опікувалася самотніми жінками й дівчатами (особливо із східних областей). Живучи тепер на землі Вашингтона, з надщербленим здоров'ям, не залишила рук; організувала Лікарське Т-во, якого стала першою головою, працювала в Т-ві „Самопоміч“.

Про лікарську працю розказав д-р В. Прокопович. Він знає її ще з Рідного Краю. Шлях жінки-лікарки, а ще 40 років тому, не був легкий. Та вона зуміла все це перебороти, доказати, що вона не гірша від мужчин. У Львові, де український елемент був слабкий, вона серед невпинної праці виїшла на вершини.

Д-р Прокопович згадав, що громада часто привикла дивитися на лікаря як на інкасента грошей, але ніхто не хоче бачити, скільки сліз обітре лікар, скільки усмирить болів, заспокоїть у життєвих болях і клопотах, верне матері здорову дитину, чи здорових батьків дітям. Скільки труду і праці, що нероз призводять до цілковитого фізичного вичерпання і духової втоми — це все треба теж бачити у лікаря.

При окремому столі були виставлені твори — книжки і вирізки з преси, та життєвий шлях Ювілятки поданий в образках і писаннях. Цим зайнялася з посвятою п-ні Д. Бойчук. До окремої Пропам'ятної Книжки вписувалися з привітаними й побажаннями всі при-

сутні — від товариств і організацій та приватно від себе.

Зворушена Ютілятка широко дякувала за все те, що їй так гарно приготували це її свято, що остане незабутнім в її житті. Голова п-ні Леся Воробкевич ще дякувала тим, що найбільше причинилися до цього вечора своєю працею й участю. Цілий вечір проходив у мильній товариській атмосфері й залишив на присутніх сильне враження.

При каві і солодкому продовжувалась гутірка гостей.

Мирослава Зубаль

БРІДЖПОРТ, КОНН.

Із діяльності 73 Відділу СУА

Дня 16. жовтня 1965 р. тут відбулися **Вишивані Вечерниці**. Проїшли в чисто українській атмосфері, не зважаючи на те, що з кожним роком всякі українські імпрези, тут в Америці, починають щораз більше втрачати українську національну суть.

Чисто українській атмосфері на згаданих Вечерницях сприяли удекорування залі експонатами українського народного мистецтва, українська оркестра, що грала виключно українські танці, та буфет, що мав до послуг публіки смачно приготовлені страви. І, як звичайно на таких Вечерницях, ліпшою прикрасою були вишивані сукні присутніх пань.

На цьогорічних Вишиваних Вечерницях у Бріджпорті були присутні українці з інших місцевостей, як і гості з Інтернаціонального Інституту. Найбільш цікавою частиною Вечерниць був вибір кращих вишиваних суконок. Жюрі складалося з пань: Ольги Соневицької, культ.-освітньої референтки Окр. Ради СУА з Нью Йорку, Ірини Зелик і Зеновії Никифорок. Нагороди дістали: Марія Романів, Галя Болонна, Ольга Папроцька, Глорія Папроцька, Марія Цап та Леся Тернопільська. Нагороду за вишивану блюзку дістала Олена Свириденко, а за найліпшу вишивану чоловічу сорочку — Олекса Самчук. Крім того були відзначені суконки: Олександри Шуст, Галі Самчук, Марії Остапенко й Ольги Пендаківської.

До успіху також причинився передусім забавовий комітет — у складі: Мирослави Чубатої, Анни Чернявської, Ірини Федоронько, Стефанії Жеребецької, Ольги Папроцької, Стефанії Бабій, Анни Зелик, Анни

Волковської, Ольги Луци і Марії Остапенко.

Дня 7. листопада 1965 наш Відділ також відбув Святочні Сходини, присвячені **Жінці-Героїні**. В цих зборах взяли участь не лише члени СУА, але й гості, представники церкви та місцевих організацій.

Збори відкрила голова Відділу СУА в Бріджпорті п-ні Мирослава Чубата, коротко зулнинившись у своєму слові

Із Вишиваних Вечерниць у Бріджпорті, Конн.:

Від ліва до права стоять: пп. Ірина Зелик, Ольга Соневицька, Зеновія Никифорок, Глорія Папроцька, Ольга Пендаківська, Леся Тернопільська, Олекса Самчук, Марія Остапенко, Олександра Шуст, Олена Свириденко, Галина Савчук, Мирослава Чубата. — Сидять від ліва до права: Ольга Папроцька, Марія Романів, Галина Болонна, Марія Цап.

From the Embroidered Dancing Party of UNWLA Branch 73 in Bridgeport, Conn.

на значенні свята Жінки-Героїні. Молитву провів о. Шуст. Після цього хор СУА під проводом п. І. Козака проспівав гімн Союзу Українок Америки. Наступною точкою був реферат Ольги Сусли на тему „Жінка Героїня при збройному чині“. Потім із деклямацією виступила п-ні Стефанія Жеребецька. З привітаннями з нагоди свята Жінки Героїні виступили: голова місцевого Відділу УЖКА п. Валерій Остапенко та настоятель парохії Покрови Пресвятої Богородиці о. Ярослав Шуст. На закінчення організатори Зборів почастили всіх присутніх кавою.

М. Остапенко
пресова референтка

ДІТРОЙТ, МИШ.

З діяльності 81 Відділу СУА ім. Олени Степанів

Наш Відділ молодий, — вступив у другий рік діяльності, має 29 членок. Дня 4. квітня 1965 р. відбулися річ-

ні загальні збори нашого Відділу СУА, на яких вибрано нову Управу, до якої ввійшли пані: Ірина Лободоцька — голова, Наталія Вонсуль — місто-голова, Тамара Сисак — секретарка, Марія Лазарук — скарбничка. Референтками стали — Марія Кузьо — культурно-освітньою, Люба Блюй — імпрезовою, Ірина Чучман — суспільної опіки, О. Василина — господарською, Надія Терлецька — організаційною. Контрольна Комісія: Пані Стефа Мигаль, Ярослава Бохенська, Марія Собко.

Ширші Збори Відділу СУА відбувалися правильно кожного місяця, а засідання референток — в міру потреби. В місяці грудні, 1965 р. відбули ми лиш сходини Управи.

Дня 23. травня 1965, наш Відділ улаштував „Свято Матері“, на яке зійшлися наші членки з родинами, щоб у родинній атмосфері відсвяткувати цей дорогий кожному день. У програмі свята участь брали діти нашої Світлички, яку при нашому Відділі заснувала голова Відділу, п-ні Ірина Лободоцька, та якою опікується по сьогодні. Гарну програму свята підготувала вчителька п-ні Люба Тарнавська при допомозі культ.-освітньої референтки п-ні Марії Кузьо. Свято це відкрила голова Відділу п-ні Ірина Лободоцька. Вона звернула увагу на великий здобуток нашого Відділу, — а саме — Дитячу Світличку. Заохувала, щоб усі мами приводили своїх дітей до Світлички точно, кожної суботи. Батьків, що дітей своїх ще не вписали до Світлички, просила зробити це конечно в короткому часі, — запевняючи їх, що їхні діти навчаються говорити та співати пісні українською літературною мовою. Опіка у Світличці є дуже дбайлива, — тут дістають вони також молоко й солодке. Зайняття відбуваються один раз в тиждень, у суботи. Вписаних дітей є 24.

Після відкриття свята, приступлено до виконання програми. Діти декламували гарні вірші, співали пісні, присвячені на „День Матері“ та виконали вільноручні зправи, при звуках платівки. Після деклямації „Дам квітку, дам рожу“, яку виконала доня п-ні Семенген, — всі діти обдарували своїх матерей червоними трояндами.

По програмі, всі присутні засіли до гарно прикрашених столів, та мило провели час при каві та солодким, про

що подбали пані: Люба Блюй і О. Василюк.

На останні збори нашого Відділу, які відбулися перед вакаціями, — запрошено д-ра Нестора Мельничука, який виголосив доповідь на тему: „Перша Поміч“. Тема була дуже актуальна, бо це був час перед відкриттям літніх таборів для молоді. В числі запрошених гостей, численну участь взяли Сумівки, Осередку ім. „Київ“.

Під час літніх вакацій, наш Відділ брав активну участь в пікніку на оселі „Діброва“, — який спільно влаштували всі Відділи СВА метрополії Дітройту. Крім обов'язків, які на пікніку виконували членки всіх Відділів СВА, наші референтки, пп.: Марія Кузьо і Надія Терлецька, зайнялись програмою, яку виконували діти, — та, як журі, ці референтки роздали дітям нагороди за найкраще вироблені з плястеліни моделі звірят. Доня нашої членки — референтки суспільної опіки, Віра Чучман, віддеклямувала вірш „Євшан Зілля“. Ця маленька дівчинка розказала всім про події, що відбулись у славних горах Тухлі, де, як вояк УСС, боролась і наша патронка, Олена Степанів. Маленька Віра зачарувала всіх присутніх, усі подивлялись їй пам'ять, здібності, бо її голос її лунав на „щілу Діброву“ та стігав все більше й більше зацікавлених осіб. Вони й нагородили її рясними оплесками.

По вакаціях наша Світличка знов почала свої зайняття, під управою учительки п-ні М. Дуткевич.

Дня 17. жовтня, 1965 р. наш Відділ СВА улаштував вечір в пошану своєї патронки Олени Степанів.

Всім присутнім впали в очі гарно прибраная зала, портрет Олени Степанів, — та столи застелені й прикрашені. Це праця імпровізованої референтки, п-ні Люби Блюй. Свято відкрила голова нашого Відділу п-ні Ірина Лободоцька, яка у своєму вступному слові вияснила, чому якраз Олена Степанів стала опікункою 81 Відділу СВА, — як також просила всіх членок нашого Відділу йти слідами своєї патронки. Характеризуючи знаменні прикмети Олени, — її любов і жертвенність для Батьківщини, та її працю, як педагога, — пані Ірина Лободоцька зазначила, що для вшанування пам'яті Олени Степанів наш Відділ заступав Світличку, яка є немов кити-

цею квітів на могилу бл. п. Олени Степанів.

Дуже гарно опрацьований реферат про Олену Степанів виголосила наша гостя з Клівленду, п-ні Наталія Голембювська. Вона — не жалюючи часу і труду, — безінтересовно приїхала до нас і за це, ми їй дуже вдячні. З її реферату всі ми довідалися багато цікавого про життя Олени Степанів. Основну програму свята виконили деклямації та співи дітей нашої Світлички, що їх дуже гарно підготувала вчителька п-ні М. Дуткевич. Маленька Нуся Калинич по віддеклямуванні дуже гарного вірша, зложила вінок із волошок під портретом Олени Степанів. Діти Школи Українознавства відчитали вірш „Пісні Свободи“. Старші пластуни: Андрій Лободоцький, Роман Луцький, Андрій Лятишевський і Андрій Петріна надали святові правдивого стрілецького настрою. При звуках гітар, вони відспівали зі стрілецьким гумором, кілька стрілецьких пісень. Свій виступ вони закінчили патріотично-настроєвою піснею: „Гей у лузі“. Їх виступом всі присутні були надзвичайно захоплені. При каві і солодкій, що підготувала госп. реф. п-ні О. Василюк, гості мило провели час.

Найбільшим досягненням нашого Відділу СВА було спроведження до Дітройту „Українського Хору ім. Т. Шевченка“ з Клівленду на день 21. листопада 1965, що при співучасті балетної групи Осередку СУМА в Клівленді, поставив оперету С. Гулак-Артемовського „Запорожець за Дунаєм“ і Н. Ніщинського „Вечерниці“, — в супроводі „Симфонічної Оркестри міста Дітройту“. Обидві вистави були під мистецьким проводом, та диригентством проф. Ярослава Барнича. Всі обов'язки для прийняття гостей з Клівленду наш Відділ вповні виконав. Свою працю ми почали два місяці перед імпровізацією. Голова Відділу п-ні І. Лободоцька, та пп. Н. Вонсуль, С. Мигаль, І. Чучман, М. Кузьо, Л. Блюй, С. Скаб, Т. Обушкевич, полагодили всі справи адміністраційні, й зайнялись збіркою „спонзорів“, та передпродажкою квитків. Одна з найкращих імпровізованих залей Дітройту, „Масонік Темпл“, в день вистав була вщерть виповнена. Багато глядачів було з-поза Дітройту, та сусідньої Канади. Вистава пройшла з великим моральним і матеріальним успіхом. Тут власне виявилось, як наше гро-

мадянство Дітройту розуміє вагу нашого театру. Тому побажаним було б частіше влаштовувати такі імпровізації.

Крім вище згаданої діяльності 81 Відділу СВА, мусимо згадати про працю п-ні І. Чучман, як референтки суспільної опіки. Свої обов'язки вона сповняє дуже дбайливо і з посвятою. Відвідує хворих, несе поміч дітям-сиротам і потішає їх у горю. За це належить їй наше велике признання.

Ірина Лободоцька — голова
Марія Кузьо — культ.-осв. реф.

БРОНКС, Н. Й.

Із діяльності 82 Відділу СВА

Повакаційну працю Відділ започаткував концертом п-ні Катрі Колянковської, імпровізованої референтки нашого Відділу, що відбувся дня 3. жовтня ц. р. Концерт був дуже успішний. Дух із нього призначено на фонд будови церкви в Бронксі, Н. Й. По концерті відбулося прийняття для його учасників, що його приготували членки 82 Відділу.

Доцінюючи значення і завдання Катедри Українознавства, 82 Відділ СВА рішив причинитися до її постанови своєю жертвою. Щоб здобути фонди на ту ціль, Відділ постановив улаштувати Андріївський Вечір. Хоч на підготовку імпровізації було мало часу, то дякуючи жертвенній праці імпровізованої референтки пп. К. Колянковської і Д. Гентіш, Вечір випав надсподівано гарно.

Андріївський Вечір відбувся 5-го грудня 1965 р., в парохіяльній залі церкви св. Покрови. На Вечорі були привітні о. Сотер Голик, ЧСВВ, парох церкви, пані з Окружної Ради СВА з головою Ради п-ні Н. Чапленко, членки кількох ньюйоркських Відділів, членки місцевого Відділу, гості й молодь.

Програму Вечора відкрила п-ні Е. Лисько, голова Відділу, коротким вступним словом, в якому з'ясувала, що ціллю нинішнього Вечора, попри придбання фондів на Катедру Українознавства, є запізнати нашу молодь із народними звичаями й віруваннями в Андріївську Ніч. Після молитви, яку провів о. парох, п-ні Іванчишин прочитала реферат про Андріївські звичаї в Україні. Слідуючою точкою програми була сценка з „Вечерниць“ Ніщинського „Гадання“, яку дуже дбайливо підготували наша співачка

82 Відділ СУА у Бронксі, Н. Й.

Сидять зліва на право: К. Колянківська, К. Чорнодольська, З. Раковська, Е. Лисько, голова, Н. Клептор, О. Лиско, Н. Попель. Стоять у першому ряді: О. Гентиш, І. Іванчишин, М. Барагура, М. Ярославич, І. Клим, І. Загаляк, С. Данилович, С. Чорнодольська. Стоять у 2-му ряді: І. Залуцька, Я. Лісовець, О. Смулка, А. Стасів, О. Гірна, М. Хамула, М. Васьків, Н. Сельська.

Board and members of 82 UNWLA Branch in Bronx, N. Y.

п-і Катря Колянковська. У тій сценці брали участь членки Відділу й молоді дівчата. Відтак п-ні К. Колянковська і Д. Гентиш виливали віск і ворожили долю Союзанкам та їх родинам. Хочу при тому додати, що п-ні Гентиш уже другий раз виявила себе корисно як авторка легких дощепів, що нікого не ображають, а гостей впроваджують у веселий настрій. Приємно було спостерігати нашу молодь, як вона з великим зацікавленням слідувала за кожною точкою програми.

По скінченні програми гості зайшли до буфету на солодке й каву. В міжчасі відбувалося льосування.

На закінчення п-ні Е. Лисько подякувала гостям за участь, а також тим усім, що своєю працею причинилися до успішности Андріївського Вечора. Зокрема щиро подяку зложила п. В. Гентишові, котрий не жаліє ані часу, ані труду, коли треба щонебудь зробити для нашого Відділу.

При цій нагоді хочу ще додати, що наш Відділ у звітному році жертвував

на різні цілі, а саме на сплачення до дому СУА у Філадельфії 100 дол., на видання Ювілейної Книги УСС 50 дол., на видання книжки „Українські Народні Мелодії“ д-ра З. Лиська 50 дол., на видання книжки про Л. Українку 30 дол.

На Фонд Катедри Українознавства Відділ зложив 100 доларів.

Крім того Відділ висилає кожного місяця 5 дол. на виховання молодих священиків у Бразилії.

Пресова референтка

ШИКАГО, ІЛЛ.

Хрестини 84 Відділу СУА

Новозаснований 84 Відділ СУА ім. Олені Степанівної відсвяткував свої офіційні хрестини. Це незвичайно миле свято відбулося 5 грудня 1965 року в церковній залі св. Михаїла в Шикаго.

Після церемонії, що її перевели куми п-ні Гринюк і п. інж. Бородайко, промовила голова Відділу п-ні Оксана Мурська, вітаючи делегаток інших Відділів та гостей. У своїй

промові п-ні Мурська поінформувала присутніх про намічену Відділом працю. Відступаючи від загальної прийнятої харитативної та репрезентативної діяльності, наш Відділ у першу чергу поставив собі за завдання збереження нашої молоді (головно молоді, що не є охоплена молодечими організаціями) при українстві. Ці заплановані напрямні праці вже видно було у дальшій програмі свята, головно його мистецькій частині, яку вміло зорганізувала наша відома диригентка хору „Чайка“ п-ні Мирослава Галан. У цьому чисто жіночому святі брала участь молодь обох статей від найменших до студентів університету. Молоді (артисти) мали змогу проявити себе перед публікою, та як видно було з їх усміхнених лиць, дістали заохоту сходитись разом та працювати для нашого суспільства.

По мистецькій частині подано смачний обід, приготований членками Відділу.

Опісля слідували промови голови (Докінчення на обгортці)

Зінаїда Мірна

I.

“Willst du genau erfahren, was sich ziemt,
So frage nur bei edlen Frauen an.”
(Goethe)

Ще до першої світової війни, у 1910 р. до Києва прибуло подружжя Зінаїда Василівна й Іван Іванович Мірні. Влаштувавши мешкання, зробивши

Prominent Ukrainian leader
Zinaida Mirna

деякі візити, молода жінка швидко включилась до праці в різних ділянках громадського життя. Присвятила себе служінню тому ділу, яке вважала потрібним і важливим у тодішніх обставинах.

Була не самотня. Мала достойне товариство в особах Софії Русової, Людмилі Старицької-Черняхівської, Любові Яновської, Марії Ішуніної, Любові Шульгиної та інших. В житті було так багато явищ, із якими було важко погодитись, було так багато праці, яка потребувала живих сил, самопосвяти й любові. Зінаїда Мірна не могла стояти осторонь того. Її активна вдача потребувала діяльності. Своїх дітей не мала, а бути лиш „дамою з доброго товариства“ — їй не задовольняло. Мало вплив і те, що Зінаїда Мірна належала до людей, які не можуть жити в тіні, які завжди на передових позиціях, бо їх висовує наперед саме життя. Була амбітна, але не тією нездоровою амбіцією, що лиш для свого власного задоволення висовується в перші ряди. Зінаїда Мірна своїй праці віддавала багато серця, жила нею, не шкодувала для неї ані свого здоров'я ані свого часу.

Професор Гейсман у праці „Психологія жінки“ пише, що в жінок помітна більша єдність психіки, більша гармонія внутрішнього життя. Жінки може

рідше, як чоловіки, створюють нові ідеї, але вони схорокяють те все цінне, без чого розпалося би, морально прогнило б людське суспільство. Цю самаритянську роллю виконують кращі жінки, одні в ширших масштабах суспільних організацій, другі в своїх власних родинах, часто не підозріваючи, що схорокяють і зберігають саме життя. Такою жрекинею, що підтримувала вічний вогонь рідних осель своєю громадською працею — стала й Зінаїда Мірна. „Через цю громадську діяльність“, пише Мілена Рудницька в статті »Зінаїда Мірна«, „вона стала відома в Києві, як активна діячка ще до часу національної революції“ і належить до гурту „видатних жінок-патрісток того часу“.

Кли в 1910 р. Зінаїда Мірна з чоловіком приїхала до Києва, то якось відразу висунулась на одне з передових місць. Але лишається багато нев'язаного з її життя до того часу. І якби знайшлися люди, що нозими фактами могли б доповнити сторінки її життєпису, авторка цієї статті і всі, кому дорога пам'ять цієї визначної людини, були б їм дуже вдячні. Відомо, що її дівоче прізвище Хильчевська, але не знаємо, хто були її батьки, де вона вчилась у народній і середній школі? Бо дорослою — це відомо — вона скінчила фельшерські і зуболічебні курси. В тому часі від зубного лікаря не вимагали спеціальних вищих студій.

Про дату її народження Мілена Рудницька пише: „Прийшла на світ біля 1880 р.“ Це може бути 1877, 1878, 1879 р. Стефанія Нагірна цю дату визначає на серпень чи жовтень 1878 р. Пані Івга Лоська уточнює цю дату: 12. жовтня 1878 р. в Городні, тодішньої Чернігівської губернії.

Застановляє також факт фахових студій З. Мірної. Чому вона хотіла закінчити ці курси? Чи походила з неможливої родини й перебувала якнайскорше самостійно заробляти? Чи це було прагнення незалежності від батьків молоді емансипантки? Чи це була таж причина, що штовхнула на фельшерські курси Софію Русову, матеріально цілком забезпечену, — порив молоді ентузіястки помагати збіднілому народові, працювати для нього не лиш на словах а і в конкретній, потрібній йому роботі? На ці питання відповісти трудно, не маючи точних життєписних даних. Але знаючи вдачу Зінаїди Мірної і маючи все таки деякі матеріали про її минуле, можна припускати, що піти на ті студії примусили її всі три причини. Зрештою в той час вона могла не знати, що доля присудила їй інше поле діяльності.

Були чутки, що Зінаїда Василівна походила з дуже бідної польської родини і була римо-католичкою. Якщо це правда, що ж вплинуло на неї так, що вона стала україркою і змінила віру на право-

славно? І тут можна висловлювати здогади, бо немає певних відомостей, що вона була польською і католичкою. Післяки жили головним чином на Правобережжі, а Городня — це невеличке місто на Лівобережжі, де поляків було менше. Сама Зінаїда Василівна про це ніколи не говорила. Народилась в Україні і виростала серед української стихії. Рід їй, що багато поколінь тут проживав, міг бути частинно зукраїнізований. На Придніпрянській Україні на переломі 20 ст. було багато своєрідно зукраїнізованих польських рсдин: поворили по-польськи, були римс-католиками, але досконало володіли, крім польської й державної російської, українською мовою, любили українські пісні і в побуті їх було багато від українських звичаїв і традицій. Зрештою родина могла бути в той час і мішана: польсько-українська.

На такому тлі, зігріта українським сонцем і обвіяна українськими вітрами, молода дівчина, покхавши українця, могла легко піти з ним одним шляхом і вже, свідомо полюбити те, що підсвідомо було їй рідне з дитинства: українську землю й українську людність. Зрештою сама вона ніколи не говорила про своє польське походження і тому, остаточно невідомо, чи ці чутки були правдиві. Взагалі Зінаїда Мірна дуже рідко і мало говорила про своє минуле. Це власне й було дивним, бо старі люди, особливо жінки, звичайно люблять згадувати молоді роки. Стефанія Нагірна, яка з рсдиною довгий час жила в одному мешканні з З. Мірною, пише в листі: „Зінаїда Мірна про минуле якось мало розказувала“. Чоловік називав Зінаїду Василівну звичайно Зіночкою, але часом, зрідка, „Больцею“, правдоподібно скорочення від Болеслави, типового польського імени. Про її польське походження згадують Віктор Приходько, який довгий час у неї мешкав, винаймаючи кімнату. Згадує про те й проф. Борис Мартос, дружина якого Марія Юрївна співпрацювала із З. Мірною. „Чув я, що вона до того часу, як вийшла заміж, була католичкою і полькою“, пише він у листі до мене „і що ім'я її було Болеслава. Я нераз чув, як Іван Іванович казав до неї «Больця». На цю „Больцю“ — ім'я інтимне, спогад із молодих літ — свого часу звернули увагу моя мати і я. Можливо остаточно утвердив її як українку, шлюб із Іваном Мірним, молодим хлопцем із інтелігентної, заможної, хоч не аристократичної родини з глибшими українськими зв'язками і традиціями. Мав добру освіту — закінчив правничий факультет Київського університету. Належав до партії соціалістів-федералістів, що була потім перейменована в партію радикальних демократів. Ця партія об'єднувала в той час (між двома революціями 1905—1917 рр.) багатьох видатних українських діячів, як О. Лотоцький, М. Славинський, К. Мацієвич, В. Прокопович, О. Шульгин, Р. Лашенко, С. Сіроположко, К. Лоський, І. Кабачків, П. Холодний, П. Зайців, О. Яковлів, М. Корчинський і інші.

Щодо „бідної родини“, з якої ніби походила Зінаїда Мірна, то виникає питання, чи ця родина була збідніла, але інтелігентна (можливо із збіднілої шляхти) чи малокультурна. За перше говорили

вихованість, поведінка і весь вигляд Зінаїди Василівни. В іншому випадку вона мусіла б бути одною з тих здібних саморсдків, що зрідка заблиснуть серед темряви. Робила враження пані з найліпшого товариства, „кругом пані“, як кажуть. Правда, між часом її одруження з Іваном Івановичем Мірним до часу її появи в колах передового українського товариства у Києві проминуло декілька років. Живучи в умовах матеріального добробуту, маючи за чоловіка інтелігентну людину, здібна молода жінка могла багато до чого придивитись і багато чому навчитись. Зі своїм чоловіком жила дуже дружньо. Шлюб їх був з любови, яку він і вона пронесли через усе життя.

Не дивлячись на його освіту, інтелігентність, чемність у поводженні (деколи аж перебільшену) — відчувалось, що сильніша індивідуальність якраз вона, не він. Але ніколи не давила його силою своєї індивідуальности, ніколи не ставила його в становище Івана, що носить „плахту, а Настя булаву“. В їх відношенні була рівність і навіть трохи старосвітської церемонности. Балакаючи з іншими, вона завжди говорила про чоловіка „Іван Іванович“. Згадуючи передреволюційні роки в Києві, Марія Павлівна Юркевич каже, що „Іван Іванович дуже упав біля своєї жінки“. Спостерігаючи їх відношення в празький період їх життя, себто багато років пізніше, я мала враження, що Зінаїда Василівна не лиш любила Івана Івановича, але ставилась до нього з якимсь особливим піететом, ніби була йому за щось влячна в минулому. Зі свого боку Іван Іванович ставився до неї з великою пошаною і дуже ніжно.

З. Мірна довго не виступала активно в українському суспільстві. Але коли приїхала з чоловіком до Києва, була цілком до того готова. Видно ці роки даремно не промарнувала. Могла бути й інша причина, чому З. Мірна щойно в Києві виступила, як українська діячка. До того часу Мірні проживали якийсь час у Умані, тодішньому повітовому місті Київської губернії, де Іван Іванович був податковим інспектором і часто виїздив у повіт. Українство переслідувалось і податковий інспектор мусів бути обережний, бо міг себе наразити на переслідування. А в провінційних містах на другий день було все відомо. Інша річ у Києві, де було тоді пів мільйона населення. Але зв'язки з деякими українськими свідомими родинами З. Мірна нав'язала вже на провінції. І тут же пройшла ту підготовку в усьому, що стосується українського питання, якої не мала з дому, як мали її з тодішніх громадських діячів Л. Старицька-Черняхівська, Ганна Чикаленко, Христя Алчевська й інші.

З часу перебування Мірних в Умані походить їх велика приязнь із родиною естонця Р., агронома, кооператора, а потім міністра в звільненій 1918 р. Естонії, що теж, як Іван Іванович, працював у земстві. Його дружиною була свідома українка — рідке явище на ті часи. З нею дуже приятелювала Зінаїда Василівна і в честь її пані Р. назвала свою дочку Зінаїдою. Це була христеня З. Мірної.

(Продовження буде)

НОВІ КНИЖКИ

“ELLISIF JARIZLEIFSDOTTIR” in the Northern Sources. Scandinavian people and the Kievan Rus. By Vera Rich. Association of Ukrainians in Great Britain, Ltd. London, 1964.

„ЕЛИСАВЕТА ЯРОСЛАВОВА ДОЧКА“ у північних джерелах. Народи Скандинавії і Київська Русь, написала Віра Річ. Союз Українців у Великій Британії. Лондон, 1964. Стор. 16.

Англійська поетеса Віра Річ, відома у нас вже своїми перекладами поезій Шевченка та інших українських поетів, пише також свої оригінальні поезії на українські теми.

Недавно (жовтень 1964 р.) „Наше Життя“ інформувало, що незабаром вийде її збірка поезій, присвячених історії Оркнейських островів. В тій книжці буде також поема про княжну Єлисавету, дочку Ярослава Мудрого, що була одружена з норвезьким королем Гарольдом Гардрадою.

Приготовляючи згадану збірку поезій Віра Річ провела розшуки в музеях Англії і Данії і збрала потрібний їй історичний матеріал. Серед того матеріалу були також відомості про княжну Єлисавету, дочку Гарольда Гардради і ці матеріали авторка використала для написання історичного причинку-розвідки про життя тої української княжни, яка була надрукована у осінньому (1964) номері „Українського Огляду“, що виходить в англійській мові у В-ві СУБ в Лондоні, а також окремою відбиткою.

У тій своїй статті вона докладно і совісно переглянула ісландські джерела, що стосуються її теми, винотувала всі відомості про українську княжну, сконфронтувала їх із собою, оцінюючи їх критично та корегуючи на цій основі деякі хибні погляди істориків у справі, і склала історію Єлисавети з Гарольдом так, як матеріали на це дозволяють. Її аргументи переконливі.

Тому, що матеріали, використані Вірою Річ, якими є ісландські джерела, задля незнання мови, дуже мало використовувались у нашій історіографії, а коли навіть використовувались до певної міри то хіба з другої або третьої ру-

УВАГА!

До вибору молодого таланту в 1965 р. ще не маємо перегляду всіх кандидаток. Прохаємо надсилати дальші сугестії. Розгляньтеся між молодим жіноцтвом у вашій околиці! Хто має осяги в громадській, мистецькій чи професійній діяльності?

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ „НАШОГО ЖИТТЯ“

ПРЕСОВІ РЕФЕРЕНТКИ!

ки, стаття Віри Річ викличе напевно інтерес до себе у наших істориків.

Вартість статті збільшується ще тим, що у Данії, при своїх розшуках авторка користувалася порадами і вказівками данських професорів-істориків, яких вона у своїй книжечці згадує.

У статті зібрана цінна бібліографія і є з неї часом широкі цитати, що напевне стане у пригоді тому із учених, що схоже справою ближче поцікавитись.

Теодор Данилів

РІЗДВЯНИЙ ПОДАРУНОК

(Докінчення зі ст. 25-ої)

та його мамою діти прибрали ескімоску оселю. З гілочок вони зробили маленьку ялиночку, прикрасили її зірочками, горішками та цукерками, свої дарунки та вісімнадцять пар кумедних „мак-лаксів“ для собачок поклали під деревце. В темному оксамиті неба ясно горіли зірки, здавалося ще ясніше ніж удень, бо справжнього дня вже давно діти не бачили. Коли годинник показав вечірній час, Тарасик, Марусенька стали коло ялиночки і привітали всю родину Інуко зі святом і попросили дозволу заспівати свої колядки, „українські Різдвяні пісні“, як вони пояснили своїм новим друзям.

Тато й мама та й сам Інуко запросили дітей до співу і в ескімоській оселі врочисто залунало „Бог Предвічний народився!“ — Як дзвіночки бриніли чисті голоски Тарасика та Марусеньки, а при кінці до їхніх голосків несміливо приєднався чудовий альти Інуко, що вже певно й вправно тягнув мелодію, тільки слова йому трудно було вимовляти.

Коли пізніше діти повернулися додому, Тарас розповів мамі все, що вони робили в ескімоській родині, а тоді додав: „Це був найгарніший та найцікавіший Святвечір, що був до цього часу. Я

дуже люблю Інуко і ми вирішили, як закінчимо школу, поїдемо до міста вчитися далі. Інуко хоче бути лікарем, як наш тато, а я... додав він впевнено, — я буду вчителем!

Ніна Наркевич

ШИКАГО, ІЛЛ.

(Докінчення зі ст. 38)

Окружної Ради п-ні Л. Шандри та делегаток інших Відділів з побажаннями успіхів у праці та подарунками.

Закінчено цю імпрезу співом народних пісень та гутірками у справді дружній атмосфері

Марія Сайкевич

КЕРГОНКСОН, Н. Й.

Ялинка 89 Відділу СУА

Наш Відділ влаштував дня 9. січня ц. р., на Союзівці Ялинку. Ця перша імпреза новоствореного Відділу пройшла з повним моральним успіхом. Після відспівання коляди Бог Предвічний, голова Відділу п-ні П. Олексів відкрила Святочні Сходини коротким словом. З насолодою прислухався присутні пописові пластунів-новачок і новаків, які під проводом пластових сеніорів інженера і пані Дарії Хухрів приготували Різдвяну програму. Відтак п-ні Оксана Ленець прочитала короткий нарис про Різдво. Отець Я. Гузар розказав дітям про походження та символ ялинки. Опісля о. Гузар поблагословив просфору і зложив усім присутнім побажання. Пані приготували спільними силами смашний обід. Дорослі і діти ровели час у дружній атмосфері. 89 Відділ СУА вдячний Управі Союзівки, що дала приміщення і допомогла в улаштуванні Ялинки і щиро дякує панам Данилові Слободянові і Володимирові Квасові.

Оксана Ленець, прес. реф.

Не маєте змоги активно працювати в Відділі СУА? Вступіть все ж таки, бо Ваша приналежність і Ваша вкладка скріплюють жіночий рух.

2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHILA., PA.

Return to "OUR LIFE" Magazine
4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

Централа одержала

в часі від 1. жовтня до 31. грудня
1965 р.:

ФОНД „МАТИ І ДИТИНА“:

Від. 1 Нью Йорк	60.00
„ 11 Трентон	120.00
„ 13 Честер	20.00
„ 22 Шикаго	120.00
„ 28 Ньюарк	25.00
„ 33 Клівленд	120.00
„ 35 Озон Парк	68.30
„ 36 Шикаго	10.00
„ 43 Філадельфія	90.00
„ 44 Філадельфія	30.00
„ 47 Рочестер	135.00
„ 54 Вилмінгтон	20.00
„ 57 Ютика	20.00
„ 63 Дітройт	60.00
„ 64 Нью Йорк	90.00
„ 66 Нью Гейвен	30.00
„ 71 Джерзі Сіті	20.00
„ 76 Ворен	15.00

Ярослав Бобинський, Філад.	50.00
Марія Ракоча, Коговз	15.00
Осипа Турянська, Амстердам	5.00
Родина Демиденків, Рочестер	5.00
Ярослава Цегельська, Клівленд	5.00
Марія Ленчук, Елмгирст	5.00
Василина Величко, Ірвінгтон	3.00

По 2.00 дол.: Марія Фединяк, Де
Мот і Павліна Шкільник, Торонто.

По 1.00 дол.: Софія Когут і Марія
Коробій, Клівленд.

ПРЕСОВИЙ ФОНД Н. Ж.:

Окр. Рада, Дітройт	40.00
Окр. Рада, Рочестер	33.22
Від. 19 Амстердам	5.00
„ 22 Шикаго	10.00
„ 23 Дітройт	10.00
„ 26 Дітройт	5.00
„ 36 Шикаго	5.00
„ 49 Бофало	10.00
„ 56 Дітройт	10.00
„ 68 Сиракузи	10.00
„ 75 Денвер	5.00
Наталія Стефаншин, Філад.	20.00
Марія Ракоча, Коговз	10.00
Марія Бек, Дітройт	10.00
О. Дроздовська	10.00
Христина Турченко, Філад.	10.00
А. і С. Хом'яки, Дітройт	10.00
Марія Крамарчук, Рочестер	10.00
Розалія Стисловська, Дітройт	10.00
Неоніла Дмитрук, Едмонтон	5.50

Д-р Г. Подюк-Клюфас, Сиракузи	5.00
Ю. Головата, Торонто	5.00
Катерина Джорджія, Іджіпт	5.00
Ольга Фіголь, Едмонтон	5.00
Марія Стефанів, Натлі	5.00
Люба Кукурба, Едмонтон	5.00
М. і Т. Увахів, Честер	5.00
Марія Леванісів, Ріджфілд	5.00
О. і Л. Роздольські, Шикаго	5.00
М. і Ю. Кучер, Піттсбург	3.50
Тетяна Янковська, Міннеаполіс	3.00

По 2.00 дол.: Ольга Гоєвич, Теодо-
зія Гаврилів, Філадельфія, Марія Па-
лідвор, Нью Йорк, Марія Жеребецька,
Саскатун, Лукія Голембйовська, Нью
Гейвен, Ліза Яремич, Ст. Пітерсбург,
А. Івах, Торонто.

По 1.25 дол.: Ірина Мішкевич, Бру-
клин.

По 1.00 дол.: Ізидора Левкович,
Бронкс, Марія Хоптяк, Ньюарк, Марія
Ярмолюк, Сомерсет, О. Чапельська і
Анна Панас, обидві з Клівленду, Ри-
на Кушмелин, Торонто, Є. Олексі-
шин, Гартфорд, Франка Зіблікевич,
Джамейка, Ольга Баранник, Велес-
лей, Марія Воскрес, Дітройт, Анна
Ванько, Байон, Надія Жук, Венезуе-
ля, Катря Гуцал, Ст. Луїс, Ст. Лу-
комська, Нью Гейвен, Ольга Білин-
ська, Анна Никифоряк і Ольга Овся-
нецька, всі з Нью Йорку, Марія Вусо-
вич, Шикаго, Ірина Білинська, Філа-
делфія.

НА ДІМ СУА

а) На сплату моргеджу Дому СУА:	
Від. 15 Честер	25.00
„ 19 Амстердам	28.00
„ 22 Шикаго	100.00
„ 23 Дітройт	25.00
„ 26 Дітройт	50.00
„ 38 Ленсінг	50.00
„ 51 Милвокі	30.00
„ 56 Дітройт	25.00
„ 88 Філадельфія	25.00
Олена Залізняк, Монреал	20.00
Катря Ярош, Сінсіннаті	15.00
Анна Чорній, Балтимор	10.00
Юлія Кучер, Піттсбург	10.00
Софія Гунька, Рочестер	5.00
Є. Дем'янчук, Філадельфія	3.00
Роза Зальопана	2.00
По 1.00 дол.: Тетяна Горашенко і Галина Царинник із Філадельфія.	

б) На шері Дому СУА:

67 Відділ, Перт Амбой	100.00
ФОНД ЗВ'ЯЗКІВ І РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ:	
Від. 49 Бофало	20.00

ВИХ. ФОНД ІМ. Г. РАКОЧОЇ:

Окр. Рада СУА, Нью Йорк	20.00
-------------------------	-------

СТИПЕНДИЙНИЙ ФОНД ІМ. О. ГОРДИНСЬКОЇ

Від. 28 Ньюарк	25.00
„ 86 Ньюарк	25.00

ДЛЯ НТШ, САРСЕЛЬ:

Від. 64, Нью Йорк	90.00
-------------------	-------

З подякою,

Анна Сивуляк, касієрка

Ірина Качанівська, секретарка

ЗАМОВЛЯЙТЕ ПІДРУЧНИКИ

Дитяча світличка

укладу Ірини Пеленської

Весняний цикл, 16 лекцій

Осінній цикл, 14 лекцій

разом із частиною

„Дитячі пісні“

із збірничками: Зима, Золоте
павутиння, Веселий струмок,
Срібна зірка, Проліски, Осін-
не листя, Щebetали пташеч-
ки, Снігова баба.

Ціна одного циклю із збірничками
(5 прим.)

3.50 дол.

Замовляти в адміністрації
„Нашого Життя“.

Вже вийшла книжка

ВИХОВНИЦЯ ПОКОЛІНЬ

із життєписним нарисом

Константини Малицької

Вміщає численні спогади сучасників
Видання СФУЖО

Замовляти в канцелярії СФУЖО

Ціна 2 дол.